PHILIP K. DICK

ÇIĞRINDAN ÇIKMIŞ ZAMAN

TARAMA VE DÜZENLEME

mursa

6:45

ALTIKIRKBEŞ YAYIN Bilim Kurgu Dizisi - 15
P. K. Dick — Çığırından Çıkmış Zaman
1.baskı: Nisan 2007 Türkçesi: Melis Tosyalı
Yayın Yönetmeni Kaan Çaydamlı
Kapak Tasarımı Erol Egemen
Baskı
Umut Matbaası (0-212) 637 0411
Sertifika no: 10860

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Kulübü tribidir. lise sk çaydamlı apt no:7 d:9 Acıbadem T: (0-216) 4496503 www. altikirkbes. Com.tr E: kopotak@gmail.com

Çığrından Çıkmış Zaman

P.K.Dick

Türkçesi: Melis Tosyalı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, Eskişehir 2007

Ragle Gumm dünyadaki en önemli kişiydi-
fakat bunu öğrenmesine asla izin veremezlerdi.

KAÇIŞ YOK

Ragle kurtulması gerektiğini biliyordu. Ama... bindiği taksi şehrin sınırlarını geçemiyordu... her nasılsa otobüs bileti kuyruğu hiç azalmıyordu... ve aslında acaba *gerçekten* otobüs var mıydı?

Umutsuz bir hareketle kasabadan ayrılmış ve yabancı bir eve sığınmıştı. Belki burada, bir anda muazzam bir entrikanın öznesi haline gelmiş olduğu yanılsamasını alt edebilirdi...

Sonra televizyonu açtı. Bir eğitim filmi vardı -Ragle Gumm'un nasıl teşhis edileceği hakkındaydı.

BİR

Victor Nielson, mağazanın arka tarafındaki soğuk hava deposundan bir el arabası dolusu patatesi ürün departmanının sebze bölümüne taşıdı. Neredeyse boş olan bölmeye yeni patatesleri boşaltmaya başladı; bir yandan da her onuncu patatesi bozuk veya çürük mü diye kontrol ediyordu. Koca bir patates yere düştü ve onu almak için eğildi; o sırada kasanın, puro ve şekerleme vitrinlerinin ötesinden, geniş cam kapıların arasından sokağı gördü. Birkaç yaya kaldırımda yürüyordu ve caddede, mağazanın park alanından ayrılmakta olan bir Volkswagen'in çamurluğundan yansıyan güneş ışığını yakaladı.

Kasada görevli ürkütücü Teksaslı kız Liz'e, "Karın mıydı o?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla değil" dedi Liz, bir yandan iki karton süt ve bir paket dövülmüş yağsız biftek için kasa fişi yazarken. Kasadaki bir hayli yaşlı müşteri cüzdanını çıkarmak için ceketinin cebine uzandı.

"Gelmesini bekliyorum," dedi Vic. "Geldiğinde bana haber ver." Margo, 10 yaşındaki oğullan Sammy'yi röntgen çekilmesi için dişçiye götürecekti. Aylardan Nisan ve gelir vergisi zamanı olduğundan, Vic'in hesabında kalan para oldukça azalmıştı ve röntgen sonuçlarını korkuyla bekliyordu.

Beklemeye daha fazla dayanamadığından, konserve çorba rafının yatandan ödemeli telefona doğru yürüdü, bir on sendik attı ve numarayı çevirdi. "Alo" diyen Margo'nun sesi duyuldu.

"Onu aşağı indirdin mi?"

Margo heyecanla, "Dr. Miles'ı arayıp ertelemek zorunda kaldım. Öğle vakti, bugün Anne Rubenstein ile birlikte şu dilekçeyi Sağlık Bakanlığı'na götürmemiz gerektiğini hatırladım, bugün kesin kayda girmeli çünkü duyduğumuza göre anlaşmalar artık yürürlüğe giriyormuş," dedi.

"Ne dilekçesi?" diye sordu Vic.

"Belediyeyi şu üç eski ev yıkıntısını temizlemeye zorlamak için," dedi Margo. "Çocuklar okuldan sonra orada oyun oynuyor, ne kadar tehlikeli. Paslı teller, kırık beton plakalar ve— "

"Postayla yollayamaz mıydın?" diye Vic lâfa girdi, ama aslında içten içe rahatlamıştı. Sammy'nin dişleri önümüzdeki aydan önce

düşmeyecekti; onu götürmek için bir aciliyet yoktu. “Orada işiniz ne kadar sürecek? Beni arabayla eve götürmeyeceğin anlamına mı geliyor bu?”

“Bilemiyorum,” dedi Margo. “Dinle canım, oturma odasında bir sürü kadın var- dilekçemizi sunarken vurgulamak istediğimiz son dakika konularını belirlemeye çalışıyoruz. Eğer seni alamayacaksam beş gibi arar haber veririm. Tamam mı?”

Vic telefonu kapattıktan sonra kasaya doğru ilerledi. Hesap kestirmek için bekleyen hiçbir müşteri yoktu ve Liz birkaç dakikalığına ara verip bir sigara yakmıştı. Kız sempatik bir şekilde ve parlak bir ifade ile gülümsedi. “Küçük oğlun nasıl?” diye sordu.

“İyi,” dedi Vic. “Büyük ihtimalle dişçiyle gitmediği için rahatlamıştır.”

Liz, “Benim gittiğim dünya tatlısı ufak tefek yaşlı bir dişçi var” diye neşeyle cıvıldadı. “En az yüz yaşında olmalı. Hiç canımı acıtmıyor, biraz uğraşıyor ve iş bitiyor.” Kırmızı ojeli başparmağıyla dudağını geriye doğru açarak üst azıdişlerindeki bir altın kaplamalı dolguyu gösterdi. Görmek için yaklaştığında Vic’i sigara ve karanfil kokulu bir nefes karşıladı. “Gördün mü?” dedi. “Kocaman bir şey ama hiç acımadı! Hayır, hem de hiç!”

Kimbilir Margo ne der, diye düşündü Vic. Eğer kendiliğinden açılan cam kapıdan içeri girip beni Liz’in ağzına bakarken görse. Kinsey kayıtlarına henüz geçmemiş yeni moda bir tür erotizm halindeyken.

Öğleden sonra mağaza neredeyse terkedilmiş gibiydi. Genelde kasalarda izdiham olurdu, ama bugün durum öyle değildi. Ekonomik krizden olduğuna karar verdi Vic. Bu yılın Şubat ayı itibariyle beş milyon işsiz bulunuyordu. Bizim işimizi de etkiliyor, diye düşündü. Ön kapılara doğru giderek kaldırım trafiğini izlemeye koyuldu. Hiç şüphe yoktu. Normalden çok daha az insan. Herkes evde biriktirdiği paraları sayıyor olmalıydı. “Bu sene işler çok kötü” dedi Liz’e.

“Niye dert ediyorsun ki?” dedi Liz. “Sen dükkânın sahibi değilsin ki; sadece burada çalışan birisin, hepimiz öyleyiz. Yani bize çok fazla iş düşmüyor.” Bir kadın müşteri aldığı yiyecekleri tezgâha boşaltmaya başlamıştı; Liz bir yandan omzunun üzerinden Vic ile konuşurken bir yandan da fiyatları okutuyordu. “Ne olursa olsun ekonomik bunalım yaşanacağını düşünmüyorum; bu yalnızca

Demokratların zırvaları. Şu yaşlı Demokratların sanki ekonomi tepetaklak düşüyormuş gibi bir hava yaratmalarından bıktım."

"Sen Demokrat değil misin?" diye sordu Vic. "Güneyli değil misin?"

"Artık değilim. Buraya taşındığımdan beri değilim. Burası Cumhuriyetçi bir eyalet, bu yüzden ben de Cumhuriyetçiyim." Yazarkasa tangır tungur sesler çıkardı ve kasa çekmecesi açıldı. Liz yiyecekleri bir kese kâğıdına koydu.

Marketin karşısındaki American Diner Cafe'nin tabelâsı Vic'in aklına öğleden sonra kahvesini getirdi. Belki de en iyi zamandı şimdi. Liz'e "On dakika kadar sonra dönmüş olacağım. Tek başına kaleyi savunabileceğini düşünüyor musun?" dedi.

"Aman sen de," dedi Liz neşeyle, bir yandan para üstü veriyordu. "Git canım, ben de sonra çıkar almam gereken şeyler için alışveriş yaparım. Git hadi."

Vic elleri ceplerinde marketten çıktı, kaldırım kenarında durarak geçmek için trafiğin azalmasını bekledi. Asla yaya geçidine yürümezdi; kaldırım kenarında dakikalarca beklemek zorunda kalsa da her zaman bloğun ortasından doğruca kafeteryaya geçerdi. Bu bir tür gurur ve erkeklik göstergesiydi.

Kafeteryanın bir bölmesinde, kahve fincanının başında, tembel tembel kahvesini karıştırarak oturdu.

"Ağır bir gün" dedi, Samuel Erkek Giysilerinde ayakkabı satışı yapan Jack Barnes, onunla birlikte oturmak için kahvesini getirirken. Her zamanki gibi Jack solgun görünüyordu, sanki naylon gömlek ve pantolonunun içinde bütün gün buharlaşmış ve pişmiş gibiydi. "Havadan olmalı," dedi. "Birkaç gün tadı bahar havası olsa herkes tenis raketi ve kamp ocağı almaya başlar."

Vic'in cebinde Ayın Kitabı Kulübü'nün en son broşürü vardı. O ve Margo birkaç yıl önce kulübe katılmışlardı, bir evi peşin olarak satın alıp bu tür şeylerin çok olduğu bir bölgeye taşındıkları zamanda. Broşürü masaya düz bir şekilde yayıp, Jack'in okuyabileceği gibi döndürdü. Ayakkabı satıcısı merak ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Bir kitap kulübüne katılmak," dedi Vic. "Beynini geliştirir."

"Ben kitap okuyorum," dedi Jack.

"Evet. Şu Becker'ın eczanesinden aldığın cep kitaplarını."

Jack, "Bu ülkenin ihtiyacı olan şey bilim, edebiyat değil. Sen de

çok iyi biliyorsun ki bu tür kitap kulüpleri, seks cinayetlerinin işlendiği ve tüm kirliliklerin su üstüne çıktığı küçük kasabaların anlatıldığı seks kitaplarıyla uğraşıyor. Ben bunların Amerikan bilimine yardım edeceğine inanmıyorum," dedi.

"Ayın Kitabı Kulübü Toynbee'nin Tarihi'nin de dağıtımcılığını yapıyor," dedi Vic. "Bunu okuyabilirsin." Bunu kâr payı olarak almıştı; her ne kadar kitabı henüz bitirememiş olsa da, önemli edebi ve tarihsel bir eser olduğunu görmüştü, kütüphaneye koymaya değerdi. "Her neyse," dedi, "bazı kitaplar kötü olsa da, şu gençler için yapılan seks filmleri kadar kötü olamaz, şu James Dean ve o grubun yaptığı araba yarışları filmi kadar."

Jack, dudaklarını oynatarak, Ayın Kitabı Kulübü'nün bu zamanki seçiminin başlığını okuyordu. "Tarihsel bir eser," dedi. "Güney ile ilgili. Sivil Savaş zamanları. Bu konuya hep parmak basıyorlar. Bu kulübe üye olan şu yaşlı kadınlar aynı konuyu tekrar tekrar okumaktan sıkılmadılar mı?"

Vic henüz broşürü incelemeye zaman bulamamıştı. "Her zaman onlarınkini almıyorum," diye açıkladı. Seçilen kitabın adı "Tom Amca'nın Kulübesi"ydi. Daha önce hiç duymadığı bir yazar tarafından yazılmıştı: Harriet Beecher Stove. Broşürde kitap, Sivil Savaş öncesi Kentucky'de sürdürülen köle ticaretiyle ilgili cesur açıklamaları nedeniyle övüyordu. Talihsiz zenci kızlara karşı yapılan çok çirkin ve ahlâksız uygulamaları anlatan dürüst bir doküman.

"Vay be," dedi Jack. "Belki bunu sevebilirim."

"Tanıtım yazısına bakıp anlayamazsın," dedi Vic. "Bu dönemde yazılan her kitabın reklâmı böyle yapılıyor."

"Doğru," dedi Jack. "Kuşkusuz dünyada artık prensip diye bir şey kalmadı. İkinci Dünya Savaşı'ndan öncesine bakıyorsun ve şimdiyle karşılaştırıyorsun, ne kadar farklı. Bugünkü kadar namussuzluk, suç, pislik, açık saçıldık ve uyuşturucu belâsı yoktu. Arabaları parçalayan çocuklar, hidrojen bombaları... ve sürekli yükselen fiyatlar. Siz bakkalların kahve için aldığı para gibi. Çok berbat. Nedir bu yağma?"

Bu konu üzerinde tartıştılar. Öğleden sonra yavaş ve uykulu bir ritimde, çok az şey ya da hiçbir şey olmadan ilerledi.

Saat beşte, Margo Nielson ceketini ve arabanın anahtarlarını kapıp evden çıkarken, Sammy görünürlerde yoktu. Bir yerlerde oyuna dalmıştı kesin. Fakat Margo'nun onu arayacak vakti yoktu,

hemen gidip Vic'i almalıydı yoksa gelmeyeceğini düşünür, otobüse atlardı.

Hızlıca geri eve girdi. Oturma odasında erkek kardeşi, bir yandan birasını yudumlarken, kafasını kaldırdı ve "Döndün mü?" diye mırıldandı.

"Henüz gitmedim," dedi Margo. "Sammy'yi bulamıyorum. Ben yokken ona göz kulak olur musun?"

"Tabii ki," dedi Ragle. Fakat yüzü o kadar bitkin görünüyordu ki bir anda Margo gitmekten vazgeçti. Kıpkırmızı ve şişmiş gözlerle kendisine zar zor bakıyor; kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvırmış kolu titreyerek birasını içiyordu. Oturma odasının her tarafına saçılmış kâğıtlar ve notlar kendisinin merkez olduğu bir çember oluşturuyordu. Bu noktadan kıpırdayamıyordu, tamamen kuşatılmıştı. "Unutma, altı olmadan bunları postaneye götürmek ve damgalatmak zorundayım."

Önünde duran dosyaları, eğri ve yıkılmak üzere olan bir yığın oluşturuyordu. Yıllardır materyal topluyordu. Referans kitaplar, çizelgeler, grafikler ve şimdiye kadar katıldığı tüm yarışmaların kayıtları, her ay yinelenen yarışmalar... bir çok farklı yolla kayıtlarını eleyip azaltmıştı ki üzerinde rahatça çalışabilsin. Şu anda, "sıra" tarayıcısını kullanıyordu; bu şey, kayıtlarının ışığın bir nokta görüntüsü oluşturduğu opak kopyalarını içeriyordu. Kayıtlar sırasıyla belirdiğinde, noktayı hareket halinde görebiliyordu. Işık nokta yansıyıp sönüyor, aşağı yukarı oynuyor ve Ragle'a göre bu hareketler bir model oluşturuyordu. Margo için ortada herhangi bir model falan yoktu. Fakat bu Ragle'ın nasıl kazanabildiğinin açıklamasıydı. Margo da yarışmalara birkaç defa katılmış fakat hiçbir şey kazanamamıştı.

Margo, "Ne durumdasın?" diye sordu.

"Tam zamanı işaretledim. Saat dörtte. Şimdi tek yapmam gereken mekânı işaretlemek," diye yüzünü buruşturdu Ragle.

Uzun kontrplak levhada, gazetenin verdiği resmi form üzerinde bugünkü cevap asılıydı. Yüzlerce minik kare, her biri tek tek sırayla numaralanmıştı. Ragle zaman öğesini temsil eden sırayı işaretlemişti. 344 numaralı kareydi, Margo o noktaya takılmış kırmızı raptiyeyi gördü. Fakat mekân. Bu bariz bir şekilde daha zordu.

"Birkaç günlüğüne uzaklaş," dedi Margo. "Dinlen. Son birkaç

ayda bu konunun çok üzerine gittin."

"Eğer uzaklaşırsam," dedi Ragle, bir yandan kalemiyle bir şeyler karalayarak, "birçok kazançtan da uzaklaşmış olurum. Kaybederim" Omuzlarını silkti. "15 Ocak'tan beri kazandığım her şeyi kaybederim." Bir cetvelle bir sürü çizgi çizdi.

İleri sürdüğü her kayıt dosyalan için yeni bir başlangıç noktası haline geliyordu. Böylece, diye Margo'ya açıklamıştı, doğru cevabı verme şansı her seferinde daha da artıyordu. Devam ettikçe onun için her şey daha kolaylaşıyordu. Fakat Margo açısından hiç de öyle değildi, her seferinde başı daha fazla derde giriyordu. Margo bir gün "Neden?" diye sordu. "Çünkü kaybetmeyi göze alamam," diye cevapladı. "Doğru cevabı bulduğum her seferinde daha fazla yatırım yapmış oluyorum." Yarışma sürüp gitti. Belki de yatırımlarının izini bile kaybetti, zaferlerinin yükselen istikran. Her zaman kazandı. Bu bir yetenekti ve onu iyi kullanmıştı. Fakat onun için aynı zamanda ağır bir yüktü, bu gündelik iş onun için bir eğlence olarak ya da en azından iyi bir tahmine karşılık birkaç dolar kazanmak niyetiyle başlamıştı. Fakat arak bırakamıyordu.

Sanırım istedikleri bu, diye düşündü Margo. Sende bağlılık yaratıyorlar ve belki de kazanacak kadar uzun yaşamıyorsun bile. Fakat Ragle kazanmıştı; doğru cevapları için Gamette ona düzenli olarak ödeme yapıyordu. Margo ne kadar geldiğini bilmiyordu, fakat tahminen haftada yaklaşık 100 dolar civarındaydı. Ne kadar olursa olsun onun işini görüyordu. Fakat sanki maaşlı bir işe gidiyormuş gibi, hatta ondan da daha fazla çalışıyordu. Sabah 8'den, yani gazete kapıya bırakıldığı andan, akşam dokuz ya da ona kadar. Daimi araştırma. Yöntemleri geliştirme. Ve bunların ötesinde, sürekli bir hata yapma korkusuyla var olma. Yanlış bir cevap verme ve diskalifiye olma korkusu.

İkisi de eninde sonunda bunun olacağını biliyorlardı.

"Sana bir kahve getireyim mi?" dedi Margo. "Gitmeden senin için bir sandviç veya bir şeyler ayarlarım. Öğle yemeği yemediğini biliyorum."

Ragle, aklı cevaplarında, başını salladı.

Ceketini ve cüzdanını bırakarak mutfağa gitti ve onu doyuracak bir şeyler bulmak için buzdolabına baktı. Yiyecekleri masaya taşırken arka kapı hızla açıldı ve Sammy ile komşunun köpeği belirdi, ikisi de

tüyler içinde ve nefes nefeseydi.

“Buzdolabının kapısının sesini duydun, değil mi?” dedi Margo.

“Gerçekten çok açım,” dedi Sammy nefesi kesilerek. “Şu donmuş hamburgerlerden alabilir miyim? Pişirmen gerekmez; o şekilde yiyeceğim. Böyle daha iyi — yemesi daha uzun sürüyor!”

Margo, “Hadi git ve arabaya bin. Ragle Amca’nın sandviçini yapar yapmaz markete gidip babanı alacağız. Ayrıca şu yaşlı köpeği de dışarı çıkart; onun evi burası değil,” dedi.

“Tamam”, dedi Sammy. “Umarım markette yiyecek bir şeyler bulabilirim.” Arka kapı, Sammy ve köpeğin arkasından çarparak kapandı.

“Onu buldum,” dedi Margo, bir bardak elma suyu ve sandviçi Ragle’a bırakırken. “Ne yaptığıyla ilgili endişelenmene gerek kalmadı; o da benimle şehir merkezine geliyor.”

Sandviçi alırken Ragle, “Biliyor musun, belki de at yarışına bulaşsaydım daha iyi olurdu,” dedi.

Margo güldü. “Hiçbir şey kazanamazdın.”

“Belki de.” Refleks olarak yemeğe başladı. Fakat elma suyuna dokunmadı; bir saattir idare ettiği ılık birayı tercih etti. Margo ceketini ve cüzdanını alarak evden arabaya fırlarken bir yandan da, “Bu karışık matematik işlemleriyle uğraşırken nasıl ılık bira içebiliyor, ”diye düşündü. Beyni çorba olabilirdi. Fakat Ragle buna alışıktı. Servisteki görevi sırasında sıcak birayla kafayı çekme alışkanlığı edinmişti. İki yıl boyunca Ragle ve bir arkadaşı bir hava tahmin istasyonu ve radyo vericisinin başında durmaları için Pasifik’teki ufacık bir mercan adasına yerleştirilmişlerdi.

Öğleden sonra trafiği her zamanki gibi yoğundu. Fakat Volkswagen aralardan sıvıştı ve Margo zamanlamayı iyi ayarladı. Daha büyük ve hantal arabalar asfalta batmış gibi görünüyorlardı, sanki karaya oturmuş kaplumbağalar gibiydiler.

Şimdiye kadar yaptığımız en zeki yatırım, dedi kendi kendine, küçük yabancı bir araba almak. Ve hiç yıpranmayacak, şu Almanlar öylesi bir özenle üretiyorlar. Bir tek küçük debriyaj sorunu hariç, o da sadece on beş bin milde ortaya çıkıyor; ama hiçbir şey mükemmel değildir, tüm dünyada böyle bu. Özellikle bu devirde, hidrojen bombaları ve Rusya ve artan fiyatlar varken.

Cama yapışık bir halde Sammy, “Biz neden şu Mercedeslerden

bir tane almıyoruz? Neden bizde böcek gibi görünen minik bir araba olmak zorunda?” dedi. Memnuniyetsizliği açıkça görünüyordu.

Margo fazlasıyla bozulmuş bir halde -oğlu koynun- daki bir hain gibiydi- “Dinle genç adam; sen arabalar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorsun. Sen ödeme yapmak veya bu berbat trafikte direksiyon sallamak ya da arabayı cilalamak zorunda değilsin. Öyleyse fikirlerini kendine sakla,” dedi.

Sammy huysuzlanarak, “Sanki bir çocuk arabası gibi,” dedi.

“Bunu markete vardığımızda babana söylersin,” dedi Margo.

“Söylemeye korkuyorum,” dedi Sammy.

Margo önündeki arabayı sollarken işaret vermeyi unuttu ve bir otobüs var gücüyle korna çaldı. Lanet olası koca otobüsler, diye içinden geçirdi. Az ileride marketin park alanının girişi vardı; ikinci vitese geçti ve kaldırımın karşısına, LUCKY PENNY SÜPERMARKET yazılmış neon tabelanın ilerisine doğru arabayı sürdü.

“İşte geldik,” dedi Sammy’ye. “Umarım babamı kaçırmamışızdır.”

“Hadi içeri girelim,” diye bağırdı Sammy.

“Hayır,” dedi Margo. “Burada bekleyeceğiz.”

Beklediler. Markette kasa görevlileri, uzun bir kuyruk oluşturan, çoğu çelik market sepetlerinden taşıyan türlü türlü insanın işini hallediyorlardı. Otomatik kapılar bir açılıp bir kapanıyordu. Park alanından arabalar çıkıyordu.

Güzel, parlak kırmızı sedan bir Tucker, görkemli bir şekilde Margo’nun yanından süzüldü. Sammy ile ikisi arkasından bakakaldılar.

“O kadına imreniyorum,” diye mırıldandı. Tucker da VW gibi esaslı bir arabaydı ve de mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Fakat kullanışlı olmak için biraz fazla büyüktü. Ama yine de...

Belki önümüzdeki yıl, diye düşündü. Bu arabayı değiştirme vakti geldiğinde. Ama VW’ler değiştirilmez, onları hayatınız boyunca kullanırsınız.

En azından VW’lerin takas değeri yüksek. Değerini geri alabiliriz. Tucker, caddede trafiğin arasına karıştı.

“Vay be!” dedi Sammy. Margo hiçbir şey söylemedi.

İKİ

Aynı akşam saat yedi buçukta Ragle Gumm oturma odasının penceresinden dışarıya bakıyor ve komşuları Black'lerin, görünüşe bakılırsa, kendilerini ziyaret etmek üzere, karanlıkta yoldan yukarıya güçlükle ilerlemelerini izliyordu. Arkalarından vuran sokak lambası Junie Black'in taşıdığı bir objeyi aydınlatıyordu, bir kutu veya koliydi. Ragle inildedi.

"Ne oldu?" diye sordu Margo. Odanın karşı tarafında Margo ve Vic, televizyonda Sid Ceasar'ı seyrediyorlardı.

"Ziyaretçiler," dedi Ragle ayağa kalkarken. Aynı anda kapı çaldı. "Komşular," dedi. "Sanırım evde yokmuşuz gibi yapabiliriz."

Vic, "Belki de televizyonun açık olduğunu görünce giderler," dedi.

Sosyal statü adamaya oldukça hevesli Black ailesi, televizyona karşı tiksinti duyuyorlardı, palyaçolardan Beethoven'in Fidelio'sunun Viyana Operası performansına kadar ekranda belirebilecek her şeye karşı. Vic bir keresinde, İsa'nın yeniden dünyaya gelişi televizyonda sürekli reklâmlarla duyurulsa bile, Black ailesinin buna aldırış etmeyeceğini ve dikkate almayacaklarını söylemişti. Buna katılan Ragle, III. Dünya Savaşı çıksa ve H-bombaları düşmeye başlasa, bunun ilk işaretinin televizyondaki elektromanyetik radyasyon sinyali olacağını, tabii buna da Black ailesinin yuhalamalarla ve ilgisizlikle karşılık vereceğini söylemişti. Hayatta kalma kanunu demişti Ragle. Yeniliklere uymayı reddedenler silinip gideceklerdi. Uyum sağla ya da yok ol... Ebedi kuralın bir versiyonu.

"Onları içeriye davet edeceğim," dedi Margo. "İkinizin de kımıldamaya niyeti yok." Kanepeden aceleyle kalkarak ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. "Merhaba!" Ragle onun haykırışını duydu. "Nedir bu? Nedir? Ay — sıcak."

Bili Black'in genç ve kendine güvenen sesi: "Lazanya. Üzerine biraz sıcak su koyun—"

"Ben espresso kahve yapacağım," dedi Junie, İtalyan yemekleri dolu kutuyla mutfağa geçerken.

Kahretsin, diye düşündü Ragle. Bu akşamlık daha fazla çalışamayacağım. Neden her bir yeni şey bulduklarında buraya koşmak zorundaydılar? Başka tanıdıkları kimse yok muydu?

Bu hafta gündemdeki yeni şey espresso kahveydi. Geçen haftanın favorisi lazanya ile uygun olsun diye. Her nasılsa birbiriyle

uyuyorlardı. Aslında espresso kahvenin tadı da muhtemelen gayet iyiydi... ama Ragle, İtalyan kahvesinin ağır ve acı tadına alışamamıştı, ona tadı yanıkmış gibi geliyordu.

Bili Black ortaya çıktı ve cana yakın bir şekilde "Merhaba Ragle. Merhaba Vic," dedi. Son günlerde üzerinden çıkarmadığı üniversite amblemli giysilerini giymişti. Düğmeli yaka, dar pantolon... ve tabii ki saç kesimi. Asker tıraşı kadar biçimsiz bir kesim. Bili Black gibi çalışkan genç koşucuların çok düzenli görünme, dev bir makinenin parçası gibi görünme girişimiydi bu belki de. Bir bakıma da öyleydiler. Hepsi organizasyonlarda memur olarak ikinci derece mevki sahibiydiler. Bili Black mesela, belediyede çalışıyordu, su işleri departmanında. İstisnasız her gün arabayla değil yaya olarak yola çıkar, iyimser bir ifadeyle önden tek düğmeli takımının içinde uzun adımlarla işe yürürdü. Çok uzun ve zayıf görünürdü çünkü ceket ve pantolonu tuhaf ve anlamsız bir şekilde dardı. Ragle, onun çok demode olduğunu düşündü. Erkek giyiminde modası geçmiş bir tarzın yeniden doğuşu. Bili Black'i sabah ve akşam o kıyafetler içinde gördükçe, kendini eski bir filmi izliyormuş gibi hissediyordu. Ve Black'in kesik kesik ve hızlı yürüyüşü bu izlenimi güçlendiriyordu. Hatta sesi bile, diye düşündü Raggle. Hızlı. Çok tiz. Keskin.

Yine de onun bir yerlere geleceğini hissediyordu. Bu dünyada garip olan şey şu ki, tepesindeki adamı kravatının son kıvrımına, çenesindeki sıyrığa kadar taklit eden, hiçbir orijinal fikri olmayan işine aşırı düşkün bir tip her zaman eninde sonunda fark edilir. Seçilir. Yükselir; bankalarda, sigorta şirketlerinde, büyük elektrik şirketlerinde, füze üreten şirketlerde, üniversitelerde. Onları yardımcı profesörler olarak, 'beşinci yüzyıldaki sapkın Hıristiyan mezhepler üzerinde araştırmalar' gibi derin konuları öğretirken ve aynı zamanda zirveye doğru yavaş yavaş ama canla başla tırmanırken görmüştü. Her şeyi hatta yönetim binasına yem olarak karılarını göndermelerini bile...

Bu düşüncelerine rağmen Ragle, Bili Black'i severdi. Adamın akıllı, tutarlı bir görüntüsü vardı — Ragle'a genç görünüyordu; Ragle kırk altısındaydı, Black yirmi beşten fazla değildi — Yeni şeyler öğrenir ve onları özümserdi. Onunla konuşulabilirdi, sabit fikirleri veya değişmez doğruları yoktu. Olan bitenden etkilenebilirdi.

Örneğin, diye düşündü Ragle, eğer televizyon yüksek kademe

için takdir gören bir şey olsa, Bili Black ertesi sabah bir renkli televizyon alırdı. Buradan bir şey çıkartılabilir. Onu yalnızca Sid Ceasar'ı izlemeyi reddediyor diye "uyumsuz" yapmayalım. Hidrojen bombaları düşmeye başladığında bizi elektromanyetik radyasyon kurtarmayacak. Hepimiz aynı şekilde öleceğiz.

Black kanepenin kenarına doğru otururken, "Nasıl gidiyor Ragle? Diye sordu. Margo, Junie ile mutfağa gitmişti. Vic suratı asık ve rahatsız edildiği için kızgın bir şekilde televizyonda Ceasar ve Cari Reiner arasında geçen son sahneyi yakalamaya çalışıyordu.

"Aptal kutusuna yapışmış bir halde," dedi Ragle Black'e, onun sözlerini taklit ediyordu aslında. Fakat Black görünen anlamını tercih etti.

"Büyük ulusal eğlence," diye mırıldandı, ekranı görmeyecek şekilde oturmuştu. "Seni çalışırken rahatsız edeceğini düşünürdüm."

"Ben işimi bitirdim," dedi Ragle. Cevabını saat altıda bulmuştu.

Televizyonda Vic'in merakla izlediği sahne bitti; reklam başladı. Vic televizyonu kapattı. Şimdiki kızgınlığı reklamcılara yönelmişti. "Şu zavallı reklâmlar," diye ortaya konuştu. "Neden televizyonun sesi, reklâmlarda programlardan daha yüksek çıkıyor, hiç anlamıyorum. Her seferinde televizyonu kapatmak zorunda kalıyorsun."

"Reklâmlar genelde bölgesel veriliyor. Fakat programlar kablo üzerinden, doğudan geliyor," diye cevapladı Ragle.

"Problemin tek bir çözümü var," dedi Black.

Ragle, "Black, neden şu berbat görünümlü dar pantolonları giyiyorsun? Seni sanki denizciymişsin gibi gösteriyor, " dedi.

Black gülerek cevap verdi, "Sen hiç New Yorker'a göz atmıyor musun? Bunları ben icat etmedim, biliyorsun. Erkek modasını ben kontrol etmiyorum; o yüzden beni suçlama. Erkek modası her zaman gülünçtür zaten."

"Fakat sen de buna katkıda bulunmak zorunda değilsin," dedi Ragle.

"İnsan içine çıkarken kendinin patronu değilsin," dedi Black. "Herkes ne giyiyorsa sen de onu giyiyorsun. Doğru değil mi Victor? Sen de dışarıda insanlarla bir aradasın, bana katılıyorsun değil mi?"

Vic, "Ben şahsen 10 yıllık beyaz sade gömleğimi ve gayet sıradan yün pantolonumu giyiyorum. Perakende işi için yeterince iyi,"

dedi.
“Ayrıca bir de önlük takıyorsun,” dedi Black. “Yalnızca lahana doğrarken,” dedi Vic.

“Doğal olarak,” dedi Black, “Bu ay perakende satış endeksi nasıl? Hala işler kötü mü?”

“Biraz”, dedi Vic. ‘Yine de kayda değer bir kötülük söz konusu değil. Önümüzdeki birkaç ay içinde yükseleceğini bekliyoruz, dönemsel bir durum. Mevsimsel.” Ragle için kayınbiraderinin ses tonundaki değişiklik çok açıktı; iş konuşulmaya başlandığında -onun işiyle ilgili- profesyonel, ağzı sıkı, cevaplarında politik bir havaya bürünüyordu. İş asla sona ermezdi ve her zaman gelişmeye başlamak üzere olurdu. Ve ulusal endeks ne kadar düşük seviyelerde olursa olsun, bir kişinin kişisel bağımsız işi bundan asla etkilenmezdi. Aynen birine nasıl olduğunu sorduğunda aldığın cevap gibi, diye düşündü Ragle. İyi olduğunu söylemek zorundadır. İşinin nasıl olduğunu sor, otomatik olarak ya berbat olduğunu ya da iyiye gittiğini söyleyecektir. Ve ikisi de hiçbir şey ifade etmez, sadece bir ibaredir.

Ragle Black’e, “Su satışları nasıl? Pazar güçlü mü?” dedi.

Black kadirşinas bir tavırla güldü. “Evet, insanlar hala banyo yapıyor ve bulaşık yıkıyor neyse ki.”

Margo oturma odasına girerken, “Ragle, espresso ister misin? Ya sen sevgilim?” diye sordu.

“Ben istemem,” dedi Ragle. “Akşam içebileceğim tüm kahveyi içtim zaten. Beni yeterince uyanık tutuyor.”

Vic, “Ben bir fincan alırım,” dedi.

“Lazanya?” diye sordu Margo üçüne birden.

“Yok, teşekkürler,” dedi Ragle.

“Ben biraz denemek isterim,” dedi Vic ve Bili Black onunla birlikte başını salladı. “Yardıma ihtiyaç var mı?”

Margo, “Yok,” dedi ve odadan çıktı.

Ragle Vic’e, “Bu İtalyan şeylere çok fazla takılma,” dedi. “Çok yoğun. Çok fazla hamur ve baharat ve bunun sana ne yapacağını biliyorsun.”

Black, “Evet Victor, göbek bölgesinden yağlanmaya başlıyorsun,” diye bir saptama yaptı.

Ragle şakayla karışık, “Markette çalışan bir kuştan daha başka

ne beklersin ki?” dedi.

Bu laf Vic’i kızdırdı. Ragle’a ters ters bakarak, “En azından gerçek bir iş,” diye mırıldandı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Ragle. Fakat ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. En azından Vic’inki her sabah gidip akşam evine döndüğü maaşlı bir işti. Oturma odasında yaptığı bir şey değildi. Bir gün aralarındaki bir tartışma esnasında Vic, çocuk gibi, günlük gazetedeki bir şeyle oyalanmak iş değildir, demişti. Hububat paketlerinden hediye kuponları ve Magic Decoder’ı için on sent göndermek gibi bir şey.

Vic omuz silkerek, “Süpermarkette çalışmaktan gocunmuyorum,” dedi.

“Söylemek istediğin bu değildi,” dedi Ragle. Açık olmasa da, bu hakaretleri Gamette yarışmasıyla ilgisine yönelik olarak algılamıştı. Büyük ihtimalle zamanını ve enerjini boşa harcadığına dair içsel bir suçluluk duygusuyla cezalandırılmak istiyordu. Böylece devam edebilecekti. Dışsal bir kaynak tarafından azarlanmak, şüphe ve kendini suçlamanın derin acı verici ıstırabından daha iyiydi.

Sonra, bir anda, günlük cevaplarının Vic’in süpermarketten aldığı maaştan daha fazla getirdiğini fark etti. Ayrıca otobüsle şehir merkezine gitmek için zaman harcamasına da gerek yoktu.

Bili Black, Ragle’ın arkasından dolanarak kendine bir sandalye çekti, oturdu ve “Bunu görüp görmediğini merak ediyorum Ragle,” dedi. Kendinden emin bir şekilde o günkü Gayette'yi gösterdi. Nerdeyse saygılı bir şekilde on dördüncü sayfayı açtı. En tepede bir sıra halinde erkek ve kadın fotoğrafları diziliydi. Tam ortada Ragle Gumm’ın fotoğrafı ve altında kısa bir açıklama vardı:

'Küçük Yeşil Adam Bundan Bir Sonraki Adımda Nerede Olacak? yarışmasında tüm zamanların en büyük kazananı, 'Ragle Gum. iki yıl boyunca ulusal şampiyon, büyük rekor.

Fotoğrafı olan diğer kişiler daha az başarı göstermişlerdi. Ulusal bir yarışmaydı ve farklı gazeteler dâhil olabiliyorlardı. Yerel gazetelerin ödülleri karşılayabilecek gücü yoktu. Bu yarışmanın ödülleri -Ragle’ın da fark ettiği gibi- daha önceki yarışmalardan, örneğin otuzlu yılların ünlü Eski Altın yarışmasından ya da yine uzun süre devam etmiş “Oxydol sabunlarını kullanıyorum çünkü yirmi beş ya da daha az kelime ile açıklayın” yarışmasından daha fazlaydı.

Fakat anlaşılan katılım yüksekti, ortalama bir kişinin çizgi roman okuduğu ve televizyon izlediği bu günlerde...

Ragle, Bili Black'e benzemeye başladım, diye düşündü. Televizyonu yerden yere vuruyorum. Bu da ayrı bir ulusal meşgale. Aklınızdan insanların oturup şu şekilde laflar ettiği evleri geçirin, "Bu ülkeye ne oldu böyle? Eğitim seviyesine ne oldu? Ahlak nereye gitti? Neden onların yaşındayken dinlediğimiz tatlı Jeanette MacDonald ya da Nelson Eddy'nin Maytime müziği yerine rock'n'roll?"

Ragle'a yakın oturan Bili Black gazeteyi tutmakta ve parmağıyla resme hızla vurmaktaydı. Bu durumdan çok etkilendiği ortadaydı. Vay canına, Ragle Gum'ın fotoğrafı bir baştan bir başa gazetedeydi işte! Ne büyük şeref! Kapı komşusu ünlü biriydi!

"Dinle Raggle," dedi, "Bu 'yeşil adam' yarışmasından iyi para kazanıyorsun değil mi?" Ona imrendiği her halinden belliydi. "Birkaç saat uğraşıyorsun ve bir haftalık ödemen hazır."

Ragle iğneli bir şekilde, "Gerçek bir yan gel yat durumu yani," dedi.

"Hayır, çok fazla çalıştığını biliyorum," dedi Black. "Fakat bu yaratıcı bir iş; kendi işinin patronusun. Bu 'iş'e masa başı işi denemez."

"Masada çalışıyorum ama," dedi Ragle.

Black, "Ama," diye diretti, "Bu daha çok bir hobi gibi. Eleştirmek için söylemiyorum. Bir kişi hobisine ofisteki işinden daha fazla çaba harcayabilir. Kendimden biliyorum, garajda elektrikli testeremle çalışırken gerçekten hakkını veriyorum. Fakat - bir fark var." Vic'e dönerek şöyle dedi; "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu angarya değil. Daha önce söylediğim gibi: yaratıcı."

Vic, "Hiç bu açıdan düşünmemiştim," diye cevap verdi.

"Ragle'ın yaptığı şeyi yaratıcı bulmuyor musun?" diye ısrar etti Black.

"Hayır. Pek değil," dedi Vic.

"O zaman birinin kendi çabasıyla geleceğini oluşturması nedir senin için?"

"Bence," dedi Vic, "Ragle'm birbiri ardına iyi tahmin yapma yeteneği var."

"Tahmin!" dedi Ragle, aşağılanmış hissetmişti. "Beni tüm o araştırmaları yaparken gördükten sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?

Önceki cevaplann üzerinden defalarca geçerken gördükten sonra?" Ona göre söylenebilecek en son şey "tahmin etme" idi. Eğer bu bir tahmin olsaydı cevap formunun önünde öylece oturur, gözlerini kapatır, elini şöyle bir sallar, tüm o karelerin arasından rastgele bir karenin üzerine parmağını indirirdi. Sonra da işaretleyip postalardı. Ve sonuçları beklemeye başlardı. "Vergi iadeni doldururken tahmin mi yürütüyorsun?" Bu, yarışmadaki çalışmasıyla ilgili yaptığı en sevdiği karşılaştırmaydı. "Sen onu yılda sadece bir kez yapıyorsun, bense her gün." Bili Black'e, "Hergün yeni bir vergi iadesi doldurduğunu hayal et. Aynı şey işte. Tüm eski formları gözden geçirirsin, kayıtlar tutarsın, hem de tonlarca —her gün. Ve tahmin etmezsin. Sonuç kesindir. Şekiller. Toplama çıkarma. Grafikler."

Bir sessizlik oldu.

Sonunda Black, "Fakat zevk alıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Sanırım," dedi.

"Bana öğretmeye ne dersin?" diye Black heyecanla adadı.

"Hayır," dedi. Black bu konuyu daha önce de defalarca gündeme getirmişti.

"Seninle yarışabileceğimi sanmıyorum," dedi Black. Ragle güldü.

"Yani belki ara sıra birkaç dolar kazanabilirim diye söylüyorum. Örneğin, arka tarafa bir set inşa etmek isterdim, böylece kışın kirli su sizin bahçeye akıp durmaz. Malzemeler yaklaşık altmış dolar tutuyor. Kazandığımı farz et —kaç defa? Dört defa?"

"Dört defa," dedi Ragle. "Yirmi dolar alırdın. Ve ismin listeye girerdi. Rekabete katılırdın."

Vic sonunda konuştu. "Gazete yarışmasının Charles Van Doren'i ile rekabet etmek."

"Bunu bir kompliman olarak alıyorum," dedi Ragle. Fakat düşmanca tavrından rahatsız oldu.

Lazanyanın pişmesi uzun sürmedi. Hepsi birden yumuldular. Bili Black ve Ragle'ın uyarılarından iyice tahrik olan Vic yiyebildiği kadar yedi. Bitirdiğinde karısı yargılayan bakışlarla onu süzüyordu.

"Benim pişirdiğim hiçbir şeyi bu kadar iştahla yemedin," dedi Margo.

Şimdi bu kadar fazla yememiş olmayı diledi işte. "Güzeldi," dedi takılarak.

Junie Black kıkırdayarak, "Belki bir süre bizimle yaşamak ister,"

dedi. Minyatür ve şımarık yüzü çok bilinen bir ifade takındı, kesinlikle Margo'nun sinirlerini bozacak bir ifade.

Vic, Junie Black gözlük takan bir kadın için tuhaf ama baştan çıkarıcı olarak tarif edilebilirdi diye düşündü. Aslında itici değildi. Ama saçları siyahtı, iki kalın örgü şeklinde sallanıyordu ve Vic bundan hoşlanmıyordu. Junie ona hiç çekici gelmiyordu. Özellikle kıkırdayan ve Junie gibi bir yudum şaraptan aldığı güçle başka kadınların kocalarının üstüne giden küçük, minyon, esmer, aktif kadınlardan hoşlanmazdı.

Margo'nun dedikodularına göre, kayınbiraderi Junie Black'e karşı ilgisiz değildi. Bütün gün evde oturan Ragle ve Junie'nin bol bol boş vakti vardı. Margo sürekli bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu, bütün diğer kocaların tam gün işte olduğu ve geride yalnızca karılarının kaldığı bir yerleşim bölgesinde, bir adamın tüm gün evde olması. Sözün gelişinden belli.

"Margo, itiraf etmek gerekirse -bu şeyi kendisi yapmadı. Eve gelirken aldık. Plum Caddesi'nde bir dükkândan."

Junie Black üstüne alınmadı, güldü.

İki kadın masayı topladıktan sonra, Bili birkaç el poker önerdi. Bir süre pazarlık ettiler, sonra cipsler ve bir deste kâğıt getirildi. Şimdilik bir fiş bir sent olarak oynuyorlardı ve tüm renkler aynı değerdeydi. Haftada iki defa yapılan bir şeydi. Kimse nasıl başladığını hatırlamıyordu. Büyük ihtimalle kadınlar önayak olmuştu; Junie ve Margo, ikisi de oynamayı seviyordu.

Oyuna devam ederlerken Sammy yanlarına geldi. "Baba sana bir şey gösterebilir miyim?" dedi.

"Ben de nerede olduğunu merak ediyordum," dedi Vic. "Bu akşam hiç sesin soluğun çıkmadı." O el oyundan çekildiği için, birkaç dakikalığına boştaydı. "Nedir o?" diye sordu. Oğlu fikir danışmaya gelmişti.

Margo "Bağırarak konuşma," diye Sammy'yi uyardı. "Gördüğün gibi kâğıt oynuyoruz." Yüzündeki gergin ifade ve sesindeki titremeye bakılırsa eli iyiydi.

Sammy, "Baba, anteni nasıl çalıştıracağımı bulamıyorum," dedi. Vic'in cipslerinin yanına üzerinde kablolar ve elektronik görünümlü parçalar olan metal bir levha koydu.

"Bu da ne?" dedi Vic, afallamıştı.

“Radyo alıcım,” dedi Sammy.
“Radyo alıcısı da ne?”
Ragle cevap verdi. “Yapımında ona yardım ettiğim bir şey,” diye açıkladı. “Bir gün ona ikinci Dünya Sa- vaşı’nı anlatırken orada yayın yaptığımız radyodan bahsettim.”
“Radyo,” dedi Margo. “Bu sizi çok eski zamanlara götürmüyor mu?”
Junie Black, ”Yani bu şey bir radyo mu?” dedi.
“Radyonun ilkel hali,” dedi Ragle. “İlk zamanlarından kalma.”
“Sammy’yi elektrik falan çarpmaz değil mi?” dedi Margo.
“Hayır,” dedi Ragle. “Dışarıdan güç kullanmıyor.”
“Şuna bir bakalım,” dedi Vic. Metal levhayı kaldırarak inceledi, oğluna yol gösterecek kadar bilgi sahibi olmayı isterdi. Fakat elektronik hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu apaçık ortadaydı. “Şey,” dedi durarak, “belki de bir yerlerde kısa devre vardır.”
Junie, “ İkinci Dünya Savaşı’ndan önce dinlediğimiz radyo programlarını hatırlıyor musunuz? ‘Yaşam Yolu’ radyo oyunları. ‘Mary Martin,’” dedi.
‘“Mary Martin,’” diye düzeltti Margo. “Bu —aman Allah’ım. Yirmi yıl önceydi! Utanıyorum.”
Mary Marlin’in film müziği Clair de Lune’u mırıldanırken Junie, son elin yükseltmelerini gördü. “Bazen radyoyu özlüyorum,” dedi.
“Artık radyo artı görüntü var,” dedi Bili Black. “Radyo televizyonun yalnızca sesli haliydi.”
“Radyo alıcınla neleri alıyorsun?” diye Vic oğluna sordu. “Hala yayın yapan istasyonlar var mı?” Onda nedense radyo istasyonlarının uzun yıllar önce tarihten silindiğine dair bir izlenim vardı.
“Büyük ihtimalle gemiden-karaya sinyalleri alabiliyordum Havayolları iniş talimatlarını da,” dedi Ragle.
“Polis telsizlerini,” dedi Sammy.
“Bu doğru,” dedi Ragle. “Polis arabalarında hala radyo sinyallerini kullanıyorlar.” Elini uzatarak Vic’ten radyo alıcısını aldı. “Devreyi daha sonra hallederim Sammy,” dedi. “Ama şimdi çok iyi bir elim var. Yarın yapalım, olur mu?”
“Belki uçan daire sinyallerini de yakalayabilir,” dedi Junie.
“Evet,” diye katıldı Margo. “Amacın kesinlikle bu olmalı.”
“Ben bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Sammy.
Bili Black hırçınca, “uçan daire diye bir şey yoktur,” dedi. Kâğıtlarını

karıştırdı.
“Yok mudur?” dedi Junie. “Kendini kandırma. O kadar fazla insan var ki gördüğünü söyleyen, inkâr etmen çok anlamsız. Onların dosyalara geçmiş şahitliklerini de mi kabul etmiyorsun?”
“Hava balonları,” dedi Bili Black. Vic onunla aynı fikirde gibiydi ve Ragle’ın da başıyla onayladığını gördü. “Meteorlar. Meteorolojik görüngü.”
“Kesinlikle,” dedi Ragle
“Ama ben insanların gerçekten onlarla yolculuk ettiğini okudum,” dedi Margo.
Junie haricinde herkes kahkahayı bastı.
“Bu doğru,” dedi Margo. “Televizyonda izledim.”
Vic, “Gerçekten yukarıda bazı tuhaf şeylerin döndüğünü kabul etmeliyim,” dedi. Kendi deneyimlerinden birini hatırladı. Bir yaz önce, bir kamp gezisi sırasında, gökyüzünde hiçbir uçağın hatta jet uçağının bile ulaşamayacağı hızda hareket eden parlak bir obje görmüştü. O şey daha çok bir fişeği andırıyordu. Bir anda ufukta kaybolmuştu. Gece de ara sıra gümbürtüler duymuştu, sanki gökyüzünden düşük hızda ağır vasıtalar geçiyor gibiydi. Camlar da titremişti ve bu Margo’ya göre hayali seslerin olmadığının bir kanıtıydı. Tıbbi bir dergideki bir makalede hayali kafa seslerinin yüksek tansiyon belirtisi olduğunu okumuş ve ondan sonra Vic’i check-up yaptırmak için doktora gitmeye zorlamıştı.

Henüz tamamlanmamış radyoydu oğluna geri verdi ve kâğıt oynamaya döndü; bir sonraki el çoktan dağıtılmıştı ve onun da borçlarını ödeme zamanı gelmişti.

“Bu radyo alıcısını kulübümüzün resmi ekipmanı olarak kaydedeceğiz,” diye Sammy bilgi verdi. “Kulüp evinde kilitli duracak ve kayıdı kişilerden başka kimse kullanamayacak.” Arka avluda komşu çocukları, sürü içgüdüsüyle bir araya gelerek, tahtalardan, tellerden ve katranlı kâğıttan sağlam, ama bir o kadar da çirkin bir yapı inşa etmişlerdi. Haftada birçok kez sıkı çalışmalar yapılıyordu.

“iyi,” dedi Vic, bir yandan elini inceleyerek.

“‘İyi’ dediğinde elinde hiçbir şey yok anlamına geliyor,” dedi Ragle.

“Evet, bunu fark ettim,” dedi Junie. “Ve kâğıdarını atıp masadan kalktığında, aynı cinsten dört kâğıdı var demek.”

Tam da o anda masadan kalkmayı düşünüyordu; lazanya ve espresso ona çok fazla gelmişti — onlar ve akşam yemeğinde yediklerinin karışımı harekete geçmişti. “Belki de dördüm vardır şimdi,” dedi.

“Kötü görünüyorsun,” dedi Margo. Ragle’a dönerek, “Acaba bir şeyi mi var?” diye sordu.

“Asya gribi gibi bir şey,” dedi Vic. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. “Hemen döneceğim. Oyunu terk etmedim. Yalnızca midemi sakinleştirecek bir şeyler içeceğim.”

“Canım,” dedi Junie. “Gerçekten çok fazla yedi, haklıydın Margo. Eğer ölürse bu benim suçum.”

“Ölmeyeceğim,” dedi Vic. “Ne içeyim?” diye kan- sına sordu. Evin annesi olarak ilaçlardan o sorumluydu.

Bir yandan iki kâğıdı yere atarken, “İlaç dolabında Dramamine var” diye cevap verdi Margo. “Banyoda.” Bili Black, “Hazımsızlık için sakinleştirici almıyorsun herhalde, değil mi?” diye itiraz ederken Vic odadan çıkıp holden aşağı yürümeye başlamıştı bile. “Bu seni daha da kötü yapar.”

“Drammamine sakinleştirici değil ki,” diye cevap verdi Vic, biraz da kendisiyle konuşuyordu. “Hareketsizlik ilacı.”

“Aynı şey.” Banyoya girdiğinde Black’in sesi de onu takip ederek peşi sıra gelmişti.

“Kahrolası aynı şey,” dedi Vic, hazımsızlığı onu aksileştirmişti. Işığın kablosunu bulmak için yukarıya el yordamıyla uzandı.

“Hadi çabuk gel tadım. Kaç kart istiyorsun? Devam etmek istiyoruz, bizi ağaç ettin.”

“Tamam,” diye mırıldandı, hala ışığın kablosunu bulmaya uğraşıyordu. “Üç kart istiyorum,” diye bağırdı. “Elimdeki en üstteki üç kartı alın.”

“Hayır,” dedi Ragle. “Gel ve kartlarını kendin ver. Aksi halde yanlış kardan aldığımız için bizi suçlayacaksın biliyorum.”

Halen banyonun karanlığında asılı duran ışığın kablosunu bulamamıştı. Mide bulantısı ve rahatsızlığı arttı ve karanlıkta iki kolu da havada, iki eliyle büyük daireler çizerek deli gibi aranmaya başladı. Kafasını ilaç kabininin köşesine vurunca küfrü bastı.

“İyi misin?” diye seslendi Margo. “Ne oldu?”

“Işığın kablosunu bulamıyorum,” dedi, sinirlenmişti, bir an önce

ilacını alıp oyununa dönmek istiyordu. Nesnelerin baştan savmalık konusundaki doğal eğilimi... ve bir anda ışık kablosu falan olmadığını anımsadı. Duvarda kapının yanında, omuz hizasında bir düğme vardı. Hemen onu buldu, hiddetle vurarak ışığı açtı ve ilaç şişesini dolaptan aldı. Bir saniye içinde bir bardağı suyla doldurdu, ilacı içti ve hızlıca banyodan çıktı.

Neden ışığı yakmak için kablo aradım diye kendi kendine sordu. Belirli bir kablo, belirli bir mesafeye kadar sarkan ve gayet belirli bir noktada.

Etrafta körü körüne dolanmıyordum. Yabancı bir banyoda yapacağım gibi. Daha önce defalarca kullandığım bir ışık kablosunu arıyordum. İstemsiz sinir sistemimde refleks haline gelecek kadar fazla kullandığım bir şey. Sandalyesine yerleşirken, “Başınıza hiç böyle bir şey gelmiş miydi” diye sordu.

“Oyna,” dedi Margo.

Victor üç tane yeni kart çekti, bahse katıldı, dönmekte olan artırımlara girdi, kaybetti ve sonra arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Junie Black budala gülümsemesini takınarak kazandıklarını toparladı.

“Hiç ne gelmiş miydi?” dedi Bili Black.

“Var olmayan düğmeyi aramak gibi bir şey.”

Margo, eli kaybetmiş olmanın sıkıntısıyla, “Bu kadar uzun zamandır yaptığın şey bu muydu?” diye sordu.

‘Yukarıdan sarkan bir ışık kablosuna nerede alışkanlık kazanmış olabilirim?” dedi ona.

“Bilmiyorum,” dedi Margo.

Aklına gelen tüm ışıklan zihninde kronolojik olarak sıraladı. Evindeki, dükkândaki, arkadaşlarının evlerindeki, hepsi duvar düğmeliydi.

“Artık yukarıdan sarkan kablolarla karşılaşman neredeyse mümkün değil,” dedi yüksek sesle. “Bu eski model tavan aydınlatmalarında olur ancak.”

“Yeterince basit,” dedi Junie. “Sen çocukken. Çok uzun yıllar önce. Herkesin o zamanlar henüz modası geçmemiş, ama bugüne göre çoktan modası geçmiş evlerde oturduğu otuzlu yıllarda.”

“Ama neden şimdi ortaya çıksın ki?” dedi.

Bili, “İşte bu ilginç,” dedi.

“Evet,” diye ona katıldı.

Konu herkesin ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

“Peki, buna ne dersiniz?” dedi Bili. Psikoanalize karşı ilgisi vardı: kültürel sorunlarla aşina olmasının göstergesi Freud’cu jargon konuşmasına girivermişti. “Stres nedeniyle çocukluğuna geri dönüş, kendini kötü hissetmenle ilgili. İçin için bilinçsiz dürtülerin beynine bir şeylerin yolunda olmadığı yolunda verdiği mesajın gerginliği. Birçok yetişkin, hasta olduğunda çocukluğuna geri dönüş yapar.”

“Ne saçmalık,” dedi Vic.

“Senin bilinçli olarak hatırlamadığın bir ışık kablosu var,” dedi Junie. “Çok fazla benzin yakan şu eski Dodge’u kullandığın zamanlarda gittiğin bir benzin istasyonu. Veya ev ve dükkân gibi hayatında önemli yer tutan yerler haricinde, yıllar boyu haftada birkaç defa gittiğin çamaşırhane veya bar gibi bazı yerler var.”

“Bu konu benim canımı sıkıyor,” dedi Vic. Pokere devam edebilecek gibi hissetmiyordu ve masadan kalktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Margo.

“Hayatta kalacağım,” dedi.

Hepsi Vic’in başından geçenlere ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ragle hariç hepsi, belki de. Ragle onu ihtiyatlı bir merakla izledi. Sanki Vic’e daha fazla soru sormak istiyordu, ama belirsiz bir nedenden kendini tutuyordu.

“Oyuna devam,” diye Junie zorladı. “Kim dağıtıyor?”

Bili Black kardan dağıttı. Yazı tura atıldı. Diğer odadaki televizyonda dans müziği sona erdi, ekran kapandı.

Sammy, yukarıda odasında radyo alıcısı üzerinde çalışmaya devam etti.

Ev sıcak ve huzurluydu.

Yanlış olan ne? diye tereddüt etti Vic. Yukarıda neye takıldım? Kendimi içinde bulduğum ve hatırlamadığım o yer ne miydi?

ÜÇ

Pat!

Banyodaki aynanın önünde tıraş olurken, Ragle Gumm sabah gazetesinin verandaya düştüğünü duydu. Bir kas spazmı kolunu titretti, güvenlikli tıraş makinesi çenesinde vızıldadı ve sonunda

oradan çekti. Sonra derin bir nefes aldı, bir dakikalığına gözlerini kapadı ve gözlerini açarak tıraşına devam etti.

“İşin bitti mi?” diye seslendi kızkardeşi, kapalı kapının ardından.

“Evet,” dedi. Yüzünü yıkadı, tıraş sonrası losyonunu sürdü, boynunu ve kollarını kuruladı ve banyonun kapısını açtı.

Bornozu içindeki Margo cisimleşti ve hemen onu geçerek banyoya girdi.

Kapıyı kapatırken arkasına dönerek “Sanırım gazetenin sesini duydum,” dedi. “Vic’i markete bırakmam gerekiyor; Sammy’yi kapının önüne çıkarır mısın? Şu an mutfakta —” Sesi küvetteki su sesiyle kesildi.

Yatak odasına girerken Ragle gömleğini iliklemeyi bitirmişti. Çok sayıdaki kravatları arasında kararını verdi, gruptan koyu yeşil bir kravatı ayırdı, taktı, ceketini giydi ve kendi kendine şöyle dedi,

Şimdi gazete.

Gazeteyi almaya gitmeden önce referans kitaplarını, dosyalarını, grafiklerini, çizelgelerini, tarayıcı makinesini gözden geçirdi. Bugün, ilk olarak onlarla uğraşmakla, gazeteyle buluşmayı on bir dakika geciktirmeyi başardı. Oturma odasındaki masayı ayarladı - oda geceden serin ve rutubetliydi ve sigara kokuyordu - ve sonra ön kapıyı açtı.

Orada, beton verandada *Gazette* duruyordu. Rulo yapılmış ve plastik bir bantla tutturulmuş şekilde.

Gazeteyi aldı ve plastik bandı çıkardı. Plastik bant fırlayarak verandanın yanındaki çalılıklarda gözden kayboldu.

Birkaç dakika boyunca ön sayfadaki haber başlıklarını okudu. Başkan Eisenhower’ın sağlığı, ulusal borç, Orta Doğu’daki kurnaz liderlerin hamleleri hakkındaki haberleri okudu. Sonra gazetenin arkasını çevirdi ve karikatür sayfasını okudu. Sonra editöre mektuplar bölümünü okudu. Bunları yaparken Sammy, onu iterek dışarı çıktı.

“Hoşçakal,” dedi Sammy, “Öğleden sonra görüşürüz.”

“Tamam,” dedi Ragle, çocuğu neredeyse fark etmiyordu.

Ondan sonra Margo ortaya çıktı; yanından hızla geçerek ve anahtarını uzatarak kaldırıma doğru gitti. Volkswagenin kapısını açarak içeri girdi ve motoru çalıştırdı. Motor ısınırken ön camın üzerinde oluşan buharı sildi. Bu sabah hava serindi. Yolda birkaç

çocuk ilkokula doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Araba hareket etti.

Vic yanından geçip dışarı verandaya çıktığında, Ragle, “Sammy’yi unuttum,” dedi. “Ama kendi iradesiyle evden çıktı.”

“Önemli değil,” dedi Vic. ‘Yarışma üzerinde çok fazla çalışma.” Ceketi omuzlarının üzerinde, yürüyüş yoluna giden merdivenleri indi. Bir dakika sonra Margo Volkswagen’i vitese taktı ve Vic ile beraber şehir merkezine doğru, gürleyerek, yola koyuldular.

Şu küçük arabalar çok ses yapıyor, diye Ragle kendi kendine düşündü. Verandada gazeteyi okuyarak durabildiği kadar durdu; sonra sabah soğuğu çarptı ve içeri girerek mutfağa gitti.

Henüz üzerinde “Küçük-Yeşil-Adam-Sonraki- Adımda-Nerede-Olacak?” cevap formu olan on altıncı sayfaya bakmamışa. Sayfanın büyük çoğunluğu forma ayrılmıştı, bunun dışında kalan alanda da yarışmayla ilgili bilgiler ve yorumlar, daha önceki ödül sahipleriyle ilgili haberler yer alıyordu. Bir sürü isim sıralanmıştı; hala yarışmada olan herkes oradaydı, gazetenin elindeki en küçük puntolarla temsil ediliyorlardı. Kendi adı tabii ki kocaman yazılmıştı. Benzersiz ve tek başına bir kutuda. Her gün ismini burada görüyordu. Onun isminin alandaki diğer isimlerin var oluşu geçiciydi, farkındalığın sınırında bile değillerdi.

Her günkü yarışma için gazete bir takım ipuçları veriyordu, bunları problemi çözmenin ön hazırlığı olarak her zaman okurdu. Tabii ki problem, formdaki 1208 karenin içinden doğru kareyi seçmekti. İpuçları hiç yardımcı olmuyordu fakat döngüsel bir biçimde bilgi barındırdıklarını varsayıyordu ve bir alışkanlığın sonucu olarak onları ezberlemişti, mesajların ona bilinçaltından ulaşacağına inanıyordu -çünkü hiç gerçekten ulaşmamıştı.

“Bir yudum bir mil kadar büyüktür.”

Dolambaçlı bir ilişki biçimi vardı belki de... giz ve esrarın zihninde dalgalanmasına, tabaka tabaka çöküp yerleşmesine izin verdi. Refleksleri yanıltmak için veya her ne içinse. Yudum, yeme eylemini çağrıştırıyordu ve tabii ki uçmayı. Peki ya uçmak seksin bir sembolü değil miydi? Ve kırlangıçlar California’da bulunan Capistrano’va dönmüşlerdi. Bu cümle ona “Bir hata bir mil kadar iyidir” cümlesini hatırlatıyordu. Neden bu cümlede iyi yerine büyük kullanılmıştı o zaman? Büyük balinaları çağrıştırıyordu... büyük beyaz balinayı. Ah, çağrışımlar çalışıyordu. Suyun üzerinden sıçrıyor ve olasılıkla

California'ya doğru gidiyordu. Sonra gemi ve güvercini düşündü. Zeytin dalını. Yunanistan'ı. Buradan yemek pişirmeye geçti... Yunanlılar restoran işletiyorlar. Tekrar yemek! Mantıklı... ve güvercinler gurmelerin zevkidir.

"Zil tiii-hiii diye anlatmaya devam etti."

Bu çok kötü kursağına oturdu. Kesinlikle anlamsızdı. Fakat homoseksüelliği çağnştırıyordu. "Zil." Ve "tiii-hiii" homoseksüelin efemine gülüşü. "Çanlar Kimin İçin Çalıyor" isimli kitaptaki John Donne'un vaazı. Aynca bir Hemingway romanı. Tiii İngilizcedeki çay olabilir. Zili çal ve çaylar servis edilsin. Küçük gümüş zil. Görev! Capistrano'da kırlangıçların geri gelerek tamamladığı görev. İşte oldu.

İpuçlarının peşinden dolanırken ön kapıda ayak sesleri duydu. Gazeteyi indirip, kim olduğunu görmek için oturma odasına geçti.

Uzun, zayıf, orta yaşlı bir adam eve yaklaşıyordu, üzerinde bol bir takım elbise vardı ve puro içiyordu. Bir başkan veya tesisat denetçisi gibi müşfik bir görüntüsü vardı. Kolunun altında kahverengi bir dosya taşıyordu. Ragle onu tanıdı. Adam Gamette'i temsil ediyordu. Bazen Ragle'ın cevap kontrollerini getirmek - ki bu çoğunlukla postalanırdı - bazen de cevaplarla ilgili yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için daha önce de birkaç kez ziyarete gelmişti. Ragle kaygılandı; Lowery ne istiyordu acaba?

En ufak bir duraksama olmadan, Lowery verandaya geldi, elini kaldırdı ve zile bastı.

Zil, diye düşündü Ragle. Lowery'nin onu ziyaret etmesi için gazetenin gönderdiğine dair ipuçları ortadaydı.

Kapıyı açarken, "Merhaba Bay Lowery," dedi.

"Merhaba Bay Gum." Lowery saf saf gülümsedi; davranışlarında hiçbir cazibe, çekicilik yoktu, kötü bir haber getirdiğine veya bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Ragle, ihtiyaçları doğrultusunda nazikliğinden ödün vererek, "Ziyaret sebebiniz nedir?" diye sordu.

Lowery, Dutch Master'ını çiğnerken ona baktı ve "Sizin için birkaç düzeltim var... gazete bugün bu taraflara geleceğimi bildiğinden benim elden teslim etmemin daha iyi olacağını düşündü," dedi. Oturma odasını merak ediyordu. "Ve size sormam gereken birkaç şey var. Sadece emin olmak için. Dünkü yarışmaya gönderdiğiniz

cevaplarınızla ilgili.”

“Altı tane gönderdim,” dedi.

“Evet, altısını da aldık.” Lowery ona göz kırptı. “Fakat öncelik sıralaması yapmayı unutmuşsunuz.” Kahverengi zarfı açarak içinden altı cevap formunu çıkardı; hepsi fotoğraflanmış ve daha kullanışlı bir büyüklüğe indirgenmişlerdi. Lowery, Ragle’a bir kalem uzatırken, “Sizin için yalnızca ufak bir gözden kaçırma olduğunu biliyorum... ama bunların numaralandırılmasına ihtiyacımız var.”

“Kahretsin,” dedi. Nasıl bu kadar büyük bir acele içinde olabilirdi? Hızlıca birden altıya doğru sıralayacak şekilde işaretledi. “İşte,” dedi geri verirken. Ne kadar da budalaca bir gözden kaçırmaydı. Yanşmadan elenmesine sebep olabilirdi.

Lowery oturdu, bir olarak işaretlenmiş cevabı seçti ve uzunca bir zaman onu inceledi.

Lowery’nin cevabı bilmeyeceğini bilse de, Ragle “Doğru mu?” diye ısrarcı bir şekilde sordu. Cevapların New York veya Chicago’daki ya da her nerdeyse oradaki yarışma merkez başkanlığına gönderilmesi gerekiyordu.

“Şey,” dedi Lowery, “Zaman gösterecek, fakat bu, senin birinci cevabın. En baştaki cevabın.”

“Evet,” dedi. Bu onun ve yarışma görevlilerinin arasındaki gizli sözleşmeydi; her günkü bulmaca için birden fazla cevap vermesine izin vardı. Tercih sırasına göre numaralandırılmak şartıyla en fazla on hakkı vardı. Eğer birinci cevap doğru değilse, sanki hiç ellerine geçmemiş gibi yok edip, İkinciyi dikkate alıyorlar ve böyle en sonuncu cevaba kadar gidiyordu. Genelde, üç ya da dört cevapta doğru cevabı bulacağından emin olurdu. Tabii ki daha az cevap olması yarışma yetkililerini daha memnun ederdi. Bildiği kadarıyla kendinden başka hiç kimseye bu ayrıcalık tanınmıyordu. Bunun çok basit bir nedeni vardı: Onu yarışmada tutmak...

Bunu doğru cevabı yalnızca birkaç kare ile kaçırdığında teklif etmişlerdi. Genelde cevapları teğet kareler etrafında toplanıyordu fakat cevap formunda birbirinden çok uzak kareler arasında kararsız kaldığı durumlar da olmuştu. Böyle durumlarda risk almıştı; sezgileri güçlü değildi. Fakat cevabın belirli bir bölgede olduğunu hissettiğinde artık güvendeydi. Cevaplardan mutlaka bir tanesi doğru oluyordu. İki buçuk yıllık yarışma hayatında doğru cevabı toplamda sekiz defa

kaçırmıştı. O günlerde cevaplarının hiçbiri doğru değildi. Fakat yarışma sorumluları onun devam etmesine izin vermişlerdi. Kurallarda onun eski doğru cevaplardan “ödünç almasına” izin veren bir madde vardı. Her otuz doğru cevap için bir yanlış yapabilirdi. Ve bu böyle devam etti. Yasal boşluklardan yararlanarak yarışmada kaldı. Yarışma sorumluların haricinde kimse onun yanlış cevap verdiğini bilmiyordu; bu onların arasındaki bir sırdı. Ve kimsenin de bu durumu ortalığa sermeye niyeti yoktu.

Besbelli tanımdık açısından değer kazanmıştı, insanların neden hep aynı insanın tekrar tekrar kazanmasını istediğini bilmiyordu. Açıkça, kazandığında diğer yarışmacılara karşı kazanmış oluyordu. Fakat genel zihniyetin yaklaşımı bu şekildeydi. Onun ismini tanıyorlardı. Ona açıklandığı şekliyle teori şöyleydi; insanlar tanıdıkları ve tanımlayabildikleri bir ismi görmekten hoşlanırlardı. Değişime direnç gösterirlerdi. Burada bir atalet yasası söz konusuydu; dışarıda kaldığı sürece herkes onun dışarıda olmasını istiyordu; içeri girer girmez de, yani, bu durum kişiye bağlı bir şekilde sürdürülebilir bir durumdu. Hareketsizlik kuvveti onun lehine işliyordu. Engin etkileşimsel basınç kuvvetleri şimdi ona karşı değil, onunla birlikte yürüyordu. Bili Black kesin “Akıntıyla birlikte yüzmek,” diye yorum yapardı.

Lowery, bacak bacak üstüne atmış, bir yandan sigarasını içiyordu. Göz kırparak, “Bugünkü yarışmaya baktın mı?” dedi.

“Hayır,” dedi. “Yalnızca ipuçlarına. Onların herhangi bir anlamı var mı?”

“Sözcük anlamında, hayır.”

“Onu biliyorum. Yani demek istediğim, herhangi bir açıdan herhangi bir anlamlan var mı, örneğin biçim ya da form olarak. Ya da bu yalnızca bizi yukarılarda birinin cevabı bildiğine dair ikna etmek için mi?”

“Ne demek bu?” dedi Lowery, yüzünden bir rahatsızlık gölgesi geçti.

“Benim bir teorim var,” dedi Ragle. “Çok ciddi bir teori değil ama üzerinde durması eğlenceli. Belki de doğru bir cevap yoktur.”

Lowery bir kaşını kaldırdı. “Bu durumda hangi temellere dayanarak bir cevabı doğru ve diğerlerini yanlış olarak kabul ediyoruz söyler misin?”

“Belki de cevaplan okuyorsunuz ve size en güçlü görünen cevabı doğru olarak kabul ediyorsunuz. Estetik olarak.”

Lowery, “Sen kendi tekniğini bize yansıtıyorsun,” dedi.

“Benim tekniğim mi?” Şaşırmıştı.

“Evet,” dedi Lowery. “Sen estetik üzerinden hareket ediyorsun, mantıksal bir dayanağın yok. Senin yaptığın şu tarayıcılar. Zaman ve mekân düzleminde modeller oluşturuyorsun. Doldurmaya çalışıyorsun. Modelleri tamamlamaya. Bir nokta daha eklendiyse nereye gideceğini tahmin etmeye. Bu mantıksal ve de entellektüel bir süreç değil. Bu da, nasıl desem, seramik vazo yapımcısının çalışma şekline benziyor. Beğenmiyor değilim. Nasıl bir yol izlediğin kendi bileceğin iş. Fakat sen arayıp da bulmuyorsun; ipuçlarını şimdiye kadar hiç çözmeye çalıştığını sanmıyorum. Doğrusunu istersen eğer uğraşmış ve çözmüş olsaydın bu soruyu soracağını sanmıyorum.”

Yapmadığını fark etti. Hiç ipuçlarının peşine düşmedim. Aslında, kimsenin bunu yaptığını, yani hiç kimsenin onları okuyup da onlardan anlamlar çıkarttığını sanmıyordu. Her üçüncü kelimenin ilk harfini sıralayıp, on ekleyip belirli bir kare numarasına ulaşmak gibi bir şey. Bunu düşünürken kendini gülmekten alıkoyamadı.

“Neden güldün?” dedi Lowery, büyük bir ağırbaşlılıkla. “Bu ciddi bir iş, ödül olarak yüksek paralar var.” “Ben yalnızca Bili Black’i düşünüyordum.”

“O da kim?”

“Bir komşu. Nasıl yaptığımı ona öğretmemi istiyor.”

“Ee, eğer estetik bir temelden yapılıyorsa —”

“O zaman anlatamam,” diye Ragle onun yerine bitirdi. “Hiç şansı yok. Bu yüzden güldüm. Hayal kırıklığına uğrayacak; birkaç papel kazanmak istiyordu.” Lowery, etik bir kınama dile getirircesine, “Yeteneğinin öğretilemiyor olması seni mutlu mu ediyor? Genel anlamda seninki bir teknik değil, ... daha çok bir —” dedi ve kelimeyi hatırlayamadığından sonunu getiremedi. “Tanrı bilir. Şansın hiçbir rolünün olmadığı apaçık.”

“Birinin bunu söylediğini duymaktan memnunum.” Lowery devam etti. “Kimse seninki gibi gün be gün doğru cevabın tahmin edilebileceği bir talihi hayal edebilir mi? Bu çok saçma. İstisnalar kapsam dışı tabi, ya da en azından, neredeyse dışında. Evet, biz bunu hesapladık. Betelgeuse’a uzanan bir fasulye yığını.”

"Betelgeuse da ne?"

"Çok uzaktaki bir yıldız, bir metafor olarak kullandım. Neyse, herhangi bir tahminin olmadığını biliyoruz... belki de yalnızca son bölümün haricinde. Yani, iki ya da üç kare arasında tercih yapma noktasına gelindiğinde."

"O zaman yazı tura atabilirim," diyerek katıldı Ragle.

Lowery düşünceli bir şekilde, çenesini sıvazlayıp purosunu aşağı yukarı sallayarak, "Ama o zaman, bin karenin içinde iki ya da üç kare söz konusu olduğunda, bu hiç fark etmez. Bu noktaya gelebilsek hepimiz tahmin edebiliriz," dedi.

Ragle da onunla aynı fikirdeydi.

Evlerinin garajında, Junie Black çamaşır makinesinin önünde çömelmiş, kıyafetleri içine dolduruyordu. Çıplak ayaklarının altındaki yer soğuktu; titreyerek ayağa kalktı, makineye deterjan kutusundan biraz deterjan koydu, küçük cam kapağı kapattı ve makineyi çalıştırdı. Camın arkasındaki kıyafetler dönmeye başladı. Kutuyu yerine koydu, saatine baktı ve garajdan çıktı.

"Ah," dedi ürkmüş bir şekilde. Ragle yolda duruyordu.

"Uğrayayım diye düşünmüştüm," dedi. "Kardeşim ütü yapıyor. Evin her tarafında yanmış tadı kola kokusunu duyabilirsin. Eski bir yağ davlumbazının dibinde, birlikte kavrulan kaz tüyü ve gramofon plakları gibi."

Junie Black, onun yan gözle kendine baktığını görüyordu. Saman renkli ve karmakarışık kaşları birbirine yaklaşmış ve kollarını birbirine kavuşturduğundan büyük omuzları kamburlaşmıştı. Öğle güneşinde cildinin bronzluğu ortaya çıkmıştı ve bunu nasıl sağladığını merak etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu kadar iyi bir bronzluğa sahip olamıyordu.

"O üzerindeki şey ne," diye sordu Ragle.

"Eşofman," dedi.

"Pantolon," dedi Ragle. "Geçen gün kendime neden kadınların pantolon giymesini kabullenemediğimi sordum. Ve sonra da kendi kendime neden giymesinler dedim."

"Teşekkürler," dedi. "Tahmin edebiliyorum."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Ragle. "Özellikle ayakların çıplakken; kollan gökyüzüne doğru kalkmış, kumların üzerinde yürüyen kadın kahramanların olduğu eski filmlerdeki gibi."

Junie, “Bugünkü yarışma nasıl?” diye sordu. Omuzlarını silkti. O konudan uzak durmak istediğiydi belliydi. “Biraz dolaşmak istemiştim,” dedi. Ve yine onu yan gözlerle incelemeye devam etti. Bu Junie için bir komplimandı, fakat her zaman bir düğmesinin açık kalmış olabileceği endişesini yaratırdı; böyle anlarda kendini gizlice aşağı doğru bakmaktan zorlukla alıkoyabilirdi. Fakat ayakları ve göbeği haricinde açıkta bir yeri yoktu.

“Göbek açık,” dedi Junie.

“Evet, görebiliyorum,” dedi Ragle.

Junie, şakayla karışık, “Hoşuna gitti mi?” dedi.

Ragle, kaba denilebilecek bir tarzda, “Yüzmeye gitmek ister misin diye sormayı düşünmüştüm. Güzel bir gün, çok soğuk değil.”

“Evde yapmam gereken bir sürü iş var,” dedi. Fakat fikir ona çok çekici göründü; vahşi tepelerin başladığı kasabanın kuzey sınırındaki parkta bir oyun alanı ve bir de yüzme havuzu vardı. Doğal olarak genelde havuzu en çok çocuklar kullanıyordu, fakat bazen yetişkinler ve de sıklıkla genç gruplar da oraya gidiyordu. Gençlerin olduğu yerlerde bulunmak onu her zaman mutlu etmişti; okulu -yani liseyi- bitireli yalnızca birkaç yıl olmuştu ve değişim onun için henüz tamamlanmamıştı. Düşüncesinde ve hissiyatında o hala pop müziğin avaz avaz çaldığı eski otomobillerle gezen gruba aitti... Kazaklı ve soket çoraplı kızlar, kot pantolonlu kaşmir kazaklı oğlanlar.

“Hadi git mayonu al,” dedi Ragle.

“Tamam,” dedi. ‘^Yalnızca birkaç saat için ama sonra geri dönmem lazım.” Duraksayarak, “Margo buraya geldiğini görmedi, değil mi?” diye sordu. Margo’nun boşboğazlık etmekten hoşlandığın! fark etmişti.

“Hayır,” dedi Ragle. “Margo meşgul—” Harekede gösterdi. “Ütü yapmakla meşgul,” diyerek tamamladı.

Çamaşır makinesini kapadı, mayosunu aldı, bir de havlu ve kısa zaman içinde Ragle’la birlikte yüzme havuzuna doğru yola koyuldular.

Ragle’ı yanında hissetmek ona huzur veriyordu. Her zaman güçlü kuvvetli erkekler ilgisini çekmişti, özellikle kendisinden daha yaşlı olanlar. Ragle tam da onun için uygun yaştaydı. Ve yaptığı şeylere bir bakın, örneğin Pasifik’teki askeri kariyeri. Ve gazetedeki yarışma sayesinde kazandığı şöhreti. Onun kemikli, vahşi, geçmişin

izleriyle dolu yüzünü seviyordu; iki kadı gerdan ya da herhangi bir şişmanlık belirtisi olmayan gerçek bir erkek yüzüydü. Saçları biraz ağarmıştı, beyazımsı ve kıvırcık, hiç taranmazdı. Ona her zaman saçlarım tarayan erkekler biraz sünepe gelirdi. Bili her sabah varım saat saçlarıyla uğraşırdı; her nasılsa şimdi sıfır numara kestirdiğinden biraz daha az uğraşıyordu. Junie sıfır numara kesilmiş saça dokunmaktan nefret ederdi; sert ve dik saçlar ona diş fırçasını hatırlatıyordu. Ve dar omuzlu üniversite ceketi Bill'in üzerine tam otururdu... hemen hemen hiç omzu yoktu. Tek yaptığı spor tenisti ve bu gerçekten Junie'nin sinirine dokunuyordu. Beyaz şort, bilekte beyaz çoraplar ve teniz ayakkabıları giyen bir adam! En iyi ihtimalle bir kolej öğrencisi olabilir ancak... Bili ile karşılaştığı zamanda öyleydi nitekim.

"Yalnız hissetmiyor musun?" diye Ragle'a sordu. "Hı?"

"Evli olmadığın için." Liseden tanıdığı arkadaşlarının hemen hemen hepsi evlenmişti, imkânsız görünenler bile. "Yani, ablan ve kayınpederinle birlikte yaşaman güzel ama sana ve karına ait küçük bir evin olsun istemez miydin?" Özellikle karın kelimesini daha vurgulu söylemişti.

Ragle düşünceli bir şekilde, "Eninde sonunda olacak bu. Fakat gerçek şu ki ben bir serseriyim," dedi.

Junie "Serseri mi?" diye tekrar etti, bir yandan yarışmadan kazandığı onca parayı düşünüyordu. Şimdiye kadar ne kadar parası biriktiğini Tanrı bilirdi.

"Ben sürekli şeyleri sevmiyorum," diye açıklama yaptı. "Büyük olasılıkla savaşta göçebe bir görünüş üzerime oturdu... ve bundan önce de ailem çok fazla yer değiştirirdi. Annem ve babam aynıydı. Yerleşik hayata geçme fikrine karşı kişiliğimde güçlü bir karşı koyma hali var... bir ev, bir eş, çocuklardan oluşan bir aile ile tanımlanma fikrine karşı. Pijamalar ve pipo." "Bunda ters olan ne var? Bu güvenlik demek." Ragle, "Fakat benim şüphelerim olur," dedi. "Zamanında şüphelerim oldu zaten. Evli olduğum zamanlarda."

"Gerçekten mi?" dedi ilgiyle. "Ne zamandı bu?" "Yıllar önce, savaştan daha önce, yirmili yaşlarının başlarındayken. Bir kızla tanışmıştım; bir kamyon firmasında sekreterdi. Çok hoş bir kızdı. Anne ve babası Polonya'lıydı. Çok çekici bir kızdı. Benim için fazla tutkuluydu. Tek istediği bahçede parti verebileceği bir sınıfa

yükselmekti. Verandada barbekü."

"Bunda ters bir şey göremiyorum," dedi Junie. "Rahat yaşamak istemek doğal bir şey." Bu ifadeyi, kendisi ve Bill'in abone oldukları Daha Güzel Evler ve Bahçeler dergisinden ödünç almıştı.

"İşte, sana bir serseri olduğumu söylemiştim," diye homurdandı ve konuyu değiştirdi.

Yürüdükleri yol dikleşti ve tırmanmaya başladılar. Buradaki evlerin daha geniş çimenlikleri ve çiçekli terasları vardı; malikâneler ve hali-vakti-yerindelerin evleri. Yollar biçimsizdi. Sık ağaç toplulukları belirdi. Ve üstlerinde, son cadde olan Olympus Caddesi'nin gerisinde yükselen ormanı görebiliyorlardı.

"Merkeze uzak da olsa burada yaşamak isterdim," dedi Junie. Temeli olmayan arazi evlerinden daha iyi diye düşündü. İlk rüzgârlı günde çatılarını kaybedenlerden. Hortuma bağlı musluğu bütün gece açık bıraktığın takdirde, suyun garajı tamamen dolduracağı evlerden daha iyiydi.

Gökyüzünde bulutların arasında hızlıca hareket eden parlak bir noktacık göründü ve yok oldu. Bir kaç dakika sonra güçsüz ve uzaktan gelen, neredeyse gülünç, gürlemeyi duydular.

"Bir jet," dedi Junie.

Ragle kaşlarını çatarak gözlerini gölgelendirdi ve gökyüzünü gözlemeye başladı. Kaldırımın ortasında bacakları açık ve sabit bir şekilde donmuş duruyordu.

Junie yaramaz çocuklara özgü bir tonlamayla, "Sence bu bir Rus jeti mi?" diye sordu.

Ragle, 'Yukarıda neler döndüğünü bilmek isterdim," dedi.

"Yani Tanrı'nın ne yaptığım mı?"

"Hayır," dedi. "Tanrı'yı kastetmemiştim. Sürekli tepemizde dolanan su şeyden bahsediyorum."

Junie, "Vic dün akşam banyodaki ışık kablosundan bahsetmişti, hatırladın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. Bir yandan da ağır adımlarla yokuşu tırmanıyorlardı.

"Bunun üzerinde düşündüm de, bu tip bir şey benim başıma hiç gelmedi."

"İyi o zaman," dedi Ragle.

"Yalnızca buna birazcık benzeyen bir şey hatırlıyorum. Bir gün kaldırımı süpürüyordum. Evde telefonun çaldığını duydum. Bu

yaklaşık bir yıl önceydi. Tam da o sırada, gerçekten önemli bir telefon bekliyordum.” Okuldan tanıdığı bir genç adamdan bekliyordu ama bu detaydan bahsetmedi. “Süpürgeyi bırakıp içeriye koştum. Biliyorsun, verandaya çıkmak için iki basamak var bizim evde.”

“Evet,” dedi, dikkat kesilmiş bir halde.

“Hızlı bir şekilde basamaklardan yukarı koştum. Ve üç basamak koştum. Yani, bir basamak daha olduğunu düşünmüştüm. Aslında düşünerek yapmadım. Yani zihnimde üç merdiven çıkmalıyım diye söylemedim...” “Yani düşünmeden üç merdiven çıktın.”

“Evet.”

“Düştün mü?”

“Hayır. Bu üç merdiven olup da sen iki merdiven olduğunu sanman gibi değil. Böyle olursa yüzüstü yere kapaklanır ve muhtemelen bir dişini kırarsın, iki merdiven olup da sen üç merdiven olduğunu düşündüğünde gerçekten garip bir duygu oluyor. Bir adım daha atmak istiyorsun. Ve ayağın güm diye yere çarpıyor, sanki ayağını orada olmayan bir şeye saplamak istemek gibi bir şey.” Bir anda sessizleşti. Ne zaman teorik bir şeyi açıklamaya çalışsa kendini çıkmaza girmiş hissediyordu.

“Hımm,” dedi Ragle.

“Bu Vic’in anlatmaya çalıştığı şey, değil mi?”

Ragle tekrar “Hımm,” dedi ve bunun üzerine Junie daha fazla konuyu uzatmadı. Ragle bu konuyu tartışma havasında değil gibiydi.

Sıcak güneşin altında Junie Black, gözleri kapalı bir şekilde Ragle’ın yanında sırtüstü uzanmış yatıyordu. Yanında bir örtü getirmişti, üzerinde uzandığı mavi beyaz çizgili, havlu gibi bir sabahlık. İki parçalı siyah örme bikinisi Ragle’a mazide kalmış zamanlan hatırlattı; açılır kapanır arka oturma koltuklu arabalar, futbol maçları, Glenn Miller orkestrası. Plaja taşıdıkları eski komik ağır kumaş ve tahtadan yapılmış portatif radyolar... Kumlara gömülmüş kola şişeleri, “Kırkbeş kiloluk bir korkuluktum” ilanlarındaki gibi yüzüstü uzanıp dirseklerine dayanmış uzun sarı saçlı kızlar.

Gözlerini açana kadar Junie’yi seyretti. Ragle’ın yanındayken her zaman yaptığı gibi gözlüklerini çıkarmıştı. “Merhaba,” dedi.

Ragle, “June, sen çok çekici bir kadınsın,” dedi.

Junie gülümseyerek teşekkür etti. Sonra tekrar gözlerini kapattı.

Çekici, diye düşündü, her ne kadar olgunlaşmamış olsa da. Saf

gerizekalılar kadar dilsiz de değil. Hala eski lise günlerinde yaşıyor...
Çalılıkların arkasından bir grup küçük çocuk bağrışarak, itişip kakışarak, koşar adım yaklaşıyordu. Havuzda gençler sulan sıçratarak yüzüyordu. Kızlar ve erkekler bir aradaydı ve ıslak olduklarından hepsi aynı görünüyordu. Yalnızca, kızların, sığ yere gelip gövdelerinin üstü sudan çıktığında, bikinilerinin üstü görünüyordu. Erkeklerin gövdesi çıplaktı.
Çakıl taşlı yolda koca beyaz parlak el arabasını iterek yaklaşan dondurmacı göründü. Minik ziller çalarak çocukları davet ediyordu.
Yine ziller, diye düşündü Ragle. Belki de ipucu buraya Junie Black ile geleceğimi gösteriyordu — ahlaksız zevki kendine seslenilmesini istediği şekliyle Junie.
İş meraklısı ve hâlâ bir muzlu dondurmayı iyi bir şaraba, viskiye ve hatta iyi bir siyah biraya tercih eden bir tip olarak, bu evli, aklı bir karış havada, zaman zaman bir sürtük gibi davranan, kıkırdak eski liseli kıza âşık olmuş olabilir miyim?
Büyük akıl, diye düşündü, böyle bir yaratığın yanma yaklaştığında küçülüyor ne yazık ki. Zıt kutuplann buluşması ve eşleşmesi. Yaşlı Doktor Faust ön kapıyı süpüren köylü kızı görür ve işte bütün kitapları, bilgileri ve felsefesi oluşur.
Başlangıçta söz vardı, diye düşündü.
Ya da başlangıçta eylem vardı. Eğer Faust isen.
Bunu izle, dedi kendi kendine. Görünüşte uyuyan kızın üzerine eğilip, “Im Anfang war die Tat (Başlangıçta eylem vardı)” dedi.
“Cehenneme git,” diye mırıldandı kız..
“Ne demek olduğunu biliyor musun?”
“Hayır.”
“Umurunda mı peki?”
Doğrularak gözlerini açtı ve “tek bildiğim dil, lisede iken iki yıl süresince öğrendiğim kadarıyla İspanyolca.
O yüzden çok kurcalama.” Kızgın bir şekilde, ondan uzak tarafa doğru ona arkasını döndü.
“Bu bir şiirdi,” dedi. “Seninle aşk yapmaya çalışıyordum.”
Ona doğru dönerek gözlerini dikip baktı.

“Tabi eğer istersen,” dedi Ragle.

“Düşünmem lazım,” dedi. “Hayır,” dedi sonra, “Bu asla olmaz. Bili veya Margo bunu fark eder ve sonra çok fazla acı yaşanır ve hatta

sen yarışmadan bile diskalifiye edilebilirsin."

"Bütün dünya âşıkları sever," dedi ve üzerine doğru eğilip boynundan tutarak dudaklarından öptü. Ağzı küçük ve kuruydu ve ondan kurtulmak için çabalıyordu; elleriyle boynunu sıkıca tutmak zorunda kaldı.

Güçsüz bir sesle, "yardım edin," diye bağırdı.

"Seni seviyorum," dedi Ragle.

Junie ona vahşi gözlerle baktı, gözbebekleri yakıcı ve karanlık, sanki şey düşünüyormuş gibi —ne düşündüğünü sadece Tanrı bilebilirdi. Büyük ihtimalle hiçbir şey düşünmüyordu. Sanki zayıf kollu, çıldırmış bir hayvanı yakalamış gibi hissetti birden. Hayvanın uyanık hisleri ve hızlı refleksleri vardı -altında çırpındı, tırnaklarını kollanna geçirdi- fakat ne düşünüyor, ne planlıyor ne de geleceğe bakıyordu. Eğer onu bırakırsa, birkaç yarda kadar uzaklaşacak, postunu düzeltecek ve sonra unutacaktı. Ve hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Bahse girerim, diye düşündü Ragle, her ayın birinde kapıya gazeteci çocuk parayı toplamaya geldiğinde, her defasında şaşırıyordur. Ne gazetesi? Ne gazeteci çocuğu? Ne iki buçuğu?

Junie kulağına yaklaşarak, "Bu parktan kovulmak mı istiyorsun?" dedi. Yüzü öfkeden kırışmıştı ve işbirliğine yanaşacak gibi durmuyordu, öfkeyle ona bakıyordu.

Yanlarından geçen birkaç kişi, sırıtarak onlara dönüp baktılar.

Bir bakirenin aklı, diye düşündü Ragle. Onda etkileyici bir şeyler vardı... unutma kapasitesi onu her defasında tekrar tekrar masum yapıyordu. Erkeklerle ne kadar haşır neşir olsa da, diye tahminde bulundu, büyük ihtimalle fiziksel olarak dokunulmamış olarak kalmıştır. Daha önce olduğu gibi. Kazak ve soket çorap. Hatta otuz, otuz-beş, kırk yaşına geldiğinde bile. Yıllar içinde saç kesimi değişecekti; daha fazla makyaj ve büyük olasılıkla da rejim yapacaktı. Fakat ebediyen masum ve el değmemiş kalacaktı.

"İçki içmiyorsun, değil mi?" dedi Ragle. Sıcak güneş altında ve içinde bulundukları durumda canı bira çekmişti. "Yakınlarda bir yerlerde bir bara gitmeyi teklif edebilir miyim?"

"Hayır," dedi. "Biraz güneşlenmek istiyorum."

Ragle onun kalkmasına yardımcı oldu. Hemen doğruldu ve askılarını düzeltip dizlerine yapışan minik ot parçalanın temizledi...

“Kim bilir Margo ne derdi?” dedi Junie. “Büyük ihtimalle toplayabileceği kadar pislik toplamak için etrafta dedektiflik yapmaya başlamıştır bile.”

“Margo büyük ihtimalle dilekçesini vermeye gitmiştir,” dedi Ragle. “Şehri harabelerinden kurtarmak için.” “Bu çok övgüye değer bir davranış. Başkasının eşine göz dikmekten çok daha iyi.” Çantasından bir şişe güneş yağı çıkardı ve omuzlarına sürmeye başladı. Ragle’ın varlığını iğneleyici bir şekilde yok sayıyordu.

Ragle bir gün ona sahip olabileceğini biliyordu. Rast gelen koşullar, belirli bir ruh hali ve buna değer diye karar verdi. Bütün küçük destek dekorları ayarlamaya ve uğraşmaya değerdi.

Şu salak Black, diye düşündü kendi kendine.

Parkın kasaba yönüne doğru bitiminde, yeşil ve beyaz bir düzensiz arazi parçası ona yine Margo’yu düşündürdü. Yıkıntılar. Buradan bile görünüyor. Buldozerler tarafından hiç kaldırılmamış üç şehir dolusu beton temel. O evler -veya her ne iseler- uzun yıllar önce yıkılmıştı. Buradan güzel görünüyordu. Renkler hoştu.

Yıkıntıların arasında çocuklan görebiliyordu. Oyun oynamak için birebir bir yer... Sammy de ara sıra orada oynardı. Mahzenler mağaralara dönüşmüştü. Margo büyük ihtimalle haklıydı, bir gün bir çocuk nefessiz kalarak veya paslı bir telden yaralanarak tetanozdan öle- bilirdi.

Ve biz de burada oturuyoruz, diye düşündü. Güneşin altında pinekliyoruz. Margo da belediyenin yoluna düşmüş, hepimiz için vatandaşlık görevini yerine getiriyor.

Junie’ye “Belki de geri dönmeliyiz,” dedi. “Cevaplarımı toparlamalıyım.” Benim işim, diye düşündü ironik bir şekilde. Vic süpermarkette ve Bili de su şirketinde ter dökerken. Ben de eğlenceyle zaman öldürüyorum.

Bu düşünceler her zamankinden fazla bir şekilde canının bira çekmesine sebep oldu. Elinde bir bira olduğu sürece kimse keyfini kaçıramazdı. Kemirici huzursuzluk onu pek ele geçirememişti.

Ayağa kalkerken Junie’ye, “İlerideki tepeye, şu meşrubat büfesine gidiyorum, bira var mı diye bakacağım.” dedi.

“Keyfine bak.”

“Birşey ister misin? Bira? Kola?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi resmi bir ses tonuyla.

Çimenli yoldan meşrubat büfesine doğru yürürken, en kısa zamanda Bili Black'i alt etmem gerekecek diye düşündü. Kavgada.
Eğer olanları öğrenirse adamın ne renge döneceğini bilemiyordu. Acaba o 22'lik av tüfeğini alıp tek söz söylemeden yola çıkan ve bir adamın hak ettiklerinin en kutsalı olan, yalnızca sahip ve lordun ilişmeye cesaret edebileceği cennet bahçelerine tecavüz eden kişiyi gözünü kırpmadan vurabilecek biri miydi?

Kenarlarında yeşil banklar olan beton bir patikaya ulaştı. Banklarda çoğunluğu yaşlı, çeşit çeşit insan yoldan gelip geçenlere ve aşağıdaki havuza bakıyordu. Yaşlı bir bayan ona gülümsedi.

Kendi kendine, acaba biliyor mu, diye sordu. Aşağıda gördüklerinin mutlu gençlik cilveleşmesi değil de büsbütün günah olduğunu? Neredeyse zina olduğunu?

Ragle güler yüzlü bir şekilde "İyi günler," dedi.

O da güler yüzle başını salladı.

Ceplerine uzandı ve birkaç bozukluk buldu. Büfede çocuklar kuyruk olmuş bekleşiyorlardı; sosisli sandviç ve dondurma ve Eskimo kekleri ve portakal suyu alıyorlardı. Ragle de onlara katıldı.

Her şey ne kadar da sessizdi.

Şaşırtıcı ıssızlık üzerine çöktü. Hayatı ne kadar da boşa geçmişti. İşte bu noktadaydı, kırk altı yaşındaydı ve oturma odasında bir gazete yarışmasıyla oyalanarak ömrünü tüketiyordu. Hiçbir kazançlı ve meşru tarafı olmayan bir iş. Çocuk yok. Hayat arkadaşı yok. Kendine ait bir ev yok. Komşunun karısıyla oynaşmak var.

Hiçbir değeri olmayan bir hayat. Vic haklıydı.

Her şeyi bırakacağım, diye karar verdi. Yarışmayı. Her şeyi. Başka bir şeye doğru yol alacağım. Başka bir şey yapacağım. Yağ tarlalarında teneke bir başlıkla ter dökeceğim. Yapraklan tırmıklayacağım. Bir sigorta şirketinde masa başında dirsek çürüteceğim. Dolaşarak emlakçılık yapacağım.

Herhangi bir şey şu ankinden daha olgun bir seviyeye taşıyacaktı. Sorumluluk sahibi. Uzatılmış bir çocuklukta sürükleniyorum... hobi, model oyuncakların parçalarını birbirine yapıştırmak gibi.

Önündeki çocuk, şekerlemesini aldı ve hızla uzaklaştı. Ragle elli sentini tezgâha koydu.

"Bira var mı?" diye sordu. Sesi çok komik çıktı. Uzaktan ve tiz.

Beyaz gözlüklü ve şapkalı adam ona öylece baktı, baktı ve hiç kıpırdamadı. Hiçbir şey olmadı. Etrafta hiç ses yoktu. Çocuklar, arabalar, rüzgâr; hepsi susmuştu.

Elli sentlik tezgâhtan düştü, tahtaların aralarından yuvarlandı ve gözden kayboldu.

Ölüyorum, diye düşündü Ragle. Ya da buna benzer bir şey.

İçini korku kapladı. Konuşmaya çalıştı fakat dudaklarını kıpırdatamıyordu. Sessizlikte kapana kısılmıştı.

Yine mi aynı şey, diye düşündü.

Yine mi aynı şey!

Bana yine aynı şey oluyor.

Büfe parçalarına ayrıldı. Moleküllerine. Molekülleri gördü, renksiz, onu o yapan özelliklerden yoksun. Sonra arkasını gördü, arkadaki tepeyi, ağaçları ve gökyüzünü. Büfenin satıcısıyla, kasasıyla, büyük portakal suyu sıkacağıyla, bira ve kola musluklarıyla, şişe kutularıyla, sosis ızgarasıyla, hardal kavanozlarıyla, külah raflarıyla, altlarında çeşit çeşit dondurmanın olduğu ağır yuvarlak metal kapaklarıyla, her şeyiyle yok olduğunu gördü.

Büfenin olduğu yerde bir parça kâğıt vardı. Uzandı ve kâğıdı aldı. Üzerinde basılı harfler vardı.

MEŞRUBAT BÜFESİ

Arkasını dönerek, sarsak bir şekilde oyun oynayan çocukların, bankların, yaşlı insanların yanından geçerek gerisin geri yürüdü. Yürürken elini cebine soktu ve cebinde taşıdığı metal kutuyu buldu.

Durdu, kutuyu açtı, içindeki kâğıt parçalarına baktı. Ve sonra yeni parçayı da onların arasına koydu.

Toplam altı. Altı defa.

Bacakları yalpalamaya başladı ve yüzünde soğuk partiküller oluşmaya başladı. Buzlar yakasından ve yeşil örgü kravatından aşağı süzüldü.

Yokuş aşağı kendini Junie’ye doğru bıraktı.

DÖRT

Güneş batarken Samy Nielson, son kez harabenin etrafında

dörtnala koştu. Daha önce Butch Cline ve Leo Tarski ile birlikte çatı tuğlalarını yığın haline getirerek koruyucu kalkan gibi bir şekle sokmuşlardı. Bu şekil sayesinde sonsuza kadar güvende kalabilirlerdi. Sıra kirli ve çimenli toprak parçalarını daha iyi atışlar için bir araya getirmeye gelmişti.

Soğuk akşam rüzgârı esiyordu. Sammy titreyerek çömeldi.

Çukur daha derin olmalıydı. Yerden yükselen tahta parçayı çekiştirdi. Bir dolu tuğla, kül, çatı kalıntıları, yabani otlar ve çamur parçalanıp ayaklarına yuvarlandı. Yarık bir beton tabakası ortaya çıktı, eski temelin bir kısmı ya da kanalizasyon borusu görülebiliyordu bu yarıktan.

Aşağıda ne olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Yatarak elini daldırdı, bir avuç dolusu alçı ve tel eline geldi. İlerledikçe vücudu, alçı ve tel parçalarına gömülüyordu.

Yarı ışıkta uzanarak, san ıslak bir kâğıt yumağı buldu. Bir telefon defteriydi bu. Defterden başka bir de yağmurdan buruşmuş dergi. Hararetli bir şekilde kazmaya devam etti.

Akşam yemeğinden önce, Vic eniştesi ile birlikte oturma odasında yayılmış, karşılıklı oturuyordu. Ragle, birkaç dakikası olup olmadığını sormuştu. Onunla konuşmak istemişti. Eniştesinin yüzündeki solgun ifadeyi görünce Vic, “Kapıyı kapatmamı ister misin?” dedi. Margo sofrayı kuruyor, tabakların gürültüsü televizyondan yükselen altı haberleri ile karışıyordu.

“Hayır,” dedi Ragle.

“Yarışma hakkında mı?”

Ragle, ‘Yarışmadan gönüllü olarak çekilmeyi düşünüyorum. Benim için artık çok fazla. Fazla zorluyorum. Dinle.” Gözleri kızarmış, Vic’e doğru yaklaşarak, “Vic” dedi, “Kötü bir dönem geçiriyorum. Margo’ya bir şey söyleme.” Sesi titriyor ve gitgide alçalıyordu. “Sesinle konuşmam gerektiğini düşündüm.”

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Vic, “Yarışma mı?” diye sordu sonunda.

“Muhtemelen.”

“Ne kadar zamandır?”

“Haftalardır, iki ay. Unuttum.” Birden sessizleşti. Yere bakıyordu.

“Gazetedekilere söyledin mi?”

“Hayır.”

“Problem çıkartmayacaklar mı?”
Ragle, “Ne yaptıkları umurumda değil, böyle devam edemem. Uzun bir yolculuğa çıkabilirim. Başka bir ülkeye bile olabilir,” dedi.
“Aman Tanrım,” dedi Vic.
“Yıprandım. Belki dinlendikten sonra, belki altı ay sonra, daha iyi hissedeceğim. Amelelik yapabilirim. Ya da montaj hattında çalışabilirim. Seninle halletmek istediğim şey mali durum. Eve ayda yaklaşık 250 dolar katkıda bulunuyordum, geçtiğimiz yılın ortalaması.”
“Evet” dedi Vic. “Doğru”
“Margo ve sen bu para olmadan yapabilir misiniz? Ev taksiti ve araba masrafları gibi maliyetler konusunda?”
“Elbette” dedi. “ Sanırım idare edebiliriz”
“Altı yüz dolarlık bir çek yazmak istiyorum sizin için,” dedi Ragle. “Ne olur ne olmaz. İhtiyacınız olursa bozdurursunuz. Olmazsa saklarsınız. Hesap açarsanız daha iyi olur... Çekler sadece bir ay ya da yaklaşık o kadar zaman için iyi oluyor, öyle değil mi? Birikim hesabı açarsınız, yüzde 4 kâr getirir.”
“Margoya bir şey söylemedin, değil mi?”
“Henüz değil”
Koridorda Margo, “Yemek neredeyse hazır” dedi. “Neden iki erkek orada öyle ciddi ciddi oturuyorsunuz?”
“İş” dedi Vic.
“Ben de oturup dinleyebilir miyim?” diye sordu Margo.
“Hayır,” dedi ikisi de aynı anda.
Margo hiçbir şey söylemeden gitti.
“Eğer sorun yoksa devam edeyim” dedi Ragle. “Emekli askerler hastanesine gitmeyi düşündüm... emekli statümden dolayı tıbbi yardım alabilirim burada. Fakat onların alanına girer mi benim durumum bilemiyorum. Aynı zamanda GI belgemi kullanıp üniversiteye gidebilir, birkaç kursa katılabilirim.”
“Ne kursu?”
“Ne bileyim, belki felsefe.”
Vic’e tuhaf geldi. “Neden” diye sordu.
“Felsefe bir sığmak ve teselli değil mi?”
“Bunu bilmiyordum, belki öyledir. Bana göre felsefe mutlak gerçeklik teorileri ve hayatın anlamı nedir, gibi sorularla ile ilgili bir şey.”

“Nesi yanlış ki bunun?” dedi Ragle.
“Hiiç, eğer işe yarayacağını düşünüyorsan.”
Ragle, “Ben zamanında biraz okumuştum. Bishop Berkeley’i düşün. İdealistlerden. Örneğin-” Eliyle oturma odasında köşedeki piyanoyu işaret etti. “O piyanonun var olduğunu nerden biliyoruz?”

“Bilmiyoruz” dedi Vic.

“Belki de piyano gerçekte yok.”

Vic, “Kusura bakma ama bana göre bu laf kalabalığından başka bir şey değil.”

Ragle’ın yüzünün rengi değişti. Ağzı açık kaldı. Vic’e hayretle bakarken sandalyesinde doğruldu.

“İyi misin?” dedi Vic.

“Bu konu hakkında biraz düşünmeliyim,” dedi Ragle, konuşmakta zorlanarak. Ayağa kalka. “Kusura bakma, başka zaman devam ederiz. Akşam yemeği hazır. ..- ya da her neyse,” diyerek yemek odasına doğru gözden kayboldu.

Zavallı adam, diye düşündü Vic. Yalnızlık ve bütün gün izole bir halde boş boş evde oturmak onu iyice bunalıma soktu.

“Sofrayı kurmana yardım edeyim mi?” diye sordu eşine Vic.

“Sofra hazır,” dedi Margo. Ragle banyoya indi. “Neler oluyor?” diye sordu Margo. “Ragle’ın nesi var bu akşam, çok çaresiz görünüyor... yarışmayı kaybetmedi, değil mi? Biliyorum yoksa bana söylerdi, ama-”

“Sana sonra anlatırım” dedi Vic, eşini kollarıyla sararak, eşi de ona yaslandı.

Eğer onun da bir ailesi olsaydı daha iyi hissederdi diye düşündü Vic. Dünyada hiç bir şey ailenin yerini alamaz. Kimse sizden ailenizi alamaz.

Yemek masasında, herkes yemeğini bitirdikten sonra, Ragle Gumm düşüncelere daldı. Sammy kulübü ve ellerindeki güçlü savaş silahları üzerine konuştu, fakat Ragle dinlemiyordu.

Kelimeler... diye düşündü.
Felsefenin temel problemi. Nesnelerin kelimelerle ilişkisi... kelime nedir? Öylesine işareder. Ama kelimeler dünyasında yaşıyoruz. Gerçeklerimiz kelimeler, şeyler değil. Şey diye bir şey yok zaten; düşüncedeki bütünlük esas olan. Şeysizlik... özün anlamı. Bir illüzyon. Kelime temsil ettiği nesneden daha gerçek.

Kelimeler gerçeği yansıtmazlar. Kelimenin kendisi gerçektir. Bizim için öyle en azından. Belki Tanrı nesnelerin anlamını görebiliyordur, ama biz değil.
Koridordaki askıda asılı olan ceketinin cebinde içinde altı kelime yer alan metal bir kutu vardı.
MEŞRUBAT BÜFESİ
KAPI
FABRİKA BİNASI
OTOYOL
ÇEŞME
BİR SAKSI ÇİÇEK
Margo'nun sesi dalgınlığını bozdu. "Orada oynamamanı söylemiştim" Margo'nun keskin ve yüksek sesle bağırışı düşündüklerini unutmasına sebep oldu. "Orada oynama Sammy, ciddiyim."
"Dilekçe işi nasıl gitti?" diye sordu Vic.
"Oradaki memurlardan birini görmem gerekti. Şehir fonlarının şu sıralar yeterli olmadığı gibi bir şeylerden bahsetti. İnsanı çileden çıkartan şey, geçen hafta aradığımda, sözleşmelerin yapıldığım, çalışmaların hemen başlayacağını söylemişlerdi. Bu şunu gösteriyor ki, çaresizsin, tek başına yapabileceğin bir şey yok."
"Belki Bili Black pek çok şeyi çözebilir," dedi Vic.
"Evet" dedi Margo, "sonra da bütün çocuklar düşüp kafataslarını kırmak yerine boğulurlar."
Yemek sonrasında Margo bulaşıkları yıkarken ve Sammy oturma odasında televizyon izlerken, Ragle ve Vic tekrar konuşma fırsatı buldu.
"Yarışmaya ara vermek istediğini söyle," diye önerdi Vic.
"İzin vereceklerini sanmıyorum." Yarışma kurallarıyla oldukça içli dışlıydı, böyle bir madde hatırlamıyordu.
"Şansını dene," dedi Vic.
"Belki," dedi Ragle, masanın üzerinde elinde bir şeylerle oynayarak.
Vic, "Dün akşam konuştuklarımız bana bir şeyi düşündürdü. Umarım ben canını sıkmadım. Umarım senin depresyonda hissetmenin sebebi ben değilim," dedi.
"Hayır" dedi Ragle. "Eğer bir sorumlu aranacaksa, bu muhtemelen yarışmadır. Ve june Black."
"Hayır, dinle bak," dedi Vic. "Kendin için Junie Black'ten çok daha

iyisini bulabilirsin. Hem ayrıca sahibi var.”
“Evet, bir budala.”
“Sorun bu değil, sorun kişiler değil, kurum.”
Ragle, “Bili ve June’u kurum olarak düşünmek zor, Her neyse bu kurum tartışması için havamda değilim,” dedi.
“Anlat bana, ne oldu?” dedi Vic.
“Hiçbir şey.”
“Hadi, söyle bana.”
Ragle, “Halüsinasyon. Hepsi bu. Sürekli,” dedi.
“Tarif etmek ister misin?”
“Hayır”

“Dün akşam benim yaşadığıma benzer bir şey mi? Burnumu sokmaya çalışmıyorum. Beni rahatsız etti. Sanırım bir şeyler yolunda gitmiyor.”

“Bir şeyler yolunda gitmiyor mu?” dedi Ragle. “Seninle, benimle ya da birisiyle ilgili olduğunu söylemiyorum, genel olarak.”
“Zaman,” dedi Ragle, “Zaman çığrından çıkmış.” “Bence bunları karşılaştırmalıyız.”

Ragle, “Bana neler olduğunu anlatmayacağım sana. Şimdi tamam diye başım sallayacaksın ama yarın ya da sonraki gün, süpermarkette kasadakilerle dikilmiş, gevezelik ederken konuşacak konu kalmadığında beni kullanacaksın. Benim hakkımda konuşup gülüşeceksiniz. Hakkımda yeterince dedikodu yapıldı. Ben bir kahramanım, unutma.”

“Kendin bilirsin” dedi Vic. “Ama bir yere varabilirdik, gerçekten. Senin için endişeleniyorum.”

Ragle hiçbir şey söylemedi.

“Böyle sessiz kalamazsın,” dedi Vic. “Oğluma ve karıma karşı sorumluluklarım var. Kontrolünü mü kaybediyorsun? Ne yapabileceğini ya da yapamayacağını biliyor musun?”

“Cinnet geçirmeyeceğim.” dedi Ragle. “Ya da böyle düşünmem için bir sebep yok.”

“Hepimiz aynı evde, birlikte yaşamak zorundayız.” diye vurguladı Vic. “Sanırım sana söyledim, ben.

Ragle keserek, “Eğer bir tehdit olduğumu hissedersem, giderim. Birkaç gün içinde zaten gideceğim her nasılsa. Eğer birkaç gün idare edebilirsen sorun olmayacak.”

“Margo gitmene izin vermeyecektir.”

Ragle gülümsedi, “Margo” dedi, “İzin vermek zorunda kalacak.”

“Sorunun sadece aşk hayatın yolunda gitmediği için kendi adına üzülmen olmadığından emin misin?”

Ragle cevap vermedi. Masadan kalkarak oturma odasına gitti. Sammy uzanmış “Gunsmoke” adlı filmi izliyordu. Ragle de kendisini koltuğa bırakarak, Sammy ile birlikte televizyon izlemeye koyuldu.

Onunla konuşamayacağını fark etti. Çok fena.

“Kovboy filmi nasıl?” diye sordu reklâm arasında Sammy’e.

“iyi,” diye cevap verdi Sammy. Sammy’nin gömleğinin cebinden kırışmış beyaz bir kâğıt görünüyordu. Aşınmış, lekeli bir görünüşü vardı kâğıdın. Ragle daha yakından görmek için uzandı, Sammy farkında bile değildi.

“Cebindeki ne?” diye sordu Ragle.

“O mu? Harabelerin orada koruyucu bir kale yapıyordum, kazarken eski bir telefon defteri ile bir dergi buldum.”

Ragle uzanarak Sammy’nin cebinden kâğıdı çekti. Kâğıt elinde parçalandı, iki şerit şeklinde sayfa ve her birinin üzerinde büyük harflerle yazılmış, yağmurdan silinmek üzere olan kelimeler yer alıyordu.

BENZİN İSTASYONU

İNEK

KÖPRÜ

“Bunları o harabelerin orada mı buldun?” diye sordu, kafası karışarak. “Bunları kazarak mı buldun?”

“Evet,” dedi Sammy.

“Bunlar benim olabilir mi?”

“Hayır,” dedi çocuk.

Manyakça bir öfkeye kapıldı. Sakin kalmaya çalışarak, “Tamam,” dedi. “Sana karşılığında para ya da başka bir şey verebilirim.”

“Onları neden istiyorsun ki?” diye sordu Sammy gözünü televizyondan ayırarak. “Değerli bir şeyler mi yoksa?”

Ragle dürüst bir cevap verdi, “Koleksiyon yapıyorum.” Koridora giderek, ceketinin cebinden çıkardığı metal kutuyla birlikte oturma odasına döndü. Sammy’nin yanına oturdu. Kutuyu açarak Sammy’e elindeki altı parçayı gösterdi.

“Her parça için 10 sent,” dedi Sammy.

Sammy'de beş parça vardı, ikisi öyle yıpranmıştı ki üzerindeki yazıyı okuyamıyordu. Fakat Ragle yine de elli sent ödedi ve parçaları alıp tek başına bunların üzerinde düşünmek üzere odadan ayrıldı.

Belki bu bir susturucu, diye düşündü. Beki de bir oyunun kurbanıyım. Sonuçta ben Birinci Sınıf Yarışma Galibi Bir Kahramanım.

Gazete şöhreti.

Ama bunun bir anlamı yoktu, hem de hiç.

Şaşırarak elindeki beş parçayı dikkatlice kutuya koydu. Bir bakıma kendisini öncekinden de daha kötü hissetti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ceketini ve bir el feneri alarak harabelere doğru yola koyuldu.

Bacakları junie ile yaptığı uzun yürüyüşten dolayı zaten ağrıyordu. Oraya vardığında buna değip değmeyeceğini düşündü. El fenerinin ilk yakaladığı şey kırılmış bir beton parçası oldu. Sonra bahar yağmuruyla dolmuş çukurlar, tahta ve alçı yığınları. El fenerini etrafa sallayarak bir süre sinsice dolaştı. Sonunda paslanmış kablolara takılarak düştükten sonra, çocuklar tarafından yapılmış olduğu belli moloz yığması kaba bir sığınağa rastladı.

Çömelerek, fenerini sığınağın etrafına yere çevirdi. İşte orada ışıkta san kâğıdın bir kenarı göründü gözüne. El fenerini koltuğunun altına sıkıştırarak, kâğıdı kurtarana kadar çekti. Eline kaim bir deste geldi. Sammy haklıydı. Bir telefon defterine benziyordu, ya da en azından bir parçasına.

Telefon defteriyle birlikte, bir miktar büyük ve kaygan aile dergileri de buldu. Fakat ardından el fenerinin ışığında, aşağıda bir yerde bir sarnıç ya da kanalizasyon sistemi olduğunu fark etti ki. Çok riskli olduğuna karar verdi. Ertesi günü beklemek daha iyi olacaktı.

Elinde telefon defteri ve dergiler ile birlikte eve doğru yola koyuldu.

Ne tenha ve harap bir yer diye düşündü kendi kendine. Margo'nun burasının temizlenmesini istemesine şaşmamalı. Akıllarını kaçırmış olmalılar. Kırık bir kol ve davayı alacaklarmış.

Bu harabeye yakın evler bile karanlık ve ıssız görünüyordu. Önünde uzanan kaldırım da çatlamıştı, yıkıntılarla dolu bir yoldu.

Çocuklar için iyi bir yerdi.

Eve döndüğünde, elindeki telefon defteri ve dergiler ile birlikte

mutfağa gitti. Margo da Vic de oturma odasındaydılar ve her ikisi de Ragle'in elinde bir şevler olduğunu fark etmedi. Sammy uyumaya gitmişti. Paketleme kâğıdını masanın üzerine serdi ve elindekileri özenle üzerine bıraktı.

Dergi el sürmek için fazla ıslaktı. Bu yüzden kuruması için onu kaloriferin yakınına bıraktı. Mutfak masasında telefon defterini incelemeye başladı.

Defteri açar açmaz, kapağının, ilk ve son birkaç sayfasının olmadığını fark etti. Sadece ara sayfalar vardı.

Daha önce gördüğü telefon defterlerine benzemiyordu bu. Basımı daha koyu, harfleri daha büyüktü. Sayfa kenar boşlukları da genişti. Küçük bir grubu kapsayan bir telefon defteri olduğunu düşündü.

İçindekiler tanıdık değildi. Florian, Edwards, Lakeside, Walnut. Sayfayı ne aradığını bilmeden çevirdi. Ne olabilirdi ki? Hiçbir şey. Her şey sıradan. Birden gözüne bir şey takıldı. Mesela, telefon defterinin ne kadar eski olduğunu söyleyemiyordu. Geçen yılın, on yıl öncesinin? Ne kadar zamandır basılı telefon defterleri vardı ki?

Mutfağa girdiğinde Vic, "Elindeki ne?" diye sordu.

"Eski bir telefon defteri," dedi.

Vic görmek için öne eğildi. Sonrada buzdolabına giderek kapağını açtı ve "Pasta isteyen var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler" diye cevap verdi Ragle.

Kuruyan dergileri göstererek, "Bunlar senin mi?" diye sordu Vic.

"Evet," dedi.

Vic, iki dilim pasta alarak oturma odasına geri döndü.

Ragle, telefon defterini alarak koridordaki telefonun yanına gitti. Kendisine bir sandalye çekti, defterden tesadüfen bir numara seçti, ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi. Kısa bir süre sonra, bir dizi tıkırtı ve sonra da santrali duydu.

"Hangi numarayı arıyorsunuz?"

Numarayı okudu. "Bridgeland 3—4465"

Ardından bir duraklama. "Telefonunuzu kapatıp, lütfen numarayı tekrar çevirir misiniz?" dedi santral soğuk ve durgun sesiyle.

Ragle telefonu kapattı, bir an bekledi ve tekrar numarayı çevirdi.

Anında hat kesildi. "Hangi numarayı arıyorsunuz?" diyen santralin sesi-aynı ses değil- duyuldu.

“Bridgeland 3-4465,” dedi Ragle.
“Bir dakika lütfen bayım,” dedi santral.
Ragle bekledi.
“Üzgünüm bayım,” dedi santral, “Numaraya tekrar bakar mısınız lütfen?”
“Neden?” diye sordu Ragle.
“Bir dakika lütfen bayım,” dedi santral ve bağlantı kesildi. Kimse cevap vermiyordu. Bekledi, fakat bir şey olmadı.
Bir süre sonra telefonu kapattı, bekledi ve numarayı tekrar çevirdi.
Bu sefer cızırtılı, kulağı tırmalayan sesler duydu. Bu, yanlış numara çevirdi sinyaliydi.
Diğer numaralar arasından seçerek, aramaya devam etti. Her seferinde yanlış numara aradığı sinyali ile karşılaştı. Yanlış numara. Sonunda telefon defterini kapattı, bir an tereddüt etti ve santrali aradı.
“Santral.”
“Bridgeland 3-44652’i aramaya çalışıyorum.” Aynı santral görevlisi olup olmadığından emin değildi. “Bana bağlayabilir misiniz? Ben aradığımda yanlış numara sinyali alıyorum.”
“Tabii bayım, bir dakika lütfen.” Uzun bir duraklama. Ve “Numarayı tekrar alabilir miyim lütfen?”
Numarayı tekrar etti Ragle.
“Numaraya bağlanılamıyor,” dedi santral görevlisi.
“Diğer birkaç numarayı da benim için kontrol edebilir misiniz?” diye sordu Ragle.
“Tabii bayım.”
Diğer numaraları denediklerinde yine aynı şey oldu, bağlanıl arıyordu.
Belli ki defter eskiydi.
Ragle teşekkür etti ve telefonu kapattı.
Böylece hiçbir şey kanıtlanmış ya da öğrenilmiş olmadı.
Bu numaralar yakındaki kasabalara da ait olabilir diye açıklamaya çalışa Ragle. Kasabalar birleştirilmiş ve dolayısı ile numara sistemi de değiştirilmiş olabilir. Belki de çevirmeli telefonlar bir ya da iki yıl önce kullanılmaya başlandığından.
Sersem gibi hissederek, mutfağa döndü.
Dergiler kurumaya başlamıştı. Bir tanesini dizlerine alarak oturdu.

Birinci sayfayı çevirir çevirmez bölümler parçalandı. Bir aile dergisi, önce sigara ve akciğer kanseri hakkında bir makale... sekreter Dulles ve Fransa hakkında bir başka makale. Ve daha sonra çocukları ile Amazon'u dolaşan bir adam hakkında bir makale. Ardından hikâyeler, kovboy, dedektif hikâyeleri ve güney denizlerindeki maceralar. Reklâmlar, çizgi romanlar. Çizgi romanları okuyup elindekileri bıraktı.

Sonraki dergide daha çok resim vardı. "Yaşam," gibi bir şey. Fakat bu dergi, Luce yayınlan kadar kaliteli değildi. Kapak yine yoktu, bu yüzden isminin "Look" olup olmadığına karar veremedi. Look olduğunu tahmin ediyordu, ya da daha önce bir kaç kez gördüğü "Ken"di.

İlk hikâye Pensilvanya'daki korkunç bir tren kazası ile ilgiliydi. Sonraki resimli hikâye- Sevimli, sarışın bir aktris. Uzanarak lambayı dergiye doğru yaklaştırdı.

Kadının gür, uzun ve düzgün taranmış saçları vardı. Çok hoş bir gülümseme ifadesi vardı, bu içten gülümseme Ragle'ı etkiledi. Daha önce hiç rastlamadığı kadar şirin bir suratı vardı, bununla birlikte derin, dolgun ve etkileyici bir çenesi ve boynu vardı. Olgun ve sıra dışı bir boyun ve harika omuzlar, ne çok zayıf, ne kilolu. Irkların karışımı bir görüntüsü olduğuna karar verdi. Saçlar Alman. Omuzlar İsveç ya da Norveç.

Onu kalbinden etkileyen asıl şey ise kadının fiziki görünüşüydü. Keder, dedi kendi kendine. Ne saf görünüşlü bir kadın. Nasıl böyle gelişmiş olabilir?

Sahip olduklarını sergilemekten çekinmiyor gibiydi. Öne eğilmiş, göğüsleri görünüyordu. Dünyadaki en pürüzsüz, en diri, en doğal göğüsler gibi görünüyordu. Ve oldukça ateşli.

Kadının ismi tanıdık gelmedi. Fakat anne ihtiyacımıza bir cevap gibi diye düşündü. Şuna bir bak.

"Vic," diye seslenerek, elinde dergi ile oturma odasına gitti. Dergiyi Vic'in dizlerine koyarak "Şuna bir bak," dedi.

"Nedir o?" diye sordu Margo, diğer odadan.

"Sıkıcı bulacağın bir şey" dedi Vic elindeki pastayı yana bırakarak. "Gerçek bu, değil mi?" dedi Vic. "Evet, alttan görebilirsin. Hiçbir destek yok. Duruşu böyle."

"Öne eğilmiş," dedi Ragle.

“Bir kadın, öyle mi?” dedi Margo. “Bir bakayım; eleştirmeyeceğim.” İçeri geldi ve Ragle’ın yanında durdu, üçü birden resmi incelemeye başladılar. Resim tüm sayfayı kaplıyordu ve renkli basılmıştı. Elbette resim yağmurdan lekelenmiş ve solmuştu, fakat yine de şüphe yok ki kadın eşsizdi.

“Ve çok kibar bir yüzü var,” dedi Margo. “Atınmış, sade ve medeni.”

“Fakat şehvetli,” dedi Ragle.

Resmin altındaki manşette, “Marilyn Monroe, İngiltere ziyareti sırasında Sir Laurence Olivier ile” yazıyordu.

“Tanıyor musun bu ismi?” diye sordu Margo.

“Hayır,” dedi Ragle.

“İngiliz bir aktris olmalı,” dedi Vic.

“Hayır,” dedi Margo, “Burada İngiltere ziyareti sırasında diyor. Amerikan ismi gibi geliyor kulağa.” Sonra yazıya döndüler.

Üçü de makalenin okunabilen kısmını okudular.

“Çok ünlüymüş gibi bahsediyorlar ondan,” dedi Margo. “Kalabalık, sokaklara dökülmüş insanlar.”

“Orada,” dedi Vic, “Belki İngiltere, Amerika değil”

“Hayır, Amerikadaki hayran kulübü ile ilgili bir şey yazıyor.”

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Vic, Ragle’e.

“O harabelerde, şehrin temizlemeye çalıştığı harabelerde.”

“Belki çok eski bir dergi bu,” dedi Margo. “Ama Laurence Olivier hala hayatta... geçen yıl televizyonda, 3. Richardda, görmüştüm.”

Birbirlerine baktılar.

Vic, “Yaşadığın halüsinasyon hakkında konuşmak ister misin şimdi?” diye sordu.

“Hangi halüsinasyon?” diye sordu Margo, Vic ve Ragle’e bakarak. “Biraz önce konuştuğunuz ve benim duymamı istemediğiniz şey bu muydu?”

Kısa bir duraklamadan sonra Ragle, “Bir halüsinasyon görüyordum.” Kardeşine gülümseyerek endişe yaratmamaya çalıştı, fakat kardeşinin yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. “Bu kadar endişelenme,” dedi, “O kadar kötü değil.”

“Nedir peki?” diye sorarak daha fazlasını öğrenmek istedi.

“Kelimelerle bir sorun yaşıyorum,” dedi Ragle.

Bir kerede kadın, “Konuşmakta zorlanıyorsun? Aman Tanrım... başkan Eisenhower’a da yaşadığı darbeden sonra böyle olmuştu.”

“Hayır,” dedi. “Bunu kastetmedim.” İkisi de bekledi, açıklamaya çalıştıkça, açıklanmasının ne kadar imkânsız olduğunu fark etti. “Demek istiyorum ki...” dedi, “Objeler gerçekte göründüğü gibi değil.”

Sonra sustu. “Gilbert ve Sullivan gibi,” dedi Margo.

“İşte bu,” dedi Ragle. “ Daha iyi açıklayamazdım.”

“O zaman aklını kaybettiğini düşünmüyorsun,” dedi Vic. “Senden kaynaklandığını düşünmüyorsun, dışsal bir etken. Benim şu ışık kablosuyla yaşadığım gibi bir şey bu.”

Bir süre tereddüt ettikten sonra kafasını sallayarak onayladı. “Sanırım,” dedi. Karmaşık ve belirsiz bir nedenden dolayı, kendi yaşadıklarını Vic’in yaşadıklarıyla ilişkilendirmekten hoşlanmadı. Ragle benzer olduklarını düşünmüyordu yaşadıklarının.

“Belki de sadece züppelik ediyorum,” dive düşündü.

Margo, alçak bir ses tonu ile çekinerek, “Sizce aldatılıyor olabilir miyiz?” diye sordu.

“Ne tuhaf bir düşünce,” dedi Ragle.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Vic.

“Bilmiyorum,” dedi Margo. “Ama Tüketici Dergisinde hep dolandırıcı ve yanlış yönlendirici reklâmlar için uyarırlar, hani kısa zamanda zayıflama falan gibi, bilirsiniz işte... Belki bu dergi de bu sayısında Marilyn Monroe hakkında şişme haberler yaptı. Belki herkesin onu tanıdığı, bildiği havasını yaratıp ilk defa duyanları onun ünlü bir aktris olduğuna inandırmak için bir oyun bu.” Konuşmasını kesti ve sessizce dikildi bir süre. Küpesini sürekli ve sinirli bir şekilde koparırcasına çekiştiriyordu. Alnında endişe yansıması çizgiler görünmeye başladı.

“Yani birisinin böyle bir karakter yarattığını mı söylüyorsun?” dedi Vic gülerek.

“Dolandırıldığımızı,” diye tekrar etti Ragle.

Söz, Ragle’in derinliklerinde çanların çalmasına neden oldu. Bazı bilinçaltı seviyelerde.

“Belki de hiçbir yere gitmeyeceğim,” dedi.

“Bir yere mi gidiyordun?” dedi Margo. “Kimse bana bir şey söyleme gereği hissetmiyor anlaşılan; Sanırım yarın gitmeyi ve bir daha dönmemeyi planlıyordun, bize Alaska’dan bir kart göndermeyi belki.”

Ablasının acısı Ragle’ı üzdü. “Hayır,” dedi, “Üzgünüm canım, her

neyse, artık kalıyorum. Büyütme artık bu meseleyi."

"Yarışmadan ayrılmayı mı düşünüyordun?"

"Karar vermemiştim henüz," dedi adam.

Vic hiçbir şey söylemedi.

Vic'e dönerek, "Ne yapabiliriz sence? Nasıl ilerleyebiliriz, ilerlemeyi düşündüğümüz ne ise?" diye sordu.

"Beni aşar," dedi Vic. "Araştırma konusunda tecrübeli olan sensin. Dosyalar, veri ve grafikler konusunda. Bütün bunların kaydını tutmaya başla. Kalıpları görebilen adam değil misin sen?"

"Kalıplar," dedi Ragle. "Sanırım öyle." Bu yeteneğini daha önce bu şekilde hiç düşünmemişti. "Evet öyle."

"Hepsini karıştır, bütün bilgileri topla, siyah ve beyaza dönüştür, bir tarama sistemi kur ve hepsini gözden geçir, böylece hepsini izleyebilirsin, işte yolu bu." "İmkânsız," dedi. "Hiçbir referans noktamız yok, neye göre karar vereceğiz."

"Basit ikilemler," diye karşı çıktı Vic. "Bu derginin hiç duymadığımız bir dünya yıldızı hakkındaki yazısı, bu bir yalan. Dergiyi tarayıp her kelimesini okumalıyız. Başka hangi yalanlar var, bulmalıyız."

"Ve telefon defteri," dedi. Şu sarı kısım, iş yeri listesi. Ve belki harabelerde başka şeyler de var.

Referans noktamız. Harabeler.

BEŞ

Bili Black, 57 model Ford arabasını, çalışanların park alanında kendisine ayrılan yere park etti. Sallanarak kapıya doğru yürüdü, binaya girdi ve resepsiyonu geçerek odasına gitti.

Önce pencereyi açtı, sonra da ceketini astı. Serin bir hava esti ofisin içine. Derin bir nefes aldı, bir kaç kez gerindi ve koltuğuna oturdu. Dosyaların içinde iki kâğıt duruyordu. Bir tanesi bir dergiden kesilmiş yazı gibiydi, ev idaresi için hazırlanmış bir sütundan kesilmiş bir tarif, güveçte tavuk ve yerfıstığı ezmesinin nasıl hazırlanacağını tarif ediyordu. Kâğıdı kırıştırarak çöpe attı ve İkincisini aldı, açtı ve okudu.

Evdeki adam, Bridgeland, Sherman, Devonshire, Walnut and Kentfıeld'in numaralarını aramaya çalıştı.

Buna inanamıyorum, diye düşündü Black. Notu cebine koydu, masasından kalktı ve ceketini aldı, pencereyi kapattı, ofisten çıktı, koridor ve resepsiyonu geçti, dışarı çıktı ve arabasını park ettiği yere geldi. Bir dakika sonra arabasını kasabaya doğru sürüyordu.

Sabah trafiğinde araba kullanırken, iyi de, hayatta her şey mükemmel olacak değil ya, dedi kendi kendine. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Nasıl olabildiğini merak ediyorum.

Bir yabancı, yoldan gelip, telefonu kullanıp kullanamayacağını sormuş olabilirdi. Oh? Ne gülüştü öyle.

Vazgeçiyorum, dedi kendi kendine, bu sadece, şu analiz edilemeyen şeylerden biri. Yapacak başka bir şey yoktu, bekleyip ne olduğunu görmekten başka. Kim telefon etti, neden ve nasıl.

Ne karmaşa, dedi kendi kendine.

Gayette binasının arka girişindeki caddenin karşısına park ederek, arabasından çıktı, parkmetreye para koyarak arka merdivenlerden binaya girdi.

Girişteki kıza, “Bay Lowery buralarda mı?” diye sordu.

“Buralarda olduğunu sanmıyorum bayım,” dedi kız. Telefon santraline doğru ilerledi. “Eğer beklerseniz, santral aracılığı ile ulaşıp, nerede olduğunu bulup bulmayacaklarım öğrenmeye çalışabilirim.”

“Teşekkürler,” dedi. “Bili Black olduğumu söyleyin lütfen”

Kız birkaç ofisi denedikten sonra, “Üzgünüm Bay Black. Henüz gelmediğim söylediler, fakat birazdan gelirmiş, beklemek ister misiniz?” diye sordu.

“Tamam,” dedi cam sıkılarak. Banklardan birisine kendisini atarak bir sigara yaktı ve ellerini göğsünde kavuşturarak oturdu.

On beş dakika sonra koridorda sesler duydu. Bir kapı açıldı, uzun, ince bir adam olan Stuart Lowery göründü. “Oh, merhaba Bay Black,” dedi makul bir tarzla.

“Tahmin et, beni ofisimde ne bekliyordu?” dedi Bili Black. Lowery’e notu uzattı. Lowery notu dikkatlice okudu.

“Şaşırdım” dedi Lowery.

“Enterasan bir kaza,” dedi Black. Milyarda bir şans. Birisi iyi restoranların listesini çıkartıp basmış ve şapkasına sıkıştırmış ve küçük bir kamyonete binmiş ve devam etmiş ve kamyonetten mal indirirken liste şapkasından düşmüş. Bir fikir geldi aklına. “Lahanaları

indirmek," mesela. Ve Vic Nielson lahanaları depoya taşırken listeyi gördü ve kendi kendine, tam da ihtiyacım olan şey, iyi restoranlar listesi, dedi. Listeyi aldı, eve götürdü ve telefonun yanındaki duvara astı.
Lowery belirsiz bir şekilde gülümsedi.
"Acaba kimse aradığı numaralan yazdı mı?" dedi Black. "Bu önemli olabilir"
"Birimiz gitmek zorunda kalacağız o eve gibi görünüyor" dedi Lowery. "Ben bu hafta sonuna kadar gitmeyi planlamıyordum. Sen gidebilirsin bu akşam."
"Sence gizlice içeri sızabilir miyiz?"
"İyi fikir," dedi Lowery.
"Evet," dedi Bili.
"Bakalım olabilir mi?"
"Bu akşam gideceğim," dedi Black. "Yemekten sonra, Ragle ve Vic'e bir şey göstermeye gideceğim. Bir şey bulurum o zamana kadar." Çıkmaya hazırlanırken "Dünkü kayıtları nasıldı?" diye sordu.
"Fena görünmüyor."
"Yine kötüleşiyor. Bütün belirtiler ortada. Daha çok boş bira kutusu, arka avluda bir torba dolusu. O kadar bira içip aynı zamanda nasıl çalışabilir? Onu üç yıldır izliyorum ve nasıl yaptığını hâlâ anlayamadım."
Suratında hiçbir mimik olmadan Lowery, "İddiaya girerim ki sırrı bu, marifet Ragle da değil, birada," dedi.
Black, Hoşçakal diyerek Gamette binasından ayrıldı.
MUDO binasına tekrar dönerken, bir düşünce kafasına takılıp durdu. Sadece bir ihtimal vardı yüzleşemediği. Başka her şeyle başa çıkabilirdi. Ayarlamalar yapılabilirdi. Ama sanırım Ragle tekrar deliriyordu.
O akşam, MUDO'dan ayrıldıktan sonra bir dükkânda durup, alacak bir şey aradı. Sonunda bir rafta, yuvarlak uçlu kalemleri fark etti ve birkaçını alarak dükkândan dışarıya doğru yürümeye başladı.

"Hey bayım," dedi memur öfkeyle.

"Kusura bakmayın," dedi Black. "Unuttum." Bu gerçekten doğruydu, ödeme yapması gerektiği aklından çıkmıştı. Cüzdanından para çıkarttı, üstünü aldı ve arabasına doğru aceleyle ilerledi.

Planı buydu, eve gittiğinde, Vic ve Ragle'e MUDO'ya eşantiyon

kalemler gönderildiğini, fakat burada bu tür şeyler kabul edemeyeceklerini ve bu yüzden kalemleri onlara getirdiğini söyleyecekti. Eve doğru ilerlerken arabada biraz alıştırma yaptı.

En iyi yöntem, her zaman en basit olandı.

Arabayı park eder etmez, avluya çıkan basamakları birer ikişer çıkarak, içeri yanaştı. Kanepeye kıvrılmış Junie bir bluz düğmesi dikiyordu; bir an ara verdi ve başını kaldırdı, yüzünde suçlu bir ifade vardı, Bili Black bunun, Junie'nin Ragle ile dışarıda el ele gezip, birbirlerine verdikleri sözlerden kaynaklandığım biliyordu.

"Merhaba," dedi

"Merhaba," dedi Junie. "İş nasıldı bugün?"

"Her zamanki gibi."

"Bil bakalım bugün ne oldu?"

"Ne oldu?"

Junie, "Çamaşırhaneye çamaşırlarım almaya gittiğimde Bernice Wilks'e rasdadım ve okuldan konuştuk- ikimiz de Cortez ortaokuluna gitmiştik ya- ve kasabaya gittik birlikte, öğle yemeği yedik ve bir gösteri izledik. Bu yüzden yeni geldim ve dolayısı ile akşam yemeğinde sadece dört parça donmuş sığır eti var," dedi. Bili Black'e endişeli bir ifade ile baktı.

"Sığır etini severim," dedi Bili.

Kanepeden kalktı. Uzun eteği, geniş yakalı bluzu ve madalya büyüklüğünde düğmeleri ile oldukça hoş görünüyordu. Saçı özenli bir şekilde, klasik bir düğümle toplanmıştı. "Eşsiz adamsın," dedi rahatlayarak. "Delireceğini ve bağıracağını düşünmüştüm."

"Ragle nasıl?" diye sordu Bili.

"Ragle'i bugün görmedim."

"Peki," dedi makul bir ses tonuyla, "En son gördüğünde nasıldı?"

"Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum."

"Dün gördün onu," dedi Bili.

Gözlerini kırptı, "Hayır," dedi.

"Öyle demiştin dün akşam"

Şüphelenerek, "Emin misin?" dedi Junie.

Ragle ile samanlıkta kırıştırması değil ama inandırıcı olmayan hikâyeler uydurarak ortalığı karıştırması canını sıkmıştı Bill'in. Özellikle de Ragle'in ne durumda olduğunu Bili bu kadar merak ederken.

Kolayca anlaşabileceğin birisiyle birlikte olmak aptallıktı. En doğrusunu yapacağını bilirdin ama ne olduğunu sormaya gelince iş, kendini korumak için yalan söyleme eğilimi her şeyi bitirme noktasına getirirdi. Asıl hata yapan ve bunu da açıkça söyleyebilen birisiyle birlikte olmak daha akıllıcaydı. Ama artık bunu değiştirmek için çok geçti.

“Ragle Gumm’dan bahset bana” dedi Bili Black. Junie, “Biliyorum şeytanca şüphelere kapılıyorsun ama onlar sadece senin kendi düşüncelerini yansıtıyorlar.” dedi. “Freud, nörotik insanların bunu her zaman yaptığını söylemişti.”

“Haydi, anlat bana, anlatacak mısın,” dedi, “Ragle nasıl hissediyor bu günlerde? Ne yaptığın umurumda değil.”

Bu işe yaradı.

“Bak,” dedi Junie sinirlenerek. “Ne söylememi istiyorsun? Ragle ile bir ilişkim olduğunu mu, bu mu duymak istediğin? Bütün gün oturup düşünüyordum, ne hakkında biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Bili.

“Seni terk edebilirim Bili. Ragle ve ben buradan gidebiliriz birlikte.”

“Sadece ikiniz mi? Yoksa Küçük Yeşil Adam da mı?”

“Sanırım Ragle’in para kazanabilme kapasitesinden şüphe ediyorsun? ikimizin geçimini sağlayamayacağını sanıyorsun.”

“Lanet olsun,” dedi Bili Black ve tek başına diğer odaya gitti.

Ama Junie birden önünde belirdi. “Beni küçümsüyorsun çünkü senin gibi eğitim almadım,” dedi. Yüzü, gözlerinden akan yaşlarla, bulanıklaşmış ve dalga dalga olmuştu. Artık etkileyici görünmüyordu.

Bili bir cevap veremeden kapı çaldı.

“Kapı,” dedi Bili Black.

Junie ona baktı ve sonra arkasını dönüp odayı terk etti. Kadının ön kapıyı açtığını ve canlı, kısmen kontrol altında, sesini duydu, ardından başka bir kadının sesini...

Merakı onu takip etmeye yönlendirdi.

Verandada, geniş, çekingen görünüşlü, orta yaşlarda, kumaş palto giymiş bir bayan duruyordu. Kadın bir elinde bir pano taşıyordu, deri bir klasör ve kolunda rütbe işaretleri olan bir kolluk vardı. Junie ile monoton bir ses tonuyla konuşuyor, aynı zamanda klasörü karıştırıyordu.

Junie kafasını çevirdi. “Sivil Savunma,” dedi.

Junie’nin konuşamayacak kadar üzgün olduğunu görünce Black, kapıya doğru ilerleyip onun yerini aldı. “Bu ne?” dedi.

Orta yaşlı kadının suratındaki çekingenlik arttı; boğazını temizledi ve alçak bir sesle, “Sizi yemek saatinde rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama ben sizin komşunuzum, caddenin aşağısında oturuyorum; bir SS, Sivil Savunma kampanyası için kapı kapı dolaşıyoruz. Çok acil bir şekilde gündüz çalışacak gönüllere ihtiyacımız var ve sizin evinizde gündüzleri böyle bir çalışmaya bir saatini ya da hafta boyunca belli bir zamanını ayırabilecek bir gönüllü olup olmadığını merak ediyoruz...”

Black, “Sanmıyorum,” dedi. “Eşim evde, ama başka söz verilmiş işleri var.”

“Anlıyorum,” dedi orta yaşlı bayan. Elindeki kâğıda bazı nodar alıp, adama naçizane bir şekilde gülümsedi. Besbelli ilk kez, bu çevrede, cevap olarak hayır almıştı. “Yine de teşekkürler,” dedi. Tam olarak nasıl oradan ayrılacağını bilmediğinden, oyalanarak, “Adım Keitelbein, Kay Keitelbein. Köşedeki evde oturuyorum. İki kadı eskice evde,” dedi.

“Evet,” dedi Black, kapıyı yavaşça kapatırken.

Bu kez yanağını silmek için bir mendille dönen Junie, tereddüdü bir sesle, “Belki yanda oturanlar gönüllü olabilir, adam bütün gün evde. Bay Gumm. Ragle Gumm,” dedi.

“Teşekkürler, Bayan —” dedi kadın minnettarca.

“Black,” dedi Bili Black. “İyi akşamlar, Bayan Keitelbein.” Kapıyı kapatıp, verandanın ışığını yakti:

“Bütün gün,” dedi Junie. “Dış cephe sancılan, fırça sancıları, arıtma tesisi satıcıları.” Soğuk bir şekilde adama baktı, mendilini önce bir tarafa sonra da diğer tarafa doğru katladı.

“Tartıştığımız için özür dilerim,” dedi Bili. Ama hâlâ kadından hiçbir bilgi alamamıştı. Gündelik hayatin entrikaları arasında giriş ve çıkışlar... Kadınlar politikacılardan daha beterdi.

“Gidip ete bakacağım,” dedi Junie. Mutfağa doğru ilerledi.

Bili, hâlâ bilgi alabilirim umuduyla, elleri cebinde onu takip etti.

Kaldırımdan, bir sonraki evin patikasına adım atan Kay Keitelbein, verandaya doğru ilerleyip zili çaldı.

Kapı açıldı ve tıknaz, beyaz tişört ve koyu renk ütüsüz bir

pantolon giymiş, iyi görünümlü bir adam karşıladı.

“Siz... Bay Gumm mısınız?” diye sordu.

“Hayır,” dedi. “Adım Victor Nielson. Ragle şurada, karşıda. İçeri buyurun.” Kapıyı kadının gireceği şekilde açti ve kadın içeri girdi. “Oturun,” dedi, “İsterseniz, ben onu çağırmaya gideyim.”

“Çok teşekkür ederim Bay Nielson,” dedi. Kapının yanındaki arkası düz olan sandalyeye oturdu, kucağında klasörü ve kâğıtları. Sıcak ve hoş evden yemek kokuları yükseliyordu. Konuşmak için iyi bir zaman değil, diye düşündü. Akşam yemeği saati yaklaşıyordu. Ama yemek odasındaki masayı görebiliyordu; daha hazırlanmamıştı. Kumral saçlı, çekici bir kadın sofrayı hazırlamakla meşguldü. Kadın ona sorgulayıcı gözlerle baktı. Bayan Keitelbein başıyla selam verdi.

Ve ardından Ragle Gumm koridordan yürüyerek, yanına yaklaştı.

Hayır işi, diye düşündü kadını görür görmez. “Evet?” dedi, yüzünü katılaştırırken.

Yavan ve ciddi suratlı kadın sandalyeden kalktı. “Bay Gumm,” dedi, “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama SS adına buradayım. Sivil Savunma.”

“Anlıyorum,” dedi.

Caddenin alt kısmında yaşadığından bahsetti. Dinlerken, kadının neden Vic’i değil de, onu seçtiğini düşünüyordu. Muhtemelen şöhretiydi neden. Mektupta birçok teklif vardı, şampiyonluklarının geçinmesine katkıda bulunacak sonuçlar doğurmasını isteyen teklifler.

Kadın bitirdiğinde “Gün boyunca evdeyim,” diye doğruladı. “Ama çalışıyorum. Serbest çalışıyorum.”

“Haftada sadece bir ya da iki saat,” dedi Bayan Keitelbein.

Bu çok fazla görünmüyordu. “Ne yaparak?” diye sordu. “Şayet şoför olarak düşünüyorsanız, maalesef otomobilim yok.” Bir keresinde Red Cross isimli bir kuruluştan gelip, gönüllü şoför olması istenmişti.

Bayan Keitelbein, “Hayır Bay Gumm, bu olağanüstü durumlar için eğitim veren bir sınıf,” dedi.

Bu adama mantıklı geldi. “Ne iyi bir fikir,” dedi.

“Affedersiniz?”

“Olağanüstü durumlar için eğitim,” dedi. “Kulağa hoş geliyor. Ne tür durumlardan bahsediyoruz?”

“SS, sel ya da kasırgadan doğan yıkımlarda çalışır. Tabii ki, ilgilendiğimiz diğer bir konu da hidrojen bombaları, özellikle şu günlerde Sovyetler Birliği’nin yeni kıtalar arası balistik füzelere sahip olması nedeniyle. Yapmak istediğimiz, şehrin her bölgesindeki insanları bu tür yıkımlar karşısında bilinçlendirmek. Devletin boşaltımı hızlandıran ilk yardım kuvvetleri, hangi yiyeceklerin bozulup hangilerinin bozulmayacağını biliyorlar. Mesela Bay Gumm, her ailenin yedi günlük yiyecek stokunun bulunması gerekiyor, aynı zamanda yedi günlük içme suyunun da.”

Hala şüpheli geliyor, diye düşündü. “Tamam, siz bana numaranızı bırakın, ben size düşüncelerimi ileteceğim.”

Bayan Keitelbein kalemiyle adını, adresini ve telefon numarasını broşürün en altına yazdı. “Yandaki Bayan Black sizin adınızı önerdi,” dedi.

“Oh,” dedi. Ve o anda Junie’nin bunu buluşmaları için bir araç olarak gördüğü fikri belirdi kafasında. “Bölgede yaşayan birçok insan derse katılacaktır, ben de kabul ediyorum,” dedi.

“Evet,” dedi Bayan Keitelbein. “En azından öyle olmasını umut ediyoruz.”

“Beni yazın,” dedi. “Eminim haftada bir ya da iki saat ders verebilirim.”

Bayan Keitelbein teşekkür ederek ayaldi. Kapı arkasından kapandı.

Aferin Junie’ye dedi içinden.

Ve şimdi akşam yemeği.

“Yani bu katıldığın anlamına mı geliyor?” diye sordu Margo, masaya otururlarken.

“Neden olmasın,” dedi. “Sağduyu ve vatanseverlik.”

“Ama sen yarışmayla uğraşmaktan başım kaldırmıyordun.”

“Haftada bir iki saat bir şeyi değiştirmez,” dedi.

“Beni suçlu hissettiriyorsun,” diye iç geçirdi Margo, “Benim bütün gün yapacak hiçbir işim yok, oysa senin var. Benim gitmem gerekiyor. Belki giderim.”

“Hayır,” dedi, onu yanında istemeyerek. Margo gelirse Junie ile buluşma planlan gerçekleşemeyecekti. “Sen davet edilmedin. Sadece ben.”

“Bu haksızlık,” dedi Vic. “Kadınlar yurtsever olamaz mı?”

Sammy konuşmaya girdi, “Ben de yurtseverim. Kulüp evinin arkasında Amerika Birleşik Devletleri’nin en iyi atom topuna sahibiz ve Moskova’ya karşı eğitildi.” Ağzıyla patlama sesleri çıkarmaya başladı.

“Radyo alıcısı nasıl gidiyor?” dedi Ragle.

“Muhteşem,” dedi Sammy. “Tamamlandı.”

“Neler yakaladın?”

“Şimdilik hiçbir şey,” dedi Sammy, “ama yakalamak üzereyim.”

“Yakaladığında "bize de haber ver,” dedi Vic.

“Yapmam gereken birkaç düzeltme var,” dedi Sammy.

Margo sofradaki kirli tabakları kaldırıp tatlıyı getirdiğinde, Vic Ragle’a “Bugün ilerleme kaydettin mi?” diye sordu.

“Altıda bitirdim,” diye cevap verdi. “Her zamanki gibi.”

“Diğer işi kastediyorum,” dedi Vic.

Aslında çok az ilerleyebilmişti. Yarışma işi onu çok meşgul ediyordu. “Dergilerdeki bağımsız olayları listelemeye başladım,” dedi. “Farklı kategorilerde. “Listeleyip analiz etmeden söyleyebileceğim çok fazla şey yok.” On iki kategori oluşturmuştu: politika, ekonomi, filmler, sanat, suç, moda, bilim, vs. “Beyaz kesimdeki farklı otomobil satıcılarını incelemem gerekiyor, markalarına göre. Chevrolet, Plymouth, DeSoto. Bir tanesi hariç hepsi listelenmiş.”

“Hangisi?” dedi Vic.

“Tucker.”

“Bu ilginç,” dedi Vic.

“Belki satıcının kişisel unvanı bulunuyordur,” dedi Ragle. “Norman G Selkirk ya da Tucker Satış gibi. Ama ne olursa olsun bu bilgiyi sana bulacağım.”

Margo, “Neden ‘Selkirk’ ismini kullandın?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Öylesine seçtim.”

“Öylesine diye bir şey yoktur,” dedi Margo. “Freud her zaman psikolojik bir sebebin olduğunu gösterir, isimle ilgili düşün ‘Selkirk’. Sana neyi çağrıştırıyor?” Ragle düşündü. “Belki telefon defterini karıştırırken ismi görmüşümdür.” Şu lanet ilişkiler, diye düşündü. Bulmaca ipuçlarında olduğu gibi... Bir insan ne kadar çabalarsa çabalasın, onları asla kontrol altına alamaz. İnsanı takip etmeye devam ederler. “Buldum,” dedi sonunda. “Robinson Crusoe adlı

kitapta geçen adamın gerçek ismi. Alexander Selkirk.”

“Ben kitabın gerçek bir yaşam öyküsünden alındığını bilmiyordum,” dedi Vic.

“Evet,” dedi. “Gerçek bir kazazede vardı.”

“Bunun aklına nereden geldiğini merak ettim,” dedi Margo. “Küçük bir adada yaşayan bir adam, etrafında kendi toplumunu ve kendine ait bir dünya yaratan. Bütün o aletler, kıyafetler”

“Çünkü,” dedi Ragle, “Böyle bir adada ikinci Dünya Savaşı sırasında tam iki yıl geçirdim.”

Vic, “Şimdilik bir teorin var mı?” diye sordu.

“Neyin yanlış olduğuna dair mi?” Ragle kafasını onları dinlemekte olan Sammy’e çevirdi.

“Sorun değil,” dedi Vic. “Her şeyi takip ediyor. Öyle değil mi McBoy?”

“Evet,” dedi Sammy.

Ragle’a göz kırparak, Vic oğluna “Bize neyin yanlış olduğunu söyle o halde,” dedi.

Sammy, “Bizi oyuna getirmeye çalışıyorlar,” diye cevap verdi.

“Benim böyle söylediğimi duymuş,” dedi Margo.

“Kim bizi oyuna getirmeye çalışıyor?” diye sordu Vic.

“Şey- düşmanlar,” dedi Sammy tereddüt ederek.

“Hangi düşman?” diye sordu Ragle.

Sammy düşündü ve sonunda “Etrafımızdaki her yerde olan düşmanlar. İsimlerini bilmiyorum. Ama her yerdeler. Kızıllar olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Ragle “Ve bizi nasıl oyuna getirmeye çalışıyorlar?” diye çocuğa sordu.

Sammy, kendinden emin, “Bizim üzerimizde denedikleri oyuncak silahlan var,” dedi.

Hepsi birlikte güldüler. Sammy’nin suratı kızardı ve boş tatlı tabağıyla oynamaya başladı.

“Sahte atom füzeleri mi?” dedi Vic.

Sammy, “Atom olup olmadıklarını unuttum.” diye mırıldandı.

“Bizden bir baş ileride,” dedi Ragle.

Yemekten sonra Sammy odasına gitti. Margo mutfakta bulaşıkları yıkıyor ve iki adam da oturma odasına geçmek üzere hazırlanıyorlardı. Tam o anda kapı zili çaldı.

“Belki senin arkadaşın Bayan Keitelbein geri gelmiştir,” dedi Vic kapıya doğru ilerlerken.
Verandada duran ise Bili Black’ti. “Selam,” dedi içeri girerken. “Sizin için bir şey getirdim arkadaşlar.”
Ragle’a doğru bir çift eşya fırlattı, Ragle da tuttu. Tükenmez kalemler, hem de görünüşlerine bakılırsa iyi olanlardan. “Bir çift de senin için” dedi Vic’e. “Kuzeydeki bazı firmalar bunları bize yollamışlar, ama elimizde tutamayız. Hediyeleri de içeren şehir kurallarına aykırı. Alır almaz yemek, yakmak ya da içmek zorundasınız, elinizde tutamazsınız.”

“Ama bize vermende sakınca yok,” dedi Vic kalemleri kontrol ederken. “Peki, teşekkürler, Black. Bunları mağazada kullanabilirim.”

Merak ediyorum, diye düşündü Ragle. Black’e bir şey söyleyecek miyiz? Eniştesinin gözlerinden anlamaya çalıştı. Başıyla onaylıyor gibiydi bu yüzden “Bir dakikan var mı?” diye sordu.

“Sanırım,” dedi Black.

“Sana göstermek istediğimiz bir şey var,” dedi Vic. “Tabii,” dedi Black. “”Haydi görelim.”

Vic dergileri almak için ilerlerken, Ragle aniden “Bekle bir dakika,” dedi. Black’e dönüp, “Adı Marilyn Monroe olan bir kadın duydun mu?” diye sordu.

O sırada Black’in suratında garip, ketum bir ifade oluştu. “Bu nedir?” diye sordu kelimeleri yaya yaya. “Duydun mu, duymadın mı?”

“Tabii ki duydum,” dedi.

“Numaracı,” dedi Vic. “Bunun bir şaka olduğunu sanıyor ve kanmak istemiyor.”

“Bize dürüst cevap ver,” dedi Ragle. “Şaka değil.” “Tabii ki duydum,” diye tekrarladı Black.

“Kim o?”

“O”, Black diğer odalara göz atıp Margo ya da Sammy’nin duyup duyamayacağım kontrol etti. “O bir Hollywood yıldızı.”

Delireceğim, diye düşündü Ragle.

“Burada kal,” dedi Vic. Dışarı çıktı ve elinde resimli dergiyle geri döndü. Black’in göremeyeceği bir şekilde tutarak, “Onun en iyisi olduğu düşünülen filmi hangisi?” dedi.

“Bu görüş açısına göre değişir,” dedi Black.

“O halde sadece bir tanesini söyle.”

Black, “Hırçın Kız,” dedi.
Hem Ragle hem de Vic makaleyi incelediler, ama onun Shakespeare’in komedisinde oynadığına dair bir cümle yoktu.
“Başka birini söyle,” dedi Vic. “Bu listede yok.”
Black sinirli bir jest yaptı. “Bu nedir? Çok fazla filme gitmiyorum.”
Ragle, “Bu makaleye göre çok önemli bir oyun yazarıyla evlenmiş. Adamın adı ne?” diye sordu.
Black, tereddüt etmeden “Arthur Miller,” dedi.
Peki, diye düşündü Ragle, bütün her şey uyuyordu.
“Biz neden bu kadının ismini duymadık o halde?” diye sordu Black’e.
Alaylı bir sesle homurdanarak Black, “Beni suçlamayın,” diye cevap verdi.
“Uzun zamandır ünlü mü?”
“Hayır. Çok değil. Jane Russel’ı hatırlıyor musunuz? Şu büyük filmi ‘Kanundışı’nı?”
“Hayır,” dedi Vic. Ragle de kafasını hayır anlamında sallıyordu.
“Neyse,” dedi Black, kesinlikle tedirgin olmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu, “ellerinde işleyen bir makine var. Her gece bir yıldız üretiyorlar.” Konuşmayı keserek dergiye bakmaya geldi. “Bu ne?” diye sordu. “Bakabilir miyim, yoksa bu bir sır mı?”
“Bakmasına izin ver,” dedi Ragle.
Dergiyi inceledikten sonra Black, “Peki, sadece birkaç yıl oldu. Belki şimdiden gözden düşmüştür. Ama ben ve Junie çıktığımız zamanlarda, evlenmeden önce, şu arabalı sinemalara giderdik ve makalede bahsedilen Erkekler Sarışın Sever adlı filmi izlediğimizi hatırlıyorum,” dedi.
Mutfağa doğru bağırdı Vic, “Hey tatlım-Bill Black kadının adını duymuş.”
Margo, kuruladığı mavi zarif bir tabakla kapıda belirdi. “Duymuş mu? O halde sanırım bu durum her şeyi aydınlığa kavuşturuyor.”
“Neyi aydınlığa kavuşturuyor?” dedi Black.
“Deney yaptığımız bir teorimiz vardı,” dedi Margo.
“Ne teorisi?”
Ragle, “Üçümüze de bir şeyler yanlış gidiyormuş gibi geldi,” dedi.
“Nerede?” diye sordu Black. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”
Ardından hiçbiri başka hiçbir şey söylemedi.
“Bana gösterecek başka neleriniz var?” diye sordu Black.

“Hiçbir şey,” dedi Ragle.
“Bir telefon defteri buldular,” dedi Margo. “Dergilerle birlikte. Telefon defterinin bir parçası.”
“Tüm bunları nerede buldunuz?”
Ragle, “Lanet şeylerle neden bu kadar ilgileniyorsun?” diye sordu.
“İlgilenmiyorum” dedi Black. “Sadece aklınızı kaçırdığınızdan şüpheleniyorum.” Sesinden daha fazla sinirlendiği belli oluyordu. “Hadi telefon defterine bir bakalım.”
Vic defteri alıp ona uzattı. Black oturarak sayfalan çevirmeye başladı, suratında aynı heyecan ifadesi vardı.
“Bu numaralar şehrin üst kısmına ait. Artık kimse bu numaraları kullanmıyor.”

Kitabı kapattı ve masaya fırlattı; kaymaya başladı ve tam yere düşecekken Vic kurtardı. “Üçünüze de çok şaşırdım,” dedi Black. “Özellikle sen Margo.” Eline uzanarak Vic’in elinden defteri aldı, ayağa kalktı ve ön kapıya doğru ilerledi.

“Size bunu bir ya da birkaç gün içinde getireceğim. İnceleyip, Junie’nin Cortez Lisesi’ne beraber gittiği çocuklarla ilgili bir iz olup olmadığına bakacağım. Bulamadığı bir sürü insan var; muhtemelen şimdiye evlenmişlerdir. Çoğu kız.” Ön kapı adamın arkasından kapandı, gitmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra Margo, “Kesinlikle sinirlendi,” dedi.

“Ne anlam çıkardığını bilmek zor,” dedi Vic.

Ragle, Bili Black’in arkasından gidip telefon defterini geri alıp almamak konusunda kararsız kaldı. Ama görünüşe bakılırsa anlamsızdı. Bu nedenle gitmedi.

Çok öfkeli bir şekilde Bili Black evin ön kapısını savurarak açtı ve karnını geçerek telefona yöneldi.

“Neler oluyor?” dedi Junie. “Kavga mı ettiniz? Ragle ile mi?” Lowery’nin numarasını çevirirken adamın arkasına yaklaştı. “Bana neler olduğunu anlat. Ragle ile mi tartıştın? Ne dediğini bilmek istiyorum. Aramızda bir şey olduğunu söylediyse, yalan söylüyor.”

“Defol”, dedi kadına. “Lütfen Junie, Allah aşkına. Bu, işle ilgili.” Vazgeçene ve gidene kadar ona dik dik baktı.

“Merhaba,” diyen Lowery’nin sesi telefondan duyuldu.

Black bacaklarının üstüne çömeldi, alıcıya ağzına yakınlaştırarak Junie’nin duymamasını sağladı. “Oradaydım,” dedi. “Ellerinde bir

telefon defteri vardı, güncel ya da güncele yakın bir tane. Şimdi bende. Onlardan bir şekilde almayı düşünüyorum; ama nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyorum.”

“Nereden bulduklarını anladın mı?”

“Hayır,” dedi. “Sinirlendim ve terk ettim. Oraya gittiğimde bana “Hey Black-Marilyn Monroe adında bir kadını duydun mu hiç?” diye sormaları ve ardından bir çift hırpalanmış, zamanı geçmiş dergi ortaya çıkarıp yüzüme tutmaları beni gerçekten beni çok sinirlendirdi. Çok berbat birkaç dakikaydı.” Hâlâ titriyor ve terliyordu; telefonu omzuna yerleştirerek, sigarasına ulaşmayı başardı ve cebinden çakmağını çıkardı. Çakmak elinden kaydı ve yuvarlanarak uzağa gitti; arkasından sakin bir şekilde baktı.

“Hı, anlıyorum,” dedi Lowery. “Onlar Marilyn Monroe’ya yetişmediler. Bu uyumu bozdu.”

“Hayır,” dedi.

“Sen dergilerin ve telefon defterinin zamanı geçmiş olduğunu söylüyorsun.”

“Evet,” dedi'. “Oldukça.”

“O halde bir garajda ya da sokakta bulmuş olmaları gerekiyor. Sanırım eyaletin önceden muhafaza ettiği şu eski bombalanmış silah deposunda. Molozları hâlâ duruyor, siz hiç temizlemediniz.”

“Yapamayız!” dedi Black. “O eyaletin mülkü; onların sorumluluğunda. Zaten orada hiçbir şey yok, sadece çimento ve atıkları dışanya taşıyan kanalizasyon sistemi.”

“Şehirde çalışan bir kamyon ve birkaç adam alıp, bu araziyi temizlesen iyi olur. Bir parmaklık yap.”

“Eyaletten izin almaya çalışıyoruz,” dedi. “Neyse bunları orada bulduklarını sanmıyorum. Şayet orada buldularsa-şayet diyorum-çünkü birileri o toprağı tuzladı.”

“Zenginleştirdi mi demek istiyorsun,” dedi Lowery. “Evet, birkaç parça külçe.”

“Olabilir.”

“Sonuç olarak arazinin etrafını parmaklıklarla örersek, bunlar kimse, evden sadece biraz daha uzaklaşmış olacak. Ve neden Vic ya da Margo ya da Ragle araziyi karıştırıyor olsun ki? Şehirden yarım mil uzaktalar ve-” Ardından Margo’nun ricasını hatırladı. Bu muhtemelen durumu açıklıyordu. “Belki haklısın,” dedi. “Unut bunu.”

Ya da çocuk Sammy. Neyse, sorun değil. Telefon defterini geri almıştı.

“Defter onlardayken içinde bir şeye baktıklarını düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Lowery. “Numaralardan öte, aramaya çalışmışlar mı?”

Black onun ne kast ettiğini biliyordu. “Kimse kendisini aramaz,” dedi. “Bu birinin son çevireceği numaradır, kendi numarası.”

“Defter sende mi?”

“Evet.”

“Bana onun ne bulacağını oku.”

Telefonu dengeleyerek Bili Black, defterin paçavraya dönmüş, suyu çıkmış sayfalarını çevirmeye başladı, RS harflerine ulaşıncaya kadar. Oradaydı, tamam.

Ragle Gumm Sanayi, Şube 25 Kentwood 6 0457 Sabah 5 ve akşam 8 saateri arasında Walnut4 3965 Gemi taşımacılığı departmanı Roosevelt 2 1181 Kat Bir Bridgefield 8 4290 Kat İki Bridgefield 8 4291 Kat Üç Bridgefield 8 4292

Posta departmanı Walnut4 3882 Acil durum Sherman 1 9000

“Eğer bu sayfayı çevirmiş olsaydı, ne yapacağını merak ediyorum,” dedi Black.

“Tanrı bilir. Şizofreni komasına girebilirdi büyük olasılıkla.”

Black konuştuklarını yeniden hatırlamaya çalıştı, Ragle Gumm’ın numarayı bulup-Ragle Gumm Sanayi Şube 25’in altında listelenmiş herhangi bir numarayı arayıp aramadığını anlamak için. Ne acayip bir konuşma olurdu, diye düşündü. Hayal etmesi bile neredeyse imkânsız.

ALTI

Diğer gün, okuldan döndükten sonra, Sammy Nielson hâlâ arıza yapan radyo alıcısını, evden çıkarıp, arka bahçedeki kilitli kulüp evine taşıdı.

Kulüp evinin kapısının üstünde babasının dükkânında kullandığı levhanın bir benzerinden vardı. Dükkânın üzerindeki tabelayı yazan adam yapmıştı.

FAŞİSTLER, NAZİLER, KOMÜNİSTLER, FALANGİSTLER, PERONİSTLER, HLİNKA TAKİPÇİLERİ VE/VEYA BELAKUN

GİREMEZ

Hem babası hem amcası bu levhanın en iyisi olduğunda inat etmişlerdi, bu nedenle o da levhayı buraya çiviledi.

Anahtarıyla kapıdaki asma kilidi açtı ve alıcısını içeriye taşıdı. Sürgülü kilidi arkasından kapattı ve bir kibritle lüksü yaktı. Ardından fişleri duvardaki yuvalarından çıkardı ve bir süre herhangi bir düşmanın sinsice üstüne adayıp atlamayacağını seyretti.

Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Sadece arkadaki boş avlu. Diğer kapı çizgisindeki çamaşır ipi. Bir fincandan çıkan donuk kül rengi duman.

Masaya yerleşti, başındaki kulaklığı çıkardı ve kristal ile temas yapan ince bir teli alıcısına batırmaya başladı. Her seferinde duyduğu ses statikti. Tekrar ve tekrar batırmayı sürdürdü ve en sonunda güçsüz teneke gibi cızırtılı sesler duydu- ya da duyduğunu zannetti. Bu yüzden ince teli olduğu yere bıraktı. O sırada bir ses diğerlerinden ayrıldı, bir adam sesi, ama anlaşılamavacak kadar güçsüz.

Belki de daha güçlü bir antene ihtiyacım var, diye düşündü.

Daha fazla tele.

Kulüp evini kilitleyip terk etti-avluyu dolaştı ve tel aradı. Kafasını garajın içine soktu. En sonda babasının tezgâhı duruyordu. Tezgâhın bir ucundan başladı ve öbür uca geldiğinde, henüz yalıtılmamış, çelik görünümlü büyükçe bir tomar tel buldu. Büyük olasılıkla resimleri asmak için ya da çamaşır ipi olarak kullanılıyordu.

Umursamayacaklardır, diye düşündü.

Teli kulüp evine taşıdı ve kulüp evinin kenanndan dama tırmandı ve teli radyo alıcısından gelen antene bağladı. İki telin arasından, avluyu izleyen geniş bir anten yaptı.

Belki daha yüksekte olmalıydı, diye düşündü.

Ağır bir çivi bularak, antenin boşta kalan ucunu bu çiviye bağladı, kolunu atış yapmak için ısıtarak, evin damına büyük çiviyi fırlattı. Anten damdan sarktı. Böyle olmamalıydı, diye düşündü. Düzgün durmalıydı.

Eve dönerek en üst kata çıkan merdivenleri tırmandı. Çatının düz tarafında bir pencere açık kalmıştı; pencereyi kapattı ve bir anda çarçabuk çatıya çıktı.

Alt kattan annesinin sesi duyuldu, “Sammy, çatıya çıkmıyorsun,

değil mi?”

“Hayır” diye bağırdı. Çatıdayım, dedi kendi kendine. Çivi ve ucundan sarkan anten, çatının eğri duran kısmındaydı, ama düz uzanarak ve yavaş yavaş hareket ettirerek, kavrayıp tutabilirdi. Nereye bağlamak lazım?

Tek yer televizyon anteninin yeriydi.

Antenin ucunu televizyon direğinin metal borusuna bağladı ve işte olmuştu. Çabucak sürünerek camdan geri eve girdi, aşağıya koştu ve avludan geçerek kulüp evine döndü.

Yeniden masaya oturdu.

Bu kez, kulaklıklarında, adamın sesi çok daha net duyulabiliyordu. Ama çatı kirişindeki diğer sesler parazit yaratıyordu; sesleri ayarlamaya çalışırken elleri heyecandan titriyordu.

Bir tür sohbet sürüyordu. Sohbetin sadece bir kısmını yakaladı.

“... bu uzun tür, grisiniye benzeyen. Pratik olarak ısırdığınız zaman ön dişlerinizi kırıyor. Ne için kulla- nıldıklarını bilmiyorum. Belki evliliklerde, tanımadığınız birçok insanının bulunduğu ve sizin ancak sona doğru içecek isteyebildiğiniz..

Adam ağır ağır konuşuyordu, kelimeler arasında mesafe vardı.

“... sertliği değil de anasonu. Her şeyin içinde, çikolatalı olanlarında bile. Bir türü var, beyaz, cevizli. Bana her zaman çölde bulunan beyazlatıcı kafataslarım hatırlatır... Çıngıraklı yılan kafatasları, tavşan kafatasları... küçük memeliler. Nasıl bir resim, değil mi? Dişlerini elli yaşında bir çıngıraklı yılanın kafatasına batır...” Adam, aynı ağırkanlılıkla kahkaha attı, tam anlamıyla bir ha-ha-ha. “Peki, hepsi bu kadar, Leon. Oh, bir şey daha. Ağabeyin Jim’in karıncaların sıcak günlerde daha hızlı hareket etmeleri hakkında söylediği şeyi biliyor musun? Bunu araştırdım ama hiçbir şey bulamıyorum. Ona emin olup olmadığını sorar mısın, çünkü seninle son konuşmamdan bu yana dışarı çıktım ve saatlerce karıncalan izledim ve hava güzel ve sıcak olduğunda bile aynı hızla hareket ediyorlardı.”

Anlayamıyorum, diye düşündü Sammy.

Kanalı başka bir sese ayarladı. Bu seferki hızlı konuşuyordu.

“.... CQ, CQ’yu arıyorum; W3840-Y CQ’yu arıyor; CQ’yu arıyorum; W3840-Y soruyor orada CQ var mı; CQ var mı orada; W3840-Y CQ yu soruyor; CQ; CQ; W3840-Y CQ’yu arıyor; CQ; gel

haydi CQ; CQ orada mısın; W3840-Y CQ'yu arıyor; CQ...” Sesler böyle devam ediyordu. Başka bir kanalı ayarladı.

Öbür ses o kadar yavaş konuşuyordu ki, neredeyse duyar duymaz dinlemekten vazgeçti.

“.... Hayır... hayır.... Yine mi Ne? nereye şey Hayır, buna inanmıyorum....”

Bu daha olmamış, diye düşündü hayal kırıklığı içinde.

Ama bir şekilde bu aleti çalıştırmak zorundaydı.

Yeniden denemeye koyuldu.

Gıcırtılar ve cayırtılar onu ürküttü. Ardından çılgın dot-dot sesleri. Bu bir alfabeydi, biliyordu. Mors alfabesi. Büyük olasılıkla Atlantik'te batan bir gemiye aitti, alev alev yangının içinde kürek çekmeye çalışan tayfasıyla.

Bir sonraki daha iyiydi.

“.... tam olarak 3.36'da. Senin için izleyeceğim.” Uzun bir sessizlik. “Evet, bu dakikadan sonra senin için izleyeceğim. Sen sadece olduğun yerde kal.” Sessizlik. “Evet, sen olduğun yerde kal. Anladın mı?” Sessizlik. “Tamam, bekle. Ne?” Uzun uzun sessizlik... “Artık 2.8 gibi değil. 2.8. Anladın mı? Kuzey Doğu. Tamam, tamam. Doğru.”

Miki Fare'li kol saatine baktı. Saat neredeyse 3.36'ydı; saati biraz geri kalıyordu, o yüzden emin olamadı.

Tam bu esnada, kulüp evinin üstünde gökyüzünde, uzaktaki bir gürültü tüylerinin ürpermesine neden oldu. Aynı anda kulaklıktan bir ses konuşmaya başladı,

“Anladın mı? Evet, yönünü değiştirdiğini gördüm. Tamam, bu günlük bu kadar yeter. Şimdi neredeyse tamamlandı. Evet. Tamam. Yayına son veriyorum.”

Ses kesildi.

Sosis, dedi Sammy kendi kendine. Babam ve Ragle Amca bunu duyana kadar bekle.

Kulaklıkları çıkartarak kulüp evinden koşarak çıktı, avludan geçip eve girdi.

“Anne!” diye seslendi, “Ragle Amca nerede? Oturma odasında çalışıyor mu?”

Annesi mutfakta bulaşık tezgâhım temizlemekle meşguldü. “Ragle cevap kâğıdım postalamaya gitti,” dedi. “Erken bitirdi.”

“Of kahretsin!” diye bağırdı Sammy, yıkılmış bir ses tonuyla.

“Pekâlâ, genç adam,” dedi annesi.

“Of,” diye homurdandı. “Kristal takımımda roket gemisi gibi bir şeye rastladım; onun da duymasını istedim.” Ne yapacağım bilmez durumda, dönüp durmaya başladı.

“Benim dinlememi ister misin?” dedi annesi.

“Tamam,” dedi hırsla. Evden dışarı çıkarken annesi de onu takip ediyordu.

“Ama sadece birkaç dakika dinleyebilirim,” dedi. “Ve sonra eve dönmem gerekiyor; akşam yemeği için hazırlık yapmam gerekiyor.”

Saat dörtte Ragle Gumm, postanede, doldurulmuş cevap kâğıtlarım postaladı. Son teslim saatinden iki saat önce, dedi kendi kendine. Mecbur olduğum zaman neler yapabileceğimin kanıtı.

Yaşadığı apartmana gitmek için bir taksiye bindi, ama evin önünde inmedi; köşede taksiden indi; gri boyalı, önünde verandası bulunan ve daha eskice olan iki kadı binanın önünde.

Margo’nun bizi yakalama şansı yok, diye düşündü, yapabileceği tek şey yandaki kapıya koşmak.

Verandaya giden dik basamaklı merdivenleri çıkarak, üç kapı zilinden birini çaldı. Bir süre sonra, kapıdaki dantelâlı perdeleri, uzun ve yüksek tavanlı koridordan geçip, bir çan sesi duyuldu.

Bir görüntü yaklaştı. Kapı açıldı.

“Oh, Bay Gumm,” dedi Bayan Keitelbein. “Size sınıfın hangi gün buluştuğunu söylemeyi unuttum.” “Evet öyle,”dedi. “Yürüyordum ve merdivenleri çıkıp size sormam gerektiğini düşündüm.”

“Sınıf haftada iki kez buluşuyor. Salı günü saat ikide ve perşembe üçte. Hatırlaması kolay,” dedi Bayan Keitelbein.

“insanları kayıt etmekte şanslı mıydınız?”

“Çok iyi değildi,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. Bugün çok yorgun görünmüyordu; gri-mavi bir bluz giymişti, düz topuklar, naziklikten yoksun, yaşlı bir kedisi olan ve dedektif romanları okuyan, evde kalmış yaşlı bir kadının ruhu. Bugün ona, daha çok hayır işlerinde yer alan çalışkan bir kilise kadınım hatırlatıyordu. Evin şekli, kapı zillerinin sayısı ve posta kutulan, ona, evini kiraya vererek geçindiğini düşündürdü. Görünüşe bakılırsa eski evini birçok kiralık odaya bölmüştü.

“Rastgele,” dedi, “Kayıt olanlardan tanıyabileceğim herhangi bir

kişiyi bana hatırlatır mısınız? Sınıfta tanıdığım birinin olması beni rahatlatacaktır."

"Defterime bakmam lazım," dedi. "İçeriye girmek ve ben bakana kadar beklemek ister misiniz?"

"Tabii ki," dedi.

Bayan Keitelbein koridoru geçerek odaya girdi. Gözden kayboluncaya kadar onu izledi.

Odanın genişliği onu şaşırttı, burası çok büyük boş bir konser salonunu andırıyordu, gaz ısıtıcısına dönüştürülmüş bir şömineyle, asma avizeler, bir köşede toplu olarak bulunan sandalyeler ve bir tarafta sarıya boyanmış kapılarıyla odalar ve diğer tarafta geniş camlar. Bayan Keitelbein, muhasebecilerin kullandığı türden büyük bir defterle kütüphanede durmaktaydı.

"Bulamadım," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla, defteri kapatırken. "Buraya yazmıştım, ama tüm bu karışıklık içinde-" Düzensiz odayı işaret etti. "Odayı ilk buluşmaya hazırlamaya çalışıyoruz. Misal sandalyeler. Elimizdeki sandalyeler yetersiz. Ve tabii bir karatahtaya ihtiyacımız var... ama dil okulu bize bir tane vermeye söz verdi." Birdenbire kolundan tuttu. "Dinleyin, Bay Gumm," dedi. "Bodrumda yukarıya çıkarmak istediğim ağır bir meşe masa bulunuyor. Bütün gün boyunca birilerini buraya getirtip, oğlum Walter'a bu masayı yukarıya taşımasında yardımcı olmalarına çalıştım. Masayı taşımamıza yardımcı olur musunuz? Walter, iki kişinin birkaç dakikada yukarı çıkartabileceğini düşünüyor. Ben bir kenarından tutmaya çalıştım, ama yapamadım."

"Memnuniyetle" dedi. Paltosunu çıkartıp, bir sandalyenin arkasına astı.

Sırık gibi, smtkan genç bir çocuk odadan içeri daldı; spor karşılaşmalarında giyilen beyaz bir süveter, kot ve siyah, parlak kolej ayakkabıları giymişti. "Merhaba," dedi utangaççа.

Bayan Keitelbein, her ikisini tanıştırdıktan sonra onları, cesaret kırıcı dik ve dar merdivenlerden aşağıya doğru, rutubetli, açıkta elektrik kablolarının, örümcek ağıyla keçeleşmiş boş reçel kavanozlarının, mobilya ve şiltelerin yanında bir de eski model banyo leğeninin bulunduğu bodruma sürükledi.

Meşe masa neredeyse basamaklara kadar sürüklenmişti.

"Bu harika bir eski masa," dedi Bayan Keitelbein tereddüt eden

bir ses tonuyla. “Tahtada olmadığım zamanlar bu masada oturmak istiyorum. Bu benim babamın masasıydı-Walter’ın büyükbabası.”

Walter kurbağa gibi bir sesle “yaklaşık bir-elli ebatında. Ağırlığı eşit dağılmış, sanırım sadece arka kısım biraz daha ağır. Büyük olasılıkla masayı eğebiliriz, böylece ağırlığı azaltabiliriz. Ellerimizle altından tutabiliriz tamam mı; önce ben sırtıma alacağım ve ben aldıktan sonra siz de ellerinizle altından tutarsınız. Tamam mı?” Genç çocuk bu esnada sırtı dönük dizlerinin üzerine çökmüştü bile. “O halde yükselince, ben de masayı kavrayacağım.”

Aktif olarak askerlik yaptığı yıllardan beri, Ragle her zaman fiziksel çevikliğiyle övünmüştü. Ama masayı ucundan tutup kaldırırken, suratı kızardı ve nefes nefese kaldı. Walter tutarken masa sallandı. Walter merdivenlere adım atmaya hazırlandı; tam merdivenleri çıkacakken masa Ragle’ın ellerinden kaydı.

Üç kez masayı merdivenlerin altında yeniden yerleştirmek zorunda kaldılar, ilki Ragle’ın dinlenmesi için, İkincisinde ağırlık bir yerde toplandığından farklı bir pozisyonda taşımak için. En sonunda masayı yukarı çıkarmayı ve büyük havadar odaya getirmeyi başardılar; ağır bir düşme sesiyle masa inatçı parmaklardan kurtuldu; hepsi bu kadardı.

“Nezaketiniz için minnettarım,” dedi Bayan Keitelbein, bodrumdan yukarı çıkarken merdivenlerin ışıklarını kapatıyordu. “Umarım bir yerinizi acıtmamışsınızdır. Sandığımdan daha ağırmış.”

Oğlu aynı utangaç tavırla Ragle’ı seyrediyordu. “Siz yarışmaları kazanan Bay Gumm mısınız?” diye sordu. “Evet,” dedi Ragle.

Çocuğun hoş yüzü mahcubiyetle gölgelendi. “Belki de size bunu sormamalıyım, ama bir yarışmada çok para kazanan birine hep sormak istemişimdir... bunun bir şanstan ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz, yoksa bunun, diğerlerinden farklı bir avukatın yüksek ücret kazanması gibi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya da resimleri milyonlar değerindeki eski ressamlar gibi mi?” “Çok çalışmanın sonucu” dedi Ragle. “Ben böyle düşünüyorum. Günde sekiz on saat emek harcıyorum.”

Genç çocuk başıyla onayladı. “Oh, evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum.”

“Nasıl başladınız?” diye sordu Bayan Keitelbein. Ragle, “Bilmiyorum. Bir gazetede gördüm ve katılmak için başvurdum. Bu

yaklaşık üç yıl önceydi. Sadece sürüklendim. Katılımlarım daha başlangıçtan kazandı,” diye cevapladı.

“Benimkiler kazanamadı,” dedi Walter. “Ben hiç kazanamadım; yaklaşık on beş kez katıldım.”

Bayan Keitelbein, “Bay Gumm, gitmeden önce size vermek istediğim bir şey var. ”dedi. “Burada bekler misiniz?” Aceleyle yan taraftaki odaya gitti. ‘Yardımınız için.”

Ragle, muhtemelen bir ya da iki adet kurabiye, diye düşündü.

Ama döndüğünde elinde parlak renkte dekoratif bir çıkarma vardı. “Arabanız için,” dedi, çıkarmayı uzatırken. “Arka cama takılıyor. Bir CD çıkarması; sıcak suda tutuyorsunuz, ardından arkasındaki kâğıdı çıkarıp amblemi arka camınıza yapıştırıyorsunuz.” Gözlerinin içi gülerek bakıyordu.

“Henüz bir otomobilim yok,” dedi Ragle.

Yüzündeki gülümseme yerini kaygıya bırakın. “Oh,” dedi.

Bayan Keitelbein, kulakları çınlatan, ama muzip bir kahkaha attı. Walter, “Belki de paltosunun arkasına yapıştırabilir.” dedi.

Bayan Keitelbein, şaşkınca, “Çok üzgünüm” dedi. “Yine de teşekkür ederim; umarım ben de bir karşılık veririm, ama şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dersleri oldukça ilginç hale sokmaya çalışacağım; nasıl fikir?”

“Harika,” dedi. Paltosunu alarak hole doğru ilerledi. “Gitmem gerekiyor,” dedi. “O halde Salı günü görüşürüz. Saat ikide.”

Odanın bir köşesinde, camın yatımdaki sandalyede, birileri bir tür maket yapmıştı. Ragle bunu incelemek için durdu.

“Bunu kullanacağız,” dedi Bayan Keitelbein.

“Nedir bu?” diye sordu. Askeri bir kaleyi simgeliyor gibiydi: içinde küçücük askerlerin işbaşında görüldüğü, kare biçiminde bir çukur. Renkler yeşile bakan kahverengi ve griydi. Yukarıdan tutturulmuş minyatür mermi-fıçılarına dokunurken, tahta oymalarla süslenmiş olduklarını fark etti. “Gerçek gibi,” dedi.

Walter, “Bunlardan bir derste inşa ediyoruz. Önceki derslerde demek istiyorum. Geçen yıl, Cleveland’daki CD sınıflarında. Annem bunları beraberinde getirdi; başkasının da isteyeceğini sanmıyorum.” Yine kulakları tırmalayan bir sesle kahkaha attı. Kaba olmaktan çok sinirliydi.

“Bu Mormon Kale’sinin bir kopyası,” dedi Bayan Keitelbein.

“Delireceğim,” dedi Ragle. “Bununla çok ilgilendim. Bildiğiniz gibi ikinci Dünya Savaşı’ndaydım; Pasifik’in tam ortasında.”

“Sizin hakkınızda bunu okuduğumu hatırlıyorum,” dedi Bayan Keitelbein. “Siz öyle bir şöhretsiniz... her seferinde sizin hakkınızda küçük bir makaleye rastlıyorum dergilerin birinde. Siz, gazete ya da televizyon yarışmalarının en uzun süreli şampiyonu olarak, bu tür kayıtlan saklamıyor musunuz?”

“Sanırım,” dedi Ragle.

Walter, “Pasifik’te çok sert çarpışmalara tanık oldunuz mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi içtenlikle. “Diğer bir arkadaş ve ben, birkaç palmiye ağacının, derme çatma bir kulübenin, bir radyo verici cihazının ve termometrenin bulunduğu, pislik içinde bir bölgede sıkışıp kalmıştık. O hava sıcaklığını ölçtü ve ben bu bilgiyi bizim iki yüz mil güneyimizdeki donanma kuruluşuna ilettim. Bu yaklaşık günde bir saat sürüyordu. Günün geri kalan kısmında ise hava sıcaklığını tahmin etmeye çalışıyordum. Havanın nasıl olacağını tahmin etmeye alışmıştım. Bu bizim işimiz değildi; tüm yaptığımız sonuçlan göndermekti ve tahmin etme işini onlar yapıyordu. Ama baya ilerleme kaydetmiştim. Gökyüzüne bakmak ve okumalar bana yetiyordu, sonuçta doğru çıkan tahminlerim, yanlışlarımdan oldukça fazlaydı.”

“Sanırım hava tahminleri donanma ve ordu için oldukça önemliydi,” dedi Bayan Keitelbein.

“Bir fırtına tüm bir operasyonu alt üst edebilir, ihtiyacı taşıyan konvoydu dağıtabilir. Savaşın istikametini değiştirebilir.” diye cevapladı.

“Belki de bu sayede pratik kazandınız.” dedi Walter. “Müsabakalar için. Hava durumu için bahse girerek.”

Ragle buna güldü, “Evet,” dedi. “Benim ve arkadaşımın yaptığı buydu; bahse giriyorduk. Ben saat onda yağmur yağacağım söylüyordum ve o yağmayacağına iddiaya giriyordu. Bu şekilde villan boşa harcayarak zamanın geçmesini sağladık. Bunu yaparak ve bira içerek... Ayda bir ihtiyaçlarımızı getirdiklerinde, herkese verdikleri kadar bira bırakıyorlardı-standart sayıda, tüm birlik için bizim belirlediğimiz sayıda. Tek sorun, soğutacak yerimiz yoktu. Her gün sıcak bira.” Tüm bunları bu şey nasıl ona hatırlatmışa. On iki, on üç

yıl öncesi... 32 yaşındaydı o zamanlar. Mecburi askerlik kâğıdı posta kutusuna geldiğinde, bir buharlı çamaşırhanede işçi olarak çalışıyordu.

"Anne," dedi Walter heyecanla. "Gerçekten iyi bir fikrim var; Bay Gumm sınıfa askerlik deneyimlerinden bahsetse? Böylece sınıfta katılım hissi yaratabilir; biliyorsun, tehlikenin yakınlığı ve tüm bunlar. Muhtemelen, güvenlik için, ateş altında ve tehlike durumlarında ne yapılması gerektiğine dair GI tarafından verilen eğitim dizilerini hatırlayacaktır."

Ragle, "Orada olanların hepsi bu kadar; hafızamın anlattıkları." dedi.

"Ama diğerlerinin paylaştığı hikâyeleri hatırlıyorsunuz, hava baskını ve bombalamalarla ilgili," diye ısrar etti Walter. "Özellikle sizin başınızdan geçmiş olması gerekiyor."

Çocuklar hep aynı diye düşündü Ragle. Bu çocuk da aynı Sammy gibi konuşuyor. Sammy on yaşındaydı; diyelim bu çocuk da on altı. Ama ikisi de birbirine benziyor. Ve bunu bir kompliman olarak kabul etti.

Şöhret, diye düşündü. Bulmaca yarışmaları tarihinin en büyük -ya da en uzun- şampiyonu olmanın bana getirdiği ödül. Yaşlan on ve on altı arasında değişen gençler beni adam sanıyorlar.

Bu Ragle'ı eğlendirdi. Ve "Salı günü orgeneral üniformamı giyeceğim," dedi.

Çocuğun gözleri şaşkınlıkla açıldı; sonra dengelemeye çalıştı ve bıkkın göründü. "Dalga geçmiyorsunuz değil mi?" dedi. "Orgeneral? Dört yıldız?"

"Kesinlikle," dedi Ragy, olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde. Bayan Keitelbein gülümsedi, o da ona gülümsedi.

Saat beş otuzda, mağaza kapanıp kilitlendiğinde, Vic Nielsen üç ya da dört çalışanını bir araya getirdi.

"Dinleyin," dedi. Tüm gün boyunca bunu planlamışa. Camın gölgeleri aşağıya düşmüştü; tüm müşteriler gitmişti. Yazarkasada mağaza asistanlarından birisi paralan saymaya ve yarının kasa şeritlerini hazırlamaya başlamışa. "Benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Bu psikolojik bir deney. Sadece otuz saniyenizi alacak. Tamam mı?" Özellikle Liz'den onay bekledi; o çalışanlar arasında en güçlü olanıydı ve şayet o onaylarsa diğer hepsi de muhtemelen

deneye katılacaklardı.

"Yann yapılamaz mı?" diye sordu Liz. Şimdiden paltosunu almış ve düz ayakkabıları yerine topuklu olanları giymişti bile. Aralarında görkemli, üç boyudu ananas suyu reklâm posteri gibi duruyordu.

Vic, "Karım dışarıdaki alanda park etmiş beni bekliyor. Birkaç dakika içinde gitmezsem, söylenmeye başlayacaktır. Yani anlayacağınız çok uzun sürmeyecek," dedi.

Diğer memurlar, küçük ve erkek olanlar, Liz'in ne yapacağını görmek için beklediler. Üstlerinde hâlâ beyaz önlükleri ve kulaklarının arkasında kalemleri vardı.

"Pekâlâ" dedi Liz, parmağını Vic'e doğru sallayarak, "Ama bize doğruyu söylesen iyi olur; o zaman biz de daha iyi oluruz."

Ürün departmanına doğru yürüdü, kutuların birinde dağılmış olarak duran bir kâğıt torba alıp, ona vurmaya başladı. Liz ve diğer çalışanlar donuk bir şekilde ona bakmaktaydı.

"Sizden yapmanızı istediğim şey," dedi havadaki torbayı eliyle çekerken. "Bu torbayı patlattığımda sizle- re bir emir vereceğim. Ne dersem aynısını yapmanızı istiyorum; üstünde düşünmeyin- bağırdığımı duyduğunuz an sadece yapın. Hiç zaman kaybetmeden davranmanızı istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Şekerleme ve sakız rafından aşırdığı bir parça sakızı çiğneyen Liz, "Evet, anladık. Devam et, patlat ve bağır." dedi.

"Bana dönün," dedi Vic. Dördü de geniş camlı çıkışa arkaların dönerek durdular. Bu mağazaya giriş ve çıkış için dördünden birinin kullanabileceği tek kapıydı. "Tamam," dedi ve torbayı havaya kaldırarak bağırdı, "Koşun!" Ve ardından torbayı patlattı. O bağırırken, dördü de hafifçe zıpladılar, ürkmüşlerdi. Torba patlayınca -boş mağazadaki sesi gerçekten müthişti- dördü de yabani tavşanlar gibi tabanları yağladılar.

Hiçbiri kapıya doğru koşmadı. Grup olarak, direkt, sola doğru koştular, doğruca destek sütununa. Altı, yedi, sekiz basamak... ve sonra durdular, soluk soluğa ve endişeliydiler.

"Şimdi, ne bu?" diye sordu Liz. "Neyle ilgili? Siz önce torbayı patlatacağınızı söylemiştiniz, oysa ileriye gittiniz ve önce bağırdınız."

"Teşekkürler, Liz," dedi. "Bu güzel. Gidip erkek arkadaşınla buluşabilirsin."

Mağazadan tek sıra halinde çıkarlarken, küçümseyici bir tavırla

Vic’e baktılar.

Hâlâ paralan sayan ve bir sonraki güne hazırlık yapan yönetici asistanı, “Benim de koşmamı istemiş miydiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Vic, yarım yamalak duyduğu halde; kafasında hâlâ deneyi vardı.

“Kasayla ilgilenmeye çalışıyordum” dedi yönetici asistanı.

“Teşekkürler,” dedi Vic. Mağazadan çıkarken, kapıyı arkasından kilitledi ve karşıda park etmiş Volkswagen’a doğru yürüdü.

Ama otomobilde, yaklaşırken ona bakan, tıknaz, siyah bir Alman çoban köpeği vardı. Ve arabanın ön tamponunda ağır bir hasar vardı. Ve yıkanması gerekiyordu.

Psikolojik deneylerden bahset, dedi kendi kendine. Bu onun arabası değildi. Yanındaki de Margo değildi. Bu otomobil, Margo’nun kendisini almak için geldiği saatlerde gözüne ilişmişti. Gerisi zihni tarafından sağlanmıştı.

Mağazanın yönüne doğru gitmeye başladı. Yaklaştıkça, cam kapı açıldı ve asistan kafasını kapıdan çıkararak, “Victor, karın telefonda. Seni istiyor” diye bağırdı.

“Teşekkürler,” dedi, kapıdan geçip içeri girerken, duvardaki telefona yöneldi. “Tatlım,” dedi Margo, alo dediğinde, “Özür dilerim seni almaya gelemedim; hâlâ gelmemi istiyor musun, ya da otobüsle mi geleceksin? Yorgunsan seni alabilirim, ama muhtemelen otobüsle daha hızlı gelebilirsin.”

“Otobüsü yakalayacağım,” dedi.

Margo, “Sammy’nin kulüp evindeydim, radyo alıcısını dinledik. Çok etkileyiciydi,” dedi.

“İyi,” dedi Vic, kapatmaya hazırlanırken. “Görüşürüz.”

“Birçok kanaldan yayınlan dinledik.”

Yönetici asistanına iyi akşamlar dedikten sonra köşeye doğru yürüdü ve otobüse bindi. Çok geçmeden eve gidiyordu, mağaza sahipleri ve çalışanları, yaşlı bayanlar ve okul çocuklarıyla...

Şehir kurallarına göre kamusal alanlarda sigara içmek yasak olsa da bir sigara yakmak isteyecek kadar sinirleri gerilmişti. Yanındaki camı açarsa, sigarasının dumanının, yanında oturan kadının suratına değil, dışarı gideceğini hesapladı.

Deneyim çok başarılıydı, dedi kendi kendine. İstediğimden daha iyi oldu.

O çalışanların farklı istikametlere koşacağını düşünmüştü, biti kapıya, biri duvara, biri kapıdan uzağa. Böylece onun, kendilerini içinde buldukları bu durumun bir şekilde düzensiz olduğu teorisi desteklenecekti. Yani hayatlarının iyi olan kısmı başka bir yerlerde harcanmıştı ve bu başka yerler hiçbiri tarafından hatırlanmıyordu.

Ama-hepsinin kendine ait refleksleri bulunmalıydı. Dördününkinin de aynı olmaması gerekiyordu. Oysa dördü de aynı yöne doğru koşmuştu. Yanlış yöndü ama bir örnekti. Bireyler olarak değil bir grup olarak davranmışlardı.

Bu da, basitçe, önceki ve önemli deneyimlerinin benzer olduğu anlamına geliyordu.

Bu nasıl olabilirdi?

Onun teorisinde bu yoktu.

Ve o anda, sigarasını içip dumanını otobüsün camından dışarı üflerken, yeni bir teori oluşturamadı.

Sadece pek parlak olmayan açıklamaların farkına vardı; mesela, dört çalışan da birlikte hareket etmişti. Bir pansiyonda beraber yaşıyor olabilirlerdi, ya da yıllardır aynı mekânda yemek yiyor da olabilirlerdi veya aynı okulda birlikteydiler.

Gerçekte karmakarışık sızıntılarımız var, dedi kendi kendine. Bir damla burada, birçok damla köşede. Tavanda damlalardan oluşmuş büyük bir leke. Ama bu nereye gidiyor? Bunun anlamı ne?

Kafasındakileri manuklı bir sıraya koymaya çalıştı. Buraya nasıl gelmişim bir bakalım, dedi kendi kendine. Çok fazla lazanya yedim ve elim fena olmadığı halde, karanlık bir banyoda ilaç almak için, bir poker oyunundan aceleyle kalktım.

Bundan önce olan bir şey var mıydı?

Hayır diye düşündü; bundan öncesi güneşli bir evren. Oyun oynayan afacan çocuklar, möleyen inekler, havlayan köpekler, pazar öğleden sonra televizyonda maçı seyrederken çimleri biçen adamlar. Sonsuza kadar devam edebiliriz. Hiçbir şey dikkatimizi çekmeyecektir.

Sadece Ragle'ın halüsinasyonunu hatırladı.

Ve halüsinasyonun ne olduğunu merak etti. Ragle bunu anlatmak için bir türlü sakin bir vakit yakalayamamıştı.

Ama bir şeyler benim yaşadıklarımla aynı çizgide gidiyor, dedi kendisine. Bir şekilde, Ragle kendisini gerçeklikten uzakta bulmuştu.

Alanı genişletmişti. Ya da genişlemesiyle yüz yüze kalmıştı, belki şiddetli bir yarık açılıyordu, büyük bir yara.

Bildiğimiz her şeyi bir araya getirebiliriz, diye düşündü, ama bu bizi bir yere götürmeyecektir, sadece bir şevlerin yanlış gittiğini fark etmemizi sağlayacak. Ve neyle başlayacağımızı biliyoruz. Elde ettiğimiz ipuçları bize çözümü sunmuyor; sadece yanlışların ne kadar uzaklıkta olduğunu gösteriyor.

Sanıyorum, gerçi sanan oydu, Bili Black'in o telefon defteriyle çekip gitmesine izin vermekle hata yaptık.

“Ve şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu kendisine. Daha fazla psikolojik deneyler oluşturmak mı?

Hayır. Bir tanesi yeteri kadar malzeme sağlamıştı. Banyosunda istemeden yaptığı deney... Hatta bu sonuncusu bile yeteri kadar zarar vermişti, doğruların yerine kafa karışıklığı yaratmıştı.

Kafamı daha fazla karıştırma, diye düşündü. Şu anda hayatımın sonuna kadar yetecek derecede sersemlemiş durumdayım. Emin olduğum ne var? Belki de Ragle haklı; büyük felsefe kitaplarını karman çorman etmemiz ve Başpapaz Berkeley'i ya da geri kalan kim varsa çalışmamız gerekiyor-felsefeyi iyi bilmediğinden isimleri bile hatırlayamadı.

Belki de, diye düşündü, eğer gözlerimi neredeyse kapalıymış gibi kısarsam, sadece çatlakta süzülen ışınlar ve bu cehennem gibi otobüste yoğunlaşmayı başarırsam, yorgun, iri yan yaşlı kadın müşterilerle onların şişmiş alışveriş torbaları, gevezelik yapan okullu kızlar, akşam gazetesini okuyan tezgâhtarlar ve de kırmızı yakalı şoför, belki hepsi kaybolacaktır. Altımdaki bu gıcırdayan sandalye, otobüsün her hareketinde yayılan bu pis koku. Sarsıntı. Sallanma. Cam kenarındaki reklâmlar. Belki bir anda kaybolup gidecek...

iki gözünü de kısarak, otobüs ve yolcuların varlığının yerini değiştirmeye çalışa. On dakika boyunca çalışa. Kafası sersem gibi olmuştu. Göbek deliği, diye düşündü gözleri sulanmış bir halde. Tek bir noktaya yoğunlaşmak. Karşısında duran otobüs zilini seçti. Yuvarlak, beyaz zil. Devam et, diye düşündü. Gözden kaybol.

Gözden kaybol.

Kaybol

Kay

K

Bir kalkışla kendine geldi. Sürüklenip gitmişti.

Kendi-kendine hipnoz diye düşündü. Diğer yolcular gibi uykuya dalmışa. Kafalar otobüsün hareket ettiği yöne göre sallanıyordu. Sol, sağ. Ön. Arka. Sağ. Sol. Otobüs trafik lambasında durdu. Kafalar sabit bir açıyla durdu.

Otobüs hareket ettiğinde yeniden arkaya.

Durduğunda öne...

Gözden kaybol.

Kaybol.

Ka

Ve sonra, yarı-kapalı gözlerinden, yolcuların kaybolduğunu gördü.

İşte bak ve gör diye düşündü. Ne kadar güzeldi.

Oysa ne otobüs ne de yolcular kaybolmuştu. Otobüsün her yerinde şiddetli bir değişim yaşanmaya başladı ve mağazadaki deneyi gibi bu da olmadı, bu onun istediği değildi.

Lanet olsun, diye düşündü. Kaybol!

Otobüsün köşeleri saydamlaşmaya başladı. Şimdi caddeyi, kaldırımları ve mağazaları buradan görebiliyordu. İnce destek, otobüsün iskeleti, aracı tutuyordu. Metal kirişler, içi boş bir çukur bir kutu. Başka koltuk yok. Sadece bir destek ve üzerinde bostan korkuluğu gibi cansız suretlerle desteklenmiş uzun bir döşeme. Canlı değillerdi. Bostan korkulukları öne, arkaya, öne, arkaya doğru sallandı. Onların ilerisinde şoförü gördü; şoför değişmemişti. Kırmızı yaka. Güçlü, geniş sırt. İçi boş bir otobüsü sürüyordu.

İçi boş adam, diye düşündü. Şiiri yoklamamız lazım.

O, otobüste şoförün dışındaki tek yolcuydu.

Otobüs gerçekten hareket etti. Kente doğru gidiyordu, işyeri kesimlerinden yerleşim alanlarına doğru... Şoför eve doğru sürüyordu.

Gözlerini yeniden açtığında, tüm sallanan kafalar geri döndü. Müşteriler. Tezgâhtarlar. Okul çocukları. Gürültü ve koku ve gevezelikler.

Hiçbir şey doğru çalışmıyor, diye düşündü.

Otobüs park yerinden çıkan bir otomobile korna çaldı. Her şey normale dönmüştü.

Deneyler, diye düşündü. Düşünün ki ben de caddeye düştüm. Korkuyla, farz edin ki ben de yok olmak zorundayım diye düşündü.

Ragle'ın gördüğü bu muydu?

YEDİ

Eve vardığında, evde kimsenin olmadığını gördü.

Bir an panik oldu. Hayır, diye düşündü.

"Margo!" diye seslendi.

Tüm odalar terk edilmişti. Kontrolünü yitirmemeye çalışırken etrafa bakındı.

O sırada arka kapının açık olduğunu fark etti.

Arka avluya giderken, çevreye bakındı. Hâlâ onlardan tek bir işaret yoktu. Ragle ya da Margo ya da Sammy; hiçbiri.

Patikadan aşağı yürüdü; çamaşır ipini ve çardağı geçti. Arka parmaklıkların karşısında yapılmış olan Sammy'nın kulüp evine doğru yürüdü.

Kapıya vurur vurmaz, kapıdaki göz deliği açıldı ve oğlunun gözleri yuvada belirdi. "Merhaba baba," dedi Sammy. Kapının kilidi açıldı.

Kulüp evinin içinde, Ragle masayla oturmuştu ve kafasında kulaklıklar vardı. Margo arkasında oturuyordu, büyük bir deste kâğıdın üzerinde. Her ikisi de yazıyorlardı; kâğıtlar kısa ve hızlı yazılmış notlarla dolmuştu.

"Neler oluyor?" dedi Vic.

Marco, "İzliyoruz," diye cevap verdi.

"Bunu görüyorum," dedi. "Ama ne kazanıyorsunuz?"

Kulaklıkları kafasından hâlâ çıkarmamış olan Ragle, Vic'e döndü gözlerinde bir parıltıyla, "Onları buluyoruz." dedi.

"Kimleri?" diye sordu Vic. "Onlar kim?"

"Ragle onları bulmanın yıllar sürebileceğini söylüyor," dedi Margo, yüzü canlanmıştı ve gözleri parlıyordu. Sammy hâlâ kendinden geçmiş bir şekilde ayakta dikiliyordu; üçü de Vic'in hiç şahit olmadığı bir ruh halindeydiler. "Ama onlara kulak misafiri olmak için bir yolumuz var," dedi Margo. "Ve şimdiden notlar tutmaya başladık. Bak." Yazılı kâğıt destesini Vic'e fırlattı. "Her söylediklerini not alıyoruz."

“Amatör operatörler?” dedi Vic.
“Aynen öyle,” dedi Ragle. “Ve gemilerle sahaları arasındaki iletişim; kesinlikle buraya çok yakın bir saha var.”
“Gemiler,” diye tekrarladı Vic. “Okyanus gemilerinden mi bahsediyorsun?”
Ragle noktayı gösterdi.
Christ, diye düşündü Vic. Ve yeniden aynı gerilim ve vahşiliği hissetti. Çılgınlık.
“Buradan geçtikleri zaman,” dedi Margo, “sesler daha güçlü ve temiz geliyor; yaklaşık bir dakika. Sonra kayboluyorlar. Onları konuşurken duyabiliyoruz, sadece sinyalleri değil yani diyalogları da. Çok muziplik yaptılar.”
“Çok muzipler,” dedi Ragle. “Her zaman şakalaşıyorlar.”
“İzin verin dinleyeyim,” dedi Vic.
Masaya oturduğunda, Ragle kulaklıkları ona uzattı. “Kanalı ayarlamamı ister misin?” diye sordu Ragle. “Ben ayarlayacağım, sen sadece dinle. Sinyal güçlü ve temiz geldiğinde, bana söyle. Çubuğu o noktada bırakacağım.”
O sırada bir sinyal geldi. Bazı adamlar bazı endüstriyel süreçlerle ilgili bilgi veriyordu. Dinledi ve “Bana ne düşündüğünüzü söyleyin,” dedi. Dinlemek için yeteri kadar sabrı yoktu; ses de uzaklaşmıştı. “Ne söyleyebilirsiniz?”
“Henüz hiçbir şey,” dedi Ragle, güvenli bir ses tonuyla. “Ama görmüyor musun? Orada olduklarım bilijo- ™Z-”
“Bunu zaten biliyorduk,” dedi Vic. “Her zaman uçarlar.”
Hem Ragle hem Margo ve Sammy de, biraz şaşırmış görünüyorlardı. Kısa bir aradan sonra Margo ağabeyine baktı. Ragle, “Bu anlatılması zor bir kavram.” dedi.
Kulüp evinin dışında bir ses duyruldu, “... hayfeloz. Whirya.”
Margo uyarmak için elini kaldırdı. Dinlediler.
Avluda biri onları arıyordu. Vic patikadaki ayak seslerini duydu. Ve ses yine duyuldu, bu kez daha yakından:
“Millet?”
Margo yavaşça, “Bu Bili Black.” dedi.
Sammy kapı gözünü kaydırdı. “Evet,” diye fısıldadı. “Bu Bay Black.”
Vic, oğlunu yana çekerek, kapı gözünden dışarı baktı. Bili Black

yürüyüş alanının tam ortasında durmuş onları arıyordu. Suraünda ise şaşkınlık ifadesi vardı. Şüphesiz eve girmiş, kapıyı açık bulduğu halde kimsenin olmadığını görmüştü.

“Ne istediğini merak ediyorum” dedi Margo. “Belki sessiz kalırsak bir süre sonra gider. Muhtemelen birlikte yemek yemeyi ya da bir yerlere gitmeyi teklif edecektir.”

Beklediler.

Bili Black amaçsızca dolandı durdu, odan tekmeledi. “Hey millet!” diye bağırdı. “Neredesiniz ya?”

Sessizlik.

“Gerçekten bizi burada saklanırken bulursa kendimi aptal gibi hissedeceğim.” dedi Margo, sinirli bir kahkaha atarak. “Sanki çocukmuşuz gibi. Aslında o da boynunu böyle döndürürken komik görünüyor. Sanki uzun otların içine saklandığımızı düşünüyor.”

Kulüp evinin duvannda, Vic’in yılbaşı hediyesi olarak oğluna verdiği oyuncak bir silah asılıydı. Üzerinde bobin ve kanatlar bulunuyordu, kutuda ise “23. yüzyıl Robot Roket Patlayıcı Maddesi, Dağları Tahrip Etme Gücüne Sahip” yazısı vardı. Sammy birkaç hafta onunla oynamaya çok heveslenmişti, ama sonra bahar geldi ve silah da duvara asıldı, madalya gibi, sadece varlığıyla korkutmak için.

Vic silahı aşağıya indirdi. Kulüp evinin kilidini açtı ve kapıp itip dışarı çıktı.

Arkası dönük bir şekilde duran Bili Black bağırıyordu, “Hey millet! Neredesiniz?”

Vic çömeldi ve silahı kaldırıp Bill’e doğru tuttu. “Sen artık ölüsün,” dedi.

Yüz yüze gelmek için arkasını dönen Black silahı gördü. Bembeyaz kesilen adam, kollarını havaya kaldırdı. O sırada kulüp evini fark etti, Ragle, Margo ve Sammy dışarıyı dikizliyordu; kanatları, bobini ve silahın parlak kaplamasını gördü. Kolları düştü ve “Ha-ha” dedi.

“Ha-ha,” dedi Vic.

“Ne yapıyordunuz?” diye sordu Black. Nielson’ların evinden Junie Black belirdi. Kocasına katılmak için verandanın merdivenlerini yavaşça çıktı; hem o hem de Bili kaşları çatık bir halde ilerlediler. Kolunu kocasının beline doladı. Black başka bir şey söylemedi.

“Selam” dedi Junie.

Margo kulüp evinden dışarı çıktı. Junie, her kadının çekineceği bir ses tonuyla, “Ne yapıyordunuz?” diye sordu. “Bizim evimizde kendinizi evinizde gibi hissetmek?”

Black ailesi onlara baktı.

“Oh, haydi” dedi Margo, bükülmüş ayaklarının üzerinde durarak. “Sadece kendinizi evinizde hissedin.”

“Kolay gelsin,” dedi Vic.

Karısı ona, “Evet, direkt içeri girdiler. Her odaya sanırım. Nasıl buldunuz?” diye sordu June’a. “Yataklar derli toplu muydu? Ve perdelerde toz var mıydı? Sevdiğiniz bir şey buldunuz mu?”

Ragle ve Sammy kulüp evinden çıkarak, Vic ve kan- sına katıldılar. Dördü de Bili ve Junie Black’e baskı yapmaya başladı.

Sonunda Black, “izinsiz bir şekilde mülkiyetinize girdiğimiz için özür dilerim. Bizimle bowlinge gelmek isteyip istemeyeceğinizi merak etmiştik.”

Kocasının yanında duran Junie enayice güldü. Vic kendisini üzgün hissetti. Kimsenin hatırını kırabileceğine dair bir fikri yoktu; muhtemelen haddini aşmak nedir bilmiyordu. Süveter ve mavi basmadan pantolonu, kurdeleyle tepeden toplanmış saçlarıyla sevimli ve çocuksu geldi.

“Üzgünüm,” dedi Margo. “Ama başkalarının evine böyle paldır küldür girmemelisiniz, bunu biliyorsun Junie.”

Junie geriye çekildi, kararsız ve ürkek bir biçimde. “Ben-” diye mırıldandı.

“Dedim ya özür dilerim,” dedi Black. “Daha ne istiyorsunuz Allah aşkına.” Tedirgin olmuşa benziyordu.

Vic elini uzattı ve tokalaştılar. Her şey geride kalmıştı.

“İsterseniz kalın,” dedi Vic Ragle’a, kulüp evini göstererek. “Biz yemeğe bakmaya içeri giriyoruz.”

“Orada ne var?” dedi Black. “Yani demek istiyorum ki bir sakıncası yoksa söyler misiniz? Ama siz kesinlikle ciddi bir ruh halindesiniz.”

Sammy, “Siz içeri giremezsiniz.” diye atıldı.

“Neden?” diye sordu Junie.

Sammy, “Siz üye değilsiniz” diye cevap verdi.

“Katılabilir miyiz?” dedi Junie.

Sammy, “Hayır,” diye cevap verdi.

“Peki neden?”

“Giremezsiniz işte,” dedi Sammy babasına bakarak.

“Bu doğru,” dedi Vic. “Üzgünüm.”

O, Margo ve Black ailesi merdivenlerden yukarı çıkıp, evin arka verandasına doğru yürüdüler. “Akşam yemeğimiz yok,” dedi Margo, sesindeki düşman tavrı koruyarak.

“Bowlinge hemen şimdi gidelim demedik,” diye karşı çıktı Junie. “Sadece planlarınızı yapmadan sizi yakalamak istedik. Bakın çocuklar, madem yemeğiniz yok, neden gelip bizimle yemiyorsunuz? Kuzu etimiz ve bol miktarda donmuş bezelyemiz var; Bili de işten eve dönerken dondurma almış.” Margo’ya ürkek gözlerle ısrar etti. “Ne dersiniz?”

“Teşekkürler,” dedi Margo, “ama belki başka bir zamana.”

Bili Black hala sakinleşmiş görünmüyordu, diğerlerinden uzakta duruyordu, vakur ve soğukkanlı. “Biliyorsunuz, evimize her zaman konuk olabilirsiniz.” dedi. Karısını kendi evlerinin yönüne doğru ilerletti. “Eğer bowlinge gelmek isterseniz, sekiz gibi hazırlanın, istemezseniz-” Omuz silkti. “Ziyanı yok.”

“Görüşürüz” diye seslendi Junie, Bili onu evden dışarı çıkarırken. “Umarım gelirsiniz.” Gelmelerine can atar gibi baktı ve arkalarından kapı kapandı.

“Ne çekilmez kadın,” dedi Margo. Sıcak su musluğunu açarak su ısıtıcısına su koydu.

Vic, “insanlar korktukları vakit, düşünecek zamanları da olmadığında, nasıl davrandıklarına dair bir psikolojik test yapılabilir.” dedi.

Margo, bir yandan yemeği hazırlarken, “Sadece Bili Black mantıklı görünüyordu. Onun bir oyuncak silah olduğunu görene kadar ellerini havada tuttu, sonra indirdi.” dedi.

Vic, “Acaba tam o anda kafasında neler geziniyor olabilir?”

“Birinden biri mutlaka hep burada oluyor. Nasıl olduklarını biliyorsun.”

“Doğru.” dedi Vic.

Kilitli kulüp evinde Raggle Gum, kafasında kulaklıklar masada oturmuş, güçlü sinyaller arıyor ve düzenli notlar tutuyordu. Yıllar boyunca, yarışmalarda, hızlı not almanın mükemmel yollarını

öğrenmişti; bir taraftan dinlerken sadece duyduğunu kayıt etmiyordu, aynı zamanda kendi yorumlarını, fikirlerini ve reaksiyonlarını da kâğıda yazıyordu. Bili Black'in kendisine vermiş olduğu kalın uçlu kalemi kâğıdın üzerinde adeta uçuyordu.

Sammy, onu seyrederken, "Gerçekten hızlı yazıyorsun Ragle Amca. Bitirdiğinde okuyabilir misin?" diye sordu.

"Evet," dedi.

Sinyalin artık şüphesiz yakınlardaki bir sahadan kaynaklandığı ortadaydı. Kanalı bulduğunda operatörün sesini tanıdı. Onun ortaya çıkarmak istediği ise sahaya giriş çıkış trafiğinin doğasıydı. Nereye gittiler? Çok büyük bir hızla havadan ateş ettiler. Ne kadar hızlı? Neden kentteki kimsenin bu uçaklardan haberi yok? Bu gizli bir askeri kuruluş mu, kamudan habersiz oluşturulan deneysel gemiler mi? Keşif roketleri... kanıtları izliyor. ..

Sammy, "iddiaya girerim ki sen ikinci Dünya Savaşı 'nda Japon kodlarını çözmeye yardım ettin," dedi.

Çocuğun söylediklerini duyan Ray'in, bir kez daha tüm vücudunu aniden işe yaramazlık hissi kapladı. Çocuğun kulüp evinde hiç konuşmadan, kafasında baskı yapan kulaklıklar, ilkokul çağlarında bir çocuk tarafından oluşturulmuş radyo alıcısını saatlerce dinlemeyi sürdürdü... Bir okul çocuğu gibi amatör operatörleri ve gidiş geliş talimatlarını dinledi.

Deli olmalıyım, dedi kendi kendine.

Güya savaşta bulunmuş bir adamım. 46 yaşında güya yetişkin biriyim.

Evet, diye düşündü. Ve aynı zamanda evde uzanıp, bir yaşamı, gazete yarışmalarında, Küçük Yeşil Adam Bir Sonraki Adımda Nerede Olacak? Bulmacalarını doldurarak geçiren bir adamım. Diğer yetişkinlerin kendilerine ait işleri, eşleri ve evleri varken...

Gerizekalı bir deliyim. Halüsinasyonlar. Evet diye düşündü. Deli. Çocuksu ve ayadan gelmiş gibi. Burada oturmuş ne yapıyorum? En iyi ihtimalle gündüz düşleri görüyorum. Havada atış yapan roket gemileri, ordular ve komplo teorileri hakkında fanteziler kuruyorum. Paranoya.

Paranoyak bir deli. Milyonlarca kadın ve erkeğin, milyarlarca doların ve sonsuz çalışmanın olduğu, uçsuz bucaksız bir çabanın merkezi olduğumu sanıyorum...

Bir evren etrafımda dönüyor. Her molekül benimle birlikte hareket ediyor. Önem radyasyonunun dışa vurumu... Yıldızlara. Raggle Gumm, başlangıçtan mevcut enerjinin kaybolmasına kadar uzanan tüm bu kozmik sürecin nesnesi. Tüm madde ve ruh, beni döndürmek için.

Sammy, “Ragle Amca, bunların da kodlarını Japonların kodu gibi kırabileceğini düşünüyor musun.” dedi.

Kendine gelen Ragle, “Kod yok. Sadece konuşuyorlar. Bazı adamlar bir kontrol kulesinde oturmuş, askeri uçak sahasını izliyor.” dedi. Onu dikkade izleyen çocuğa döndü. “Sadece bir hafta önce bilardo oynayan ve televizyon seyreden otuzlarında birkaç arkadaş, bizim gibi.”

“Düşmanlardan biri,” dedi Sammy.

Ragle, öfkeyle, “Bu tür konuşmaları unut. Neden böyle söylüyorsun? Tüm bunlar sadece senin zihninde.” dedi. Benim hatam diye düşündü. Bunu oraya ben koydum.

Kulaklıklardaki ses "... tamam, LF—3488. Düzeltilmiş formda belirttim. Gidebilirsiniz. Evet, neredeyse yukarıda olacaksınız,” dedi.

Kulüp evi sarsıldı.

“İşte biri gidiyor” dedi heyecanla.

Ses devam etti, .. tamamen temiz. Hayır, her şey yolunda... Şimdi onun üstünden geçiyorsun.”

O, diye düşündü Ragle.

“... tam aşağıda,” dedi ses. “Evet, aşağıya Ragle Gumm’ın kendisine bakıyorsun. Tamam, seni izliyoruz. Devam et.”

Titreyişler zayıfladı.

“Gitti,” dedi Sammy. “Belki yere inmiştir.”

Kulaklıkları çıkaran Ragle Gumm ayağa kalktı. “Bir süreliğine sen dinle,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Sammy.

“Yürüyüşe” diye cevap verdi Ragle. Kulüp evinin kilidini açtı ve dışarıya, temiz ve canlı akşam havasına, adım attı.

Evin mutfağının ışığı... ablası ve eniştesi mutfaktaydılar. Akşam yemeğini hazırlıyorlardı.

Gidiyorum, dedi Ragle kendi kendine. Buradan çekip gidiyorum. Bunu daha önce de düşünmüştüm. Şimdi bekleyemem.

Evin çevresindeki patikada dikkatlice yürüyerek, ön avluya geldi;

eve girdi ve odasına ilerledi; ne Vic ne de Margo onu duymuştu. Orada, karmakarışık çamaşır dolabında bulabildiği tüm parayı, kıyafetleri, açılmamış zarfları ve kavanozdaki tüm bozuk paraları topladı. Üzerine bir palto alarak ön kapıdan evden çıktı ve kaldırımdan aşağıya hızlıca inmeye başladı.

Yaklaşık bir blok sonrasında bir taksi belirdi. Elini sallayınca taksi durdu.

“Beni Grehund’daki otobüs durağına götür,” dedi şoföre.

“Evet, Bay Gumm,” dedi şoför.

“Beni tanıyor musunuz?” İşte yine oradaydı, paranoyak deli kişiliğin izdüşümü: Sonsuz ego. Herkes benim varlığımı biliyor, herkes beni düşünüyor.

“Kesinlikle,” dedi şoför taksiyi çalıştırmaya başladığında. “Siz şu yarışma şampiyonusunuz. Resminizi gazetede görmüştüm. O zaman bu adam neden bu şehirde yaşıyor diye düşündüm. Belki bir gün onu taksime alırım dedim.”

Yani bu mantıklı, diye düşündü Ragle, gerçekliğin ve deliliğin tek bulanık noktası. Gerçek şöhret, artı fantezi oyunu.

Taksi şoförü beni tanıdığında, diye düşündü, bu muhtemelen benim aklımda değildi. Ama cennet açıldığında ve Tanrı bana ismimle hitap ettiğinde... işte ruhsal denge bozukluğu o zaman başlıyor.

Ayırt etmesi kolay değil.

Taksi karanlık caddelerde ilerledi, evleri ve mağazaları geçti. Sonunda, şehrin altında işyerleri bölümünde, beş katlı binadan önce yakına çekti ve kaldırımın yanında durdu.

“İşte geldiniz Bay Gumm,” dedi şoför, camı açmak için eğildi.

Cüzdanını almak için paltosunun cebine elini atan Ragle, taksiden adım atn. Şoför parayı alırken o binaya baktı.

Cadde ışığında bina ona tanıdık geldi. Gece olsa bile tanımıştı.

Bu Gayette binasıydı.

Taksiye geri dönen Ragle, “Ben Greyhound otobüs durağına gitmek istiyorum,” dedi.

“Ne?” dedi şoför, şaşırmıştı. “Bana söylediğiniz bu muydu? Karıştırmış olmalıyım, tabii ki öyleydi.” Yeniden zıpladı ve motoru çalışırdı. “Kesinlikle, hatırladım. Ama müsabakadan bahsedince, gazeteye gitmek istediğinizi düşündüm.” Taksiyi sürerken kafasını

arkaya doğru çevirdi ve Ragle'a sırıttı. “Kafamda sizi gazeteyle çok bütünleştirdim-ne kadar aptalım.”

“Sorun değil,” dedi Ragle.

Gittiler, gittiler. Aslında artık caddelerin izlerini kaybetmişti.

Şimdi nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu; kapanmış fabrikaların gölgeleri sağa düşüyordu ve bu beliren izler bir demiryoluna ait olmalıydı. Birçok kez taksi raylardan geçerken zıpladı ve bata çıka ilerledi. Boş arazileri gördü... Endüstriyel bir alan, görünürlerde hiç ışık yoktu.

Merak ediyorum, diye düşündü Ragle. Eğer şoförden beni kentin dışına götürmesini istersem ne der acaba?

Öne dayanarak şoförün omzuna dokundu. “Hey,” dedi.

“Evet, Bay Gumm,” dedi şoför.

“Beni kentin dışına götürmeye ne dersin? Haydi, otobüsü unutalım.”

“Özür dilerim bayım,” dedi şoför. “Kender arası yollara çıkamam. Bunun için kural var. Biz şehir taksileriyiz; otobüs hatlarıyla rekabet edemeyiz. Düzen böyle.”

“Böylece sen de birkaç dolar fazladan kazanabilirsin. Taksimetren çalışırken kırk mil yolculuk-bahse girerim ki yapabilirsin, düzen öyle olsun olmasın.”

“Hayır, hiç yapmadım,” dedi şoför. “Diğer şoförler yapıyor olabilir, ama ben değil. Ruhsatımı kaybetmek istemiyorum. Eğer anayol devriyesi şehir taksisini anayolda yakalarsa, hemen orada aracı çekiyorlar ve içinde yolcu varsa, bam, şoförün ruhsatı gidiyor. Elli dolarlık ruhsat ve ekmek teknesi.”

Ragle kendi kendine, “Benim kentten gitmeme engel olmaya mı çalışıyorlar?” diye düşündü. Bu da onun payına düşen senaryo mu?

Yine benim aylı gibi tavırlarım diye düşündü.

Ya da öyle mi?

Nasıl anlatabilirim? Elimde ne kanıt var?

Uçsuz bucaksız arazinin tam ortasında mavi bir neon lambası asılıydı. Taksi ona yaklaştı ve yine bir kaldırımın köşesinde durdu. “İşte geldik,” dedi. “Otobüs durağı burada.”

Kapıp açan Ragle kaldırıma adım atmak için taksiden indi. İşarette Greyhound yazmıyordu, üstünde NONPAREIL OTOMOBİL HATLARI yazılıydı.

“Hey,” diye bağırdı, sarsılmıştı. “Greyhound demiştim.”

“Burası Greyhound” dedi şoför. “Aynısı. Otobüs hattı. Burada Greyhound diye bir yer yok. Devlet bu büyüklükteki bir kentte sadece tek bir otobüs hattına izin veriyor. Nonpareil, yıllardır burada, Greyhound’dan çok önce. Greyhound onları satın almaya çalıştı ama satmadılar. Ardından Greyhound”

“Tamam,” dedi Ragle. Ücreti ödeyip, şoföre bahşiş verdi ve yoldan karşıya geçip, kare şeklindeki tuğla binaya, kilometreler boyunca gördüğü tek binaya doğru yürüdü. Her tarafında yabani otlar vardı. Otlar ve kırık şişeler... kâğıda sarılmış. Terk edilmiş bölge diye düşündü. Kentin sınırında. Çok uzakta bir gaz istasyonunun ışıklarını görebiliyordu ve onun ötesinde şehrin ışıkları yanıyordu. Başka bir şey yoktu. Tahta kapıyı açarken, gecenin soğuğu titremesine neden oldu ve bekleme odasına girdi.

Şiddetli rüzgâr, biçimsiz ses ve yorgun mavi hava zihninden gitti. İnsanlarla dolu bekleme odası onu rahatlattı. Banklar, uyuyan ve kederli yolcular tarafından kapılmıştı bile, bitik görünümlü hamile bir kadın, pardösülü yaşlı adamlar, bir örnek çantalı satıcılar, giydirilmiş ve sürtünen ve kıvranan. Bilet gişesi ve Ragle’ın arasında uzun bir kuyruk bulunuyordu. Daha fazla ilerlemeden kuyruğun hareket etmediğini görebiliyordu.

Arkasından kapıp kapattı ve kuyruğa katıldı.

Kimse onunla ilgilenmedi. Kendi kendine, ilk kez deliliğimin gerçek olmasını isterdim diye düşündü. Bu çevremdekilerin hepsini yok etmek isterdim, en azından ben bilet gişesine ulaşıncaya kadar.

Ne kadar sıklıkta, diye düşündü, Nonpareil Hattı iş yapıyor?

Bir sigara yaktı ve kendisini rahatlatmaya çalıştı. Duvara dayanarak bacaklarındaki ağırlığı bir nebze olsun azalttı. Ama çok da yardımcı olmadı. “Acaba daha ne kadar burada bekleyeceğim?” diye sordu kendisine.

Yarım saat sonra sadece birkaç santimetre ilerlemişti. Ve kimse gişeyi terk etmedi. Başını yukarı kaldırarak, camın arkasındaki görevliyi görmeyle çalışa. Göremedi. Siyah paltolu, geniş, yaşlıca bir kadın kuyruğun ilk sırasındaydı; arkası dönüktü ve Ragle bilet almakla meşgul olduğunu düşündü. Ama işini bitiremedi kadın. İşlem sona ermedi. Kadının arkasında zayıf, orta yaşlarda, kruvaze takım elbiseli bir adam elindeki kürdanı kemiriyor ve sıkılmış bir şekilde

bakıyordu. Onun arkasında genç bir çift, kendi muhabbetlerine odaklanmış, fısıldaşıyorlardı. Kuyruk içe doğru kıvrıldığından sonrasını göremedi, gördüğü tek şey önündeki adamın sıraydı.

Kırk beş dakika sonra hala aynı noktada durmaktaydı. Aklımı kaçırıyor olabilir miyim, diye düşündü. Nonpareil Hattı'nda bir bilet almak ne kadar sürebilirdi ki? Sonsuza kadar burada mı bekleyeceğim?

Büyük bir korku içini sardı. Belki de ölene kadar bu kuyrukta bekleyecekti. Değişmez gerçeklik... aynı adam önünde, karşısındaki bantta oturan, boş gözlerle bakan kadın.

Arkasındaki genç asker durmadan yer değiştiriyor, bu sırada ona çarptığından fısıltıyla "Özür dilerim dost," diyordu.

Yine homurdandı.

Asker ellerini kenetlemiş ve eklemlerini çıtlatıyordu. Dudaklarını yaladı ve Ragle'e "Hey, dostum, senden bir şey isteyebilir miyim? Kuyruktaki yerimi tutar mısın?" dedi. Ragle cevap vermeden önce, arkasında duran kadına döndü. "Bayan, gidip arkadaşımın iyi olup olmadığına bakmam gerekiyor; kuyruğa yerimi kaybetmeden dönebilir miyim?"

Kadın başını salladı.

"Teşekkürler," dedi asker ve insanların arasından geçerek bekleme salonunun köşesine gitti.

Köşede bacaklarını ayırmış başka bir asker oturuyordu, kollarını bacaklarına dayamış ve yüzünü avuçlarının arasına almış. Arkadaşı yanına oturdu, onu salladı ve acil bir şeyler konuşmaya başladı. Diğer asker kafasını kaldırdı ve Ragle, sulanmış ve kısılmış gözlerle sarhoş birinin eğilmiş ağzını gördü.

Zavallı çocuk, diye düşündü. Düdük çaldı. O da askerken, birçok kez, sönük bir otobüs durağında kötü bir baş ağrısıyla uğraşmış ve üste dönmeye çalışmıştı.

Asker kuyruktaki yerine geri döndü. Telaşla, dudaklarını yoldu, Ragle'a bakıp, "Bu kuyruk, hiç kımıldamıyor. Sanırım bugün öğleden sonra beşten beri bu kuyrukta bekliyorum." Genç, düzgün suratı şimdi endişeyle kaplıydı. "Üssüme geri dönmem gerekiyor," dedi. "Phil ve benim saat sekiz civarlarında içeride olmamız gerekiyor yoksa asker kaçağı oluruz." dedi.

Ragle'a on sekiz ya da on dokuz yaşında gibi gelmişti. Sarışın ve

zayıf. Kesinlikle ikisinin arasında problemleri çözmeyi başaran oydu.

"Çok kötü," dedi Ragle. "Üssünüz ne kadar uzaklıkta?"

"Anayolun üstündeki hava sahası," dedi asker. "Roket üssü aslında, hava sahası olarak kullanılıyormuş eskiden."

Ragle, Tanrım diye düşündü. O şeylerin havalanıp indiği yer. "Burada atış yapıyor olmalısınız." dedi, elinden geldiğince sesini kontrol ederek.

Asker, "Hayır, bu çöplükte değil." diye bağırdı. Tiksindiği çok belliydi. "Hayır, biz hepimiz buraya sahilden geldik; bir haftalık iznimiz vardı. Araba kullanarak." dedi.

"Arabayla," diye tekrarladı Ragle. "O halde burada ne işiniz var?"

Genç asker, "Phil arabayı kullanıyordu; ben kullanamıyorum. Ve kendine hâkim olamadı. Köhne, külüstür bir otomobil. Onu yolda bıraktık. Phil'in tekrar kendisine gelmesini bekleyemedik. Her neyse, yeni bir lastiğe ihtiyacı var. Düzlükteki yolda. Lastik sadece elli dolar tutuyor, 36 model bir Dodge." dedi.

"Eğer süren biri olursa," dedi Ragle, "Otomobille gider misiniz?" Ben sürebilirim diye düşünüyordu.

Asker ona bakarak, "Peki ya lastik?" diye sordu.

"Ben onu hallederim," dedi. Askeri kolundan tutup kuyruktan çıkardı ve bekleme odasında kambur duran arkadaşının yanına götürdü. "Belki de biz arabayı alıncaya kadar, o burada kalsa daha iyi olur," dedi. Asker Phil uzağa yürüyebilecek gibi görünmüyordu. Nerede olduğunu bile hayal meyal hatırlıyor gibiydi.

Asker, "Hey, Phil, bu arkadaş otomobili kullanacak. Bana anahtarları ver." dedi.

"Wade sen misin?" diye inledi Phil.

Wade çömeldi ve elini arkadaşının cebine soktu. "Burada," dedi anahtarları bulduğunda ve Ragle'a uzattı. "Dinle," dedi Phil'e. "Sen burada kalıyorsun. Biz arabaya döneceğiz ve çalıştıracağız; arabayla buraya dönüp seni alacağız. Tamam mı? Beni anladın mı?" dedi.

Phil kafasını salladı.

"Gidelim," dedi Wade Ragle'a. Kapıyı açıp bekleme odasından dışarı çıktılar, soğuk ve karanlık caddeye. Wade, "Umarım bu piç kurusu paniğe kapılıp buradan gitmez; aksi halde onu asla bulamayız." dedi.

Her şey ne kadar karanlıktı. Ragle, yürümeye, başladıkları çatlak

ve otlarla kaplı yolu zor görebiliyordu.

Wade, “Burası tamamen bitmiş bir yer, değil mi” diye sordu. “Bu otobüs duraklarını hep yoksul bölgelere yaparlar, tabii kent bir yoksul bölgeye sahip olacak büyülüktüyse, değilse, işte böyle bitik yerleri seçerler.” dedi. Uzun adımlarla yürümeye devam etti, ikisinin de göremediği yıkıntı atıklarına basıp çıtırdatarak. “Kesinlikle karanlık,” dedi. “Ellerinde olan tek şey, ikişer mil aralıklı sokak lambaları”

Arkalarından gelen boğuk bir ses ikisinin de durmasına neden oldu. Ragle arkasını döndü ve Nonpareil Otobüs Hattı levhasının mavi neon ışığının altında duran diğer askeri gördü. Onların arkasından bekleme odasından sendeleyerek çıkmış; şimdi bir o yöne bir diğer yöne koşturup duruyor ve arkalarından bağırıyordu, birkaç adım attı, durdu ve taşıdığı iki bavulu yere bıraktı.

“Oh Tanrım,” dedi Wage. “Geri dönmeliyiz. Aksi takdirde suratının üstüne düşecek ve onu bir daha hiç bulamayacağız.” Geri dönüp yürümeye başladı, Ragle’ın onunla gitmekten başka çaresi kalmamıştı. “Bu boş arazide bütün gece uyuyacak.”

Askerin yanına gittiklerinde, asker Wade’i tutup, ona dayanarak ayağa kalktı ve “Siz, herifler, çekip gittiniz ve beni bıraktınız.” dedi.

“Senin burada kalman gerekiyordu,” dedi Wade. “Biz gidip arabayı alana kadar, bavullarla birlikte burada kal.”

“Arabayı sürmem lazım,” dedi Phil.

Wade uzun uzadıya askere durumu yeniden anlatmaya çalıştı. Ragle, çaresizce gezinerek, ikna edip edemeyeceğini merak etti. Sonunda Wade bavullardan birini alarak yürümeye başladı. Ragle’a “Haydi gidelim. Diğer bavulu al yoksa onu bir daha göremeyeceğiz.” dedi.

“Birinin benim koluma girmesi gerekiyor,” diye mırıldandı Phil.

Tökezleye tökezleye devam ettiler. Ragle zaman ve mekân kavramlarını kaybetmişti; bir sokak lambası göründü, başlarının üstünden parlak san bir ışıkla onları aydınlattı ve onlar ilerledikçe arkalarında sönükleşti. Ardından sıradakinin ışıklan göründü. Boş araziyi geçtiler ve kare şeklinde hareketsiz bir fabrika binası belirdi. O ve iki arkadaşı, birbirini takip eden birçok çapraz yoldan geçtiler. Sağında, omuz hizasına kadar beton dökülmüş havuzlar vardı. Phil sendeleyerek, dinlenmek için, birine yaklaştı, başı tüfeğine gömülmüş neredeyse uyuyacaktı.

İleride, kaldırımda, bir otomobil Ragle'ın dikkatini çekti.

"Bu o mu?" diye sordu.

İki asker de arabaya dikkatlice baktı. "Sanırım," dedi Wade heyecanla. "Hey Phil, bu bizim araba değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Phil.

"Şimdi gidip bir lastik almamız gerekiyor," dedi Wade, iki bavulu da arabanın arkasına koyarken. "Haydi, krikoyu altına koyup lastiği çıkaralım da, hangi büyüklükte lastik almamız gerektiğini görelim."

Bagajda o ve Ragle bir kriko buldular. Phil bu arada amaçsızca geziniyordu; birkaç metre ötede durmuş, başı arkada, gökyüzüne baktığını gördüler.

"Orada bir saat boyunca bu şekilde duracak," dedi Wade, krikoyu takarlarken. "Texaco İstasyonu var uzakta, izine çıkmadan az önce oradan geçtik." Yetenek ve deneyimini göstererek, lastiği yerinden çıkarıp kaldırıma yuvarladı. Ragle onu takip etti. "Phil nerede?" dedi Wade etrafa bakarak.

Phil ortalarda görünmüyordu.

"Allah kahretsin onu," dedi Wade. "Gezinmeye çıkmış olmalı."

Ragle, "Haydi gaz istasyonuna gidelim. Ne benim ne de senin zamanın var." dedi.

"Bu doğru," dedi Wade. "Pekâlâ," dedi filozofça, "Belki geri gelir ve arabada bekler ve biz de geri döndüğümüzde onu orada buluruz." Tekerleği hızlıca döndürerek ilerlemeye başladı.

Gittikleri gaz istasyonu karanlıktı. Mal sahibi kapatmış ve evine gitmişti.

"Böcek-kulaklı kurbağa olacağım" dedi Wade.

"Belki yakınlarda başka bir istasyon daha vardır" dedi Ragle.

"Bundan başkasını hatırlamıyorum," diye cevap verdi Wade. "Bunu nasıl buldun." Şaşkın görünüyordu, bir adım daha atamayacak haldeydi.

"Haydi," dedi Ragle. "Gidelim."

Uzun mesafe kat ettikten sonra, ileride Standart İstasyonu'nun kırmızı beyaz ve mavi dört köşe tabelasını gördüler.

"Şükür," dedi Wade. "Biliyorsun," dedi mutlu bir ses tonuyla Ragle'a, "Buraya yürürken bir piç gibi dua ettim. Ve işte orada..." Lastiği daha da hızlı döndürmeye başladı, zafer çığlıkları atarak. "Haydi," diye bağırdı Ragle'a.

İstasyonda temiz pak bir çocuk, şirketin kolalı beyaz üniformasının içinde, onları ilgiyle seyrediyordu.

“Hey, sen, oradaki,” diye seslendi Wade, istasyon binasının açık kapısını göstererek. “Bize bir lastik satmak ister misin? Haydi taşıyalım.”

Çocuk üzerinde çalıştığı planı yere koyarak, kül tablasındaki sigarayı aldı ve lastiği görmek için yanlarına geldi.

“Bu ne için?” diye sordu Wade’e.

“36 model sedan bir Dodge.” diye yanıtladı.

Çocuk, cantın numarasına büyüklüğünü okuyabilmek için, ışık tuttu. Ardından ağır telli bir dosya çıkararak, sayfaları çevirmeye başladı. Ragle’a çocuk, her sayfayı, önce bir yöne ardından başka bir yöne çevirerek, en az dört kez inceliyor gibi geldi. Sonunda klasörü kapattı ve “Uygun ürün yok” dedi.

“O zaman öneriniz nedir?” diye sordu Ragle sabırlı bir şekilde. “Bu asker ve arkadaşı üslerine geri dönmek zorunda, aksi takdirde KAÇAK olacaklar.”

Gaz istasyonu çalışanı kalemiyle burnunu karıştırdı ve “Anayolun üstünde başka bir yer daha var, yaklaşık beş mil ötede.”

“Beş mil yürüyemeyiz,” dedi Ragle.

Görevli, “Benim bir Ford pick-up’ım var, şurada park edilmiş duruyor.” dedi. Kalemiyle otomobili işaret etti. “Biriniz burada kalın, tekerleği de burada bırakın. Diğeriniz otomobille anayola çıkabilir. Adı Sahil İstasyonu. İlk ışıkta. Lastiği getirin, ben burada sizin için takarım. Bunu sizin için altı dolara yaparım.” Kasadan bir dolu otomobil anahtarı çıkarıp, Ragle’ın eline tutuşturdu. “Ve,” dedi,” “gitmişken, anayolunun karşısında tüm gece açık olan bir restorandan benim için bir kızarmış jambon ve peynirli sandviçle meyve suyu getirmek istersin belki.”

“Neyli istersin?” dedi Ragle.

“Sanırım ananas,” dedi Ragle’a bir dolar verirken.

“Ben burada kalacağım,” dedi Wade. “Acele et,” diye bağırdı arkasından.

“Tamam,” dedi Ragle.

Birkaç dakika sonra Ragle, arabayla yeniden terkedilmiş caddelerde buldu kendisini. Görevlinin gösterdiği yöne doğru arabayı sürdü. Ve sonunda anayolun ışıklarını gördü.

Nasıl bir durum bu, diye düşündü kendi kendine.

SEKİZ

Şort ve fanila giymiş genç adam, film makarasını sonuna kadar sardı, döndürdü, teybin göbeğine yerleştirdi. Görüntüyü yakalayıncaya kadar bandı döndürdü ve ardından başla düğmesine bastı. 16 inçlik ekranda bir görüntü belirdi. Genç adam seyretmek için yatağın kenarına oturdu.

Önce, görüntüde, beyaz beton kaldırımları bulunan, altı sokağa bölünmüş bir anayol göründü. Anayolun her köşesindeki reklâm panolarında satılan ürünler görünebiliyordu. Anayol boyunca otomobiller ilerliyordu. Bir tanesi sokağa saptı. Diğer biri kavşaktan geçmek için yavaşladı.

Sarı bir Ford pick-up kamyon belirdi.

Teypteki konuşan ses, "Bu 1952 model bir Ford pick-up kamyon," dedi.

"Evet," dedi genç adam.

Şimdi yandan görünen kamyon profilini gösterdi. Ardından ekrana geldi. Genç adam kamyonu arkadan not etti.

Karanlık çökmüştü. Kamyon farlarını yaktı. Genç adam kamyonu önden, yandan ve geriden inceledi, özellikle de arka lambalarına baktı.

Günışığı ekrana yeniden döndü. Kamyon güneş ışığının altında yola devam ediyordu. Sokağa saptı.

"Araç kodunun sokağa saptığında dönüş işareti vermesi için bir şoför gerekiyor," dedi ses.

"Doğru," dedi genç adam.

Kamyon çakıl yamaçta durdu.

"Araç kodunda, taşıt durduğunda da şoförün sinyal vermesi gerekiyor," dedi ses.

Genç adam ayağa kalkarak, teybi geri sarmak için o tarafa gitti.

"Saat gibi işledim," dedi kendi kendine. Teybi geri sardı ve başka bir film koydu. Makarayı sararken, telefon çaldı. Durduğu yerden "Alo," diye seslendi.

Telefonun çalması durdu ve tanımadığı yumuşak bir ses duvardan, "Hâlâ kuyrukta bekliyor," dedi.

“Tamam,” dedi genç adam.

Telefon kapandı. Genç adam filmi makaraya geçirmeyi bitirip, döndürmeye başladı.

Ekranda üniformalar içinde bir adamın görüntüsü belirdi. Botlar, botların içine sokulan kahverengi pantolon, deri kemer, kılıfta tabanca, kahverengi kanvaz tişört, yakaya sıkıştırılmış boyun bağı, ağır kahverengi ceket, siperli şapka, güneş gözlükleri. Üniformalı adam etrafında dönerek kendisini birçok yönden gösterdi. Ardından bir motosiklete binip, motoru çalıştırdı ve gürültülü bir şekilde uzaklaştı.

Ekran adamı giderken görüntüledi.

“Güzel,” dedi şort ve fanila giymiş genç adam. Elektrikli tıraş makinesi aldı, düğmesini açtı ve tıraş olurken ekranı seyretmeye devam etti.

Ekrandaki anayol polisi bir arabanın peşine düştü. Bir süre sonra arabayı yakalayan polis, yolun köşesine çekmesi için eliyle işaret etti. Hâlâ tıraş olmayı sürdüren genç adam, anayol polisinin suratındaki ifadeyi incelemeye başladı.

Anayol polisi, “Tamam, ehliyetinizi görebilir miyim lütfen?” dedi.

Genç adam, “Tamam, ehliyetinizi görebilir miyim lütfen?” dedi.

Yakalanan arabanın kapısı açıldı ve içinden, cebine ulaşmaya çalışan, orta yaşlı, beyaz bir tişört ile ütüsüz bir pantolon giymiş bir adam çıktı. “Sorun nedir memur bey?” dedi.

Anayol polisi, “Buranın hız sınırı olan bir yol olduğunun farkında mısınız, beyefendi?” dedi.

Genç adam, “Buranın hız sının olan bir yol olduğunun farkında mısınız, beyefendi?” dedi.

Şoför, “Kesinlikle, gerideki levhada yazıldığı gibi sadece kırk beşle gidiyordum,” dedi. Cüzdanını anayol polisine uzattı, polis alıp ehliyeti inceledi. Ekranda ehliyetin büyütülmüş görüntüsü belirdi. Genç adam tıraşını bitirip, tıraş sonrası losyonunu sürüp, ağzını durulayıp, koltuk altlarına deodorant sürüp tişörtünü aramaya başlayıncaya kadar görüntü kaldı. Ardından ehliyet görüntüsü ekrandan kayboldu.

“Ehliyetinizin zamanı dolmuş, beyefendi,” dedi anayol polisi.

Askıdan tişörtünü alırken genç adam, “Ehliyetinizin zamanı dolmuş, beyefendi,” dedi.

Telefon çaldı. Teybe doğru atlayan adam düğmeyi çevirdi ve “Alo,” dedi.

Yumuşak ses duvardan, “Şimdi Wade Schulmann ile konuşuyor,” dedi.

“Tamam,” dedi genç adam.

Telefon kapandı. Yeniden teybi çalışardı, bu kez ileriye doğru hızla sardı. Durdurduğunda ve başla tuşuna başağında, anayol polisi bir arabanın etrafında dolaşıyor ve bayan bir sürücüye, “Ayağınızla lütfen fren pedalına basar mısınız?” diyordu.

“Bunların neyle ilgili olduğunu anlayamıyorum,” dedi bayan sürücü. “Acelem var ve bu gereksiz bir zahmet. Ayrıca kanunları da az çok biliyorum.”

Genç adam kravatını bağladı, ağır deri kemerini taka, tabancasını ve kılıfını kayışla tutturdu. Siperli şapkasını takarken adam “Üzgünüm bayan,” dedi. “Arka farlarınız yanmıyor. Yanmayan farlarla yolculuk edemezsiniz. Arabanızı park etmek zorundasınız. Ehliyetinizi görebilir miyim?”

Paltosunu giyerken, telefon yeniden çaldı.

“Alo,” dedi aynada kendisini incelerken.

“Adam Wade Schulman ve Philip Burns ile birlikte arabaya yürüyor,” dedi yumuşak ses.

“Tamam,” dedi genç adam. Anayol polisini gösteren teybin yanına gidip bir inç ötesinde durdu ve yaklaştı, önden baktı ve ardından, aynada, kendisini onunla karşılaştırdı. Çok iyi diye düşündü.

“Şimdi Standart İstasyonu’na giriyorlar,” dedi yumuşak ses. “Çıkmaya hazır ol.”

“Hazırım,” dedi. Kapıyı arkasından kapatıp, karanlık, beton rampa boyunca yürüyüp, park etmiş motosikletin yanma geldi. Oturduktan sonra pedala tüm ağırlığıyla yüklendi. Motor çalıştı. Yol boyunca sıçraya sıçraya, motosikleti caddeye çıkardı, farları yaktı, debriyaja bastı, vitesi değiştirdi, motoru gazlarken debriyaja bastı. Gürültülü bir sesle motosiklet öne doğru fırladı; araç hız kazanana kadar beceriksizce yüklenmeye devam etti, ardından rahatladı ve arkasına yaslandı. İlk kavşaktan, anayola doğru, sağa döndü.

Bir şeyleri unuttuğunu fark ettiğinde çoktan anayola çıkmıştı bile. Neydi? Üniformasının bir parçası.

Güneş gözlükleri.

Gece de takmış mıydı? Anayol boyunca motoru sürerken, arabaları ve kamyonları geçerken, hatırlamaya çalıştı. Belki farlardan gelen ışığı kesmek için. Motosiklet gidonunu tek eliyle tutarken, diğer eliyle paltosunun cebine ulaştı. Oradaydılar. Çıkararak, burnunun üstüne yerleştirdi. Güneş gözlükleriyle her yer ne kadar karanlıktı. Bir dakikalığına karanlıktan başka bir şey göremedi.

Belki bu bir hataydı.

Güneş gözlüklerini takıp çıkararak, yola bir onlarla bir de onlar olmadan bakmaya çalıştı. Solunda, şu büyük kamyonlardan biri onunla yan yana gitmeye başlamıştı. Biraz ilgilendi. Önünde araba olan bir römork; aracı geçmek için motosikleti hızlandırdı. Römork da aynı şekilde hızlandı.

Lanet olsun, dedi kendi kendine. Tamam, bir şeyleri unutmuştu. Eldivenlerini. Biri gidonu, diğeri de güneş gözlüklerini tutan çıplak elleri soğuğun etkisiyle uyuşmaya başlamışlardı.

Geri dönecek kadar zaman var mı? Hayır, dedi kendi kendine.

Gözlerini kısarak, sarı Ford pick-up kamyona bakındı. Sinyal ışıklarında anayola girmiş olması gerekiyordu.

Solunda, römork hızlanmış ve böylece önüne geçmişti. O sırada aracın onu yavaş yavaş kendi şeridine doğru çektiğini fark etti. Mesih, diye düşündü. Güneş gözlüklerini çıkararak, motosikleti sağ tarafındaki şeride doğru sürdü. Bir koma sesi duyuldu; tam sağında bir araba vardı. Şeritten geri çıktı. Aynı anda, römork onu sürüklemek üzereydi. Elleri kornaya atıldı. Hangi korna? Motosikletlerin kornası var mıdır? Sirenler. Sirenleri açmaya karar verdi.

Sirenler çalınca, römork adama baskı yapmaya son verdi. Kendi şeridine doğru döndü. Ve sağındaki araba ona daha çok alan tanıdı.

Daha fazla güvende hissettiğini fark etti.

O sırada sarı Ford pick-up kamyoneti gördü, işinden keyif almaya başlamıştı.

Arkasındaki siren seslerini duyar duymaz Ragle, onu almayı kafalarına koyduklarını anlamıştı. Yavaşlamadı. Ama hızlanmadı da. Arkasındakinin bir araba değil de bir motosiklet olduğundan emin olana kadar bekledi. Ve sadece onlardan birini gördü.

Şimdi zaman ve mekân hislerimi kullanmam gerekiyor, diye

düşündü kendi kendine. Benim güçlü yeteneğim.

Çevresindeki trafiğin düzenini hesapladı, otomobillerin pozisyonlarını ve hızlarını. Ardından, kafasında belirleyince, iki otomobilin arasından sertçe geçerek solundaki sokağa saptı. Arkadaki yavaşladı; başka şansı yoktu. Hiç telaşlanmadan, pick-up kamyonu yoğun trafiğin tam içine soktu. Bu arada siren çalmaya devam ediyordu. Şimdi motosikletin tam olarak nerede olduğunu söyleyemiyordu. Şüphesiz arak görüş açısı içerisinde değilim diye düşündü.

Rig ve önündeki Sedan'ın arasında arka farları görünemezdi. Ve akşam olduğundan, polisin arka farlar olmadan takip etmesi olanaksızdı.

Bir anda motosiklet solundaki şeritte bitiverdi. Polis kafasını çevirdi ve adamı tanıdı. Ama pick-up kamyona fazla yaklaşamıyordu; bu nedenle devam etmek zorunda kaldı. Trafik durmadı. Şoförler kimin izlendiğini anlayamamışlardı; onlar motosikletin yolda ilerlemek istediğini düşündüler.

Ragle, şimdi beni bekleyecek diye tahmin etti. Bir kerede şerit değiştirerek, sol şeridi kesti ve böylece motosikletle aralarında iki şerit oluştu. Yamaçta gözden kaybolacak. Ragle yavaşladı böylece arkasındaki arabalar onu sağa geçmesi için zorladılar. Sağındaki trafik ağır ilerlemeye başladı.

O anda çakıl yamaçta park etmiş motosiklet gözüne ilişti. Üniforması içindeki polis arkasını gözetledi. Pick-up kamyonu görmedi ve bir dakika sonra Ragle güvendeydi. Ucuz adatmıştı. Şimdi hızlandı ve ilerideki diğer trafiğe hızla karıştı.

Kısa süre sonra istediği sinyal ışığım gördü.

Ama aramasını söyledikleri Seaside İstasyonu'nu göremedi.

Garip, diye düşündü.

Anayoldan çıksam iyi olur dedi kendi kendine. Böylece bir kez daha yakalanmam. Kuşkusuz ihlal ettiğim bir kural olmalı; bu kamyonun arka tamponundaki reflektör şeritleri doğru renkte değil ya da olması gereken bazı cihazlar eksik. Her şey mazeret olabilir, böylece makine hareket geçebilir ve tüm kuvvetler etrafıma toplanıyor olabilir.

Bunun benim deliliğim olduğunu biliyorum, dedi kendi kendine, ama yine de yakalanmak istemiyorum.

Eliyle işaret vererek, anayoldan çıktı. Kamyonların tekerlek iziyle kirlenmiş bir meraya girdi. Durur durmaz, ışıklan ve motoru kapattı. Kimse beni fark etmeyecek, dedi kendi kendine. Ama lanet olsun neredeyim ben? Ve şimdi ne yapacağım?

Boynunu arkaya döndürerek, boşu boşuna, Seaside İstasyonu'yla ilgili herhangi bir ize bakındı. Sadece birkaç yüz metresi ışıkla aydınlatılmış caddenin ilerisi karanlığa karışıyordu. Hiçbir şey yok. Küçük bir geçit. Bu şehrin dışındaki büyük caddeydi.

Anayolun dışında, basit renklendirilmiş bir neon levhası görünebiliyordu.

Oraya doğru süreceğim, diye düşündü. Ya da anayola geri dönme riskini göze alabilir miyim?

Geriye bakıp yoğun trafiği görünceye kadar bekledi. Ve ardından, motoru ateşleyerek, birkaç saniye ilerisindeki yola saptı. Eğer herhangi bir polis geliyorsa, tüm diğer arka ışıkların arasında kendisini fark etmeyecekti.

Bir dakika sonra, Ragle neon işaretinin yol üzerindeki bir tavernaya ait olduğunu anladı. Yanıp sönen yazı görüş alanına girdi: park alanı, çakıl yol. Uzun dik levhada, FRANK'IN BAR-B-Q VE İÇECEKLER yazıyordu. Modern sayılabilecek, beş köşeli, sıvalı, tek kadı binanın aydınlatılmış camları. Sinyal verip, hızla anayoldan çıka ve park alanına doğru sürdü. Kamyon güç bela tam zamanında durdu. Bar-b-q'nün duvarına bir adım kala... Kontak anahtarını çevirerek, hızını azalttı ve kamyonu binanın etrafında sürdü, görüş alanının dışına, çöp kutularının arasından personel kapısının önündeki kutu yığınlarının oraya. Muhtemelen diğer sevkiyat kamyonlarının da yaklaştığı bölgeyle.

Pick-up kamyondan indiğinde, geriye doğru yürüyerek aracın görünüp görünmediğini kontrol etti. Hayır, anayoldan görünmüyordu. Yoldan geçen bir araba göremezdi. Ve herhangi biri sorarsa, kamyonla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirdi. Ondan indiğini nasıl ispatlayabilirlerdi ki? Yürüdüm, diyecekti. Ya da otostop çektim ve kavşaktan sapan bir araçla bu yakınlara kadar geldim.

Bar-B-Q'nün kapısını iterek aça ve içeri girdi. Belki onlar Seaside İstasyonu'nun nerede olduğunu biliyorlardır, dedi kendi kendine. Burası büyük olasılıkla arkadaşa jambonlu sandviç ve meyve suyu alacağım yer.

Aslında, diye düşündü, burada şüphe çekmem. Barın içinde çok fazla sayıda insan vardı. Otobüs istasyonu gibi. Aynı tarzda.

Kabinlerin çoğu çiftlerle doldurulmuştu. Ve tam ortadaki donut şeklindeki tezgâhta birkaç adam oturmuş yemek yiyor ya da bir şeyler içiyordu. Mekân kızarmış hamburger kokuyordu; bozuk parayla çalışan bir müzik kutusu köşede gümbürdüyordu.

Park yerindeki araba sayısı, bardaki insan sayısını karşılayacak çoklukta değildi.

Henüz onu fark etmemişlerdi. İçeri girmeden kapıyı kapattı ve hızlıca yürümeye başladı, mekânın etrafından dolanıp park yerine doğru ilerledi, park ettiği pick-up kamyona doğru.

Çok geniş. Çok modern. Çok aydınlık. Çok kalabalık. Psikolojik rahatsızlığımın son aşaması bu mu? İnsanlardan şüphelenmek... gruplardan ve insan davranışlarından, renkten ve yaşamdan ve gürültüden. Onlardan kaçtım, diye düşündü. Ahlaksızca. Karanlığa yöneldi.

Karanlıkta yeniden ayaklan onu kamyona götürdü, motoru açtı ve sonra, ışıkları yaktı ve kamyon yeniden anayola çıkana kadar geri geri gitti. Trafikteki bir boşluktan yararlanarak, ilk şeride doğru sürdü. Yeniden kendisini, bir başkasının kamyonunda, şehirden uzaklaşıyorken buldu. Hayatında daha önce hiç görmediği bir gaz istasyonu görevlisi; onun kamyonunu çalıyorum diye düşündü. Ama başka ne yapabilirim ki?

Biliyorum bana karşı birlikte hareket ediyorlar. İki asker ve görevli. Bana karşı entrika yapıyorlar. Otobüs istasyonu da. Taksi şoförü. Herkes. Kimseye güvenemem. Beni bu kamyonla da kol gezen anayol polisi tarafından yakalanmam için gönderdiler. Muhtemelen arkadaki ışıklar yandığında üstünde RUS AJANI yazıyor. Bir tür paranoyak "bana vurun" diye düşündü.

Evet, diye düşündü. Ben üstüne "BANA VURUN'' levhası iliştirilmiş adamım. Ne kadar çalışırsa çalışsın, arkasını görebilecek kadar hızlı dönemez. Ama sezgileri onun orada olduğunu gösterir. Diğer insanları ve onların yaptıklarını gözlemler. Hareketlerinden anlamlar çıkarır. Levhanın orada olduğunu, insanların ona vurmak için sıraya girmelerinden anlar.

Bir daha parlak şekilde aydınlatılmış mekânlara girmiyorum. Hiç kimseyle diyaloga girmeyeceğim. Bana gelen hiçbir yabancı gerçek değil, beni herkes tanıyor. Ya arkadaşlar ya da düşman...

Bir arkadaş, diye düşündü. Kim? Nerede? Ablam? Eniştem? Komşular? Onlara da herhangi birine güvenebileceğim kadar güveniyorum. Ama yeterince değil.

Sonuç olarak buradayım.

Sürmeye devam etti. Daha başka neon ışıklan görünürde yoktu. Anayolun her iki tarafındaki alan, karanlık ve cansız uzanıyordu. Trafik azaldı. Sadece ötede bölünen yolda, yaklaşan trafikteki arabaların farları arada sırada ona yansıyordu.

Yalnız.

Aşağıya baktığında, kamyonun gösterge panosuna monte edilmiş bir radyo olduğunu gördü. Üzerindeki sürgülü cetvel kadranını tanıdı. İki düğme.

Şayet çevirirsem, benim hakkımda konuştuklarını duyacağım.

Elini uzattı, tedirgindi ve radyoyu açtı. Radyo cızırdamaya başladı. Sonunda tüpler ısındı; sesler, çoğunlukla durağan, gelmeye başladı. Sürmeye devam ederken ses ayannı düzeltti.

"... sonradan," dedi gıcırtılı bir ses

"... değil," dedi diğer bir ses.

"... favorim."

tamam." Bir dizi patlama sesi.

Bir ileri bir geri çağrı yapıyorlar, dedi Ragle kendi kendine. Hava dalgaları alarmla doldurulmuş. Ragle Gumm bizden paçayı kurtardı.

Ragle Gumm kaçtı!

Ses gıcırdadı, “... daha deneyimli.”

Ragle, bir sonraki sefere daha deneyimli bir takım gönderileceğini düşündü. Bir deste amatör.

“... olabilir artık değil ”

Belki vazgeçmeli, diye doldurdu boşluğu Ragle, artık onu izleme)! bırakmak lazım. O çok kurnaz. Çok hilekâr.

Ses gıcırdadı, “... Schulmann diyor.”

Bu Komutan Schulmann olabilir, dedi Ragle kendi kendine, Cenevre’de bir karargâhı bulunan süper komutan. Dünya çapında askeri hareketleri düzenlemek için en yüksek gizlilikteki stratejileri oluştururlar ve bu nedenle bu pick-up kamyona yanaşırlar. Savaş gemi donanmaları akın akın üstüme geliyor. Atom füzeleri. Sıradan işler.

Gıcırtılı ses sinir bozucu olmaya başladı; radyoyu kapattı. Fareler gibi. Bir ileri bir geri zırıldayan fareler. .. Bu vücudunu ürpertti.

Kilometre saatine göre yaklaşık yirmi mil yol gitmişti. Uzun mesafe. Şehir yok. Işık yok. Hatta şimdi trafik de yok. Sadece ilerleyen yol, solunda aynlan şerit. Farlarının gösterdiği kaldırımlar.

Çayırların karanlığı ve düzlüğü.

Çiftçi evleri de yok? işaretler?

Tanrım diye düşündü. Tam burada arabam bozulsa ne yaparım? Neredeyim? Herhangi biryer?

Belki hareket etmiyorum, iki yer arasına sıkışıp kalmışım. Pick-up kamyonun tekerlekleri toprağın üstünde fırıl fırıl dönüyor... boşuna dönüyor, sonsuza kadar. Hareket illüzyonu. Motor gürültüsü, tekerlek sesi, kaldırıma yansıyan farlar. Ama hareketsizlik.

Ve şimdi, ona kamyonu durdurmak daha zor geldi. Dışarıya çıkmak ve çevreyi araştırmak. Cehennem gibi diye düşündü. En azından kamyonun içinde güvendeydi. Metal kabuğu. Kendisinden önce bir cihaz tablosu oturduğu yerin altına yerleştirilmişti. Kadranlar, tekerlek, ayak pedalları, düğmeler.

Dışarının boşluğundan daha iyi.

Ve sonra, sağda ileride, bir ışık gördü ve kısa bir süre sonra, farları bir tabelayı aydınlattı. İşaret kavşağı gösteriyordu. Yol sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrılıyordu.

Yavaşlayarak, sağa doğru bir dönüş yaptı.

Kırık, dar kaldırım onun ışıklarının altında aydınlandı. Kamyon sıçradı ve sallandı; Ragle yavaşladı. Terk edilmiş bir yol. Savunmasız. Kamyonun ön tekerlekleri bir boşluğun içine girdi; ikinci vitese taktı ve neredeyse duruyordu. Neredeyse aksı kıracaktı. Dikkatlice öne doğru sürdü. Yol zik zak çizmeye ve dikleşmeye başladı.

Tepeler ve yoğun sis şimdi etrafında yükseliyordu. Lastiklerinin alanda bir ağaç dalının çatırdadığını duydu. Beyaz kürklü bir yaratık çılgınca kaçışa. Ondan uzak durmak için direksiyonu kırdı ve kamyon tekerlekleri çamura bata. Korkuyla tekerlekleri döndürdü. Birkaç dakika öncesinin kabusu... çaresizce döndürüyordu, gevşek, yumuşak çamurun içine battı.

Yavaşça vitese takarak, kamyonun dimdik bir yokuştan çıkmasını sağladı. Şimdi kaldırım çamur iziyle dolmuştu. Önceki araçların açtığı derin çukurlar. Bir şey kamyonun üstüne değmeye başladı; gayri ihtiyari engelledi. Kamyon yokuş aşağı inmeye başlarken, farları yol boyunca uzanan yaprakları aydınlatıyordu. Ardından yol sola doğru keskin bir büküm aldı, tekerlekleri dönmeye zorladı. Ve ardından çalılıklarla sarılmış ve çalıların yüzeyine kadar çıktığı yol yeniden göründü. Yol daraldı; kamyon kasise doğru yuvarlanmak üzereyken Ragle frene bastı.

Bir sonraki dönüşte, kamyon yolun kenarından fazla içeri girdi. Her iki sağ tekerlek de sık çalılıkların içine girdi; Kamyon döndü ve Ragle frene öyle bastı ki az kalsın motoru yakıyordu. Kamyon yana yattı. Kendisini tekerleklerden aşağı kayıyor hissetti; elleriyle sıkıca tutarak, kapı kolunu kavramayı planladı.

Hepsi bu kadar diye düşündü kendi kendine.

Birkaç dakika sonra ancak kapıyı açabilmiş ve dışarı çıkabilmişti.

Farın ışığı ağaçlardan ve çalılardan parladı. Yukarıda gökyüzü. Bu yol daha yukarılara tırmanırken adeta kayboluyordu. Ragle aşağıya doğru baktı. Uzakta aşağıda ışıkların çizgilerini görebiliyordu, anayol. Ama şehir yok. Yerleşim yok. Tepenin kenarı ışıkları kesiyor ve koparıp götürüyordu.

Yoldan yukarı yürümeye başladı, görmekten çok dokunarak ilerleyebiliyordu. Sağ ayağı yapraklara çarptığında, kendisini sola yönlendiriyordu. Radar ışını dedi kendi kendine. Aynı istikamette devam et, ya da tepetaklak yuvarlan.

Çalılıklarda birçok ses hışırdıyordu. Yaklaştıkça onların kaçtığını duyuyordu. Zararsız diye düşündü. Yoksa olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışmazlardı.

Aniden ayak radarını unuttu, tökezledi, kendisini düzeltmeye çalıştı. Yol düzlüğe çıkmıştı. Hırıltıyla soluyordu, durakladı. Tepenin en üstüne ulaşmıştı.

Sağında bir ışık parladı. Haçın gerisine yapılmış bir ev. Büyük bir çiftlik evi. Besbelli işgal edilmiş. Camdan ışık geliyordu.

Eve doğru yürüdü, çamurlu bir patikadan tahta parmaklıklara doğru. Elleriyle dokunarak bir bahçe kapısı buldu. Geniş bahçe kapısını geriye doğru çekti. İki derin tekerlek izinin olduğu patika, eve doğru uzuyordu. Sonunda, birçok kez düştükten sonra, taş merdivenlere ulaştı.

Ev. Başarmıştı.

Kolları uzandı, verandaya giden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Parmakları kapının eski moda zilini buluncaya kadar eliyle yokladı.

Zili çaldı ve beklemeye başladı, derin bir soluk alarak, gecenin soğuğunda titreyerek.

Kapı açıldı ve donuk, kahverengi saçlı, orta yaşlarda bir kadın ona bakındı. Ten rengi bol bir pantolon, kareli kırmızı-kahverengi bir tişört ve kalın yüksek topuklu bir iş ayakkabısı giymişti. Bıyan Keitelbein diye geçti aklından. O kadına baktı, kadın da ona baktı.

“Evet?” dedi. Arkasında, oturma odasında, başka biri, bir adam, kadını aşarak ona bakıyordu. “Ne istiyorsunuz?” dedi kadın.

Ragle, “Arabam bozuldu” diye cevap verdi.

“Oh, içeri girin,” dedi kadın. Kapıyı girmesi için genişçe açtı. “Yaralandınız mı? Yalnız mısınız?” Verandaya doğru bir adım atarak başka kimsenin olup olmadığına bakındı.

“Sadece ben,” dedi Ragle. Kuşbakışı kereste mobilya... alçak sandalye, masa, taşınabilir bir daktilonun bulunduğu uzun bir bank. Bir şömine. Geniş masalar, etrafında ışıklar. “Hoş,” dedi, şöminenin yanına yaklaşırken.

Açık bir kitabı elinde tutan adam, “Telefonumuzu kullanabilirsiniz,” dedi adam. “Ne kadar yürümek zorunda kaldınız?”

“Çok değil,” dedi Ragle.

Adamın geniş suratı genç bir çocuğunki kadar yumuşaktı. Kadından oldukça genç görünüyordu, belki oğlu. Walter Keitelbein gibi diye düşündü. Benzerlikten etkilendi. Bir dakikalığına...

“Bizi bulduğunuz için şanslısınız,” dedi kadın. “Bu tepedeki tek dolu ev bizimki. Diğer herkes yaz tatili için bir yerlere gitti.”

“Görüyorum,” dedi.

“Biz bütün yıl buradayız,” dedi genç adam.

Kadın, “Adım Kesselman. Ve bu da benim oğlum,” dedi.

Ragle her ikisine birden baktı.

“Sorun nedir?” dedi Bayan Kesselman.

“İsim bana tanıdık geldi,” dedi Ragle. Neyi anım- satmıştı? Kadın kesinlikle Bayan Keitelbein değildi. Ve genç adam da Walter değildi. Sonuçta iki ailenin birbirine benziyor olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Buralarda ne yapıyordunuz?” diye sordu Bayan Kesselman. “Herkes uzakta olduğu zamanlar burası Allah’ın unuttuğu bir dağ halini alır. Biliyorum burada yaşadığımız için böyle söylemem size paradoks gibi gelebilir.”

Ragle, “Bir arkadaşı arıyordum,” dedi.

Bu cevap Bayan Kesselman’ı tatmin etmişe benziyordu. Her ikisi de başlarıyla onayladılar.

“Arabam yoldan çıktı ve şu dolambaçlı kavislerden birinde ters döndü,” dedi Ragle.

“Oh, cicim,” dedi Bayan Kesselman.” Ne kadar acı. Yola savruldu mu? Oluğun içine?”

“Hayır,” dedi. “Ama römorkör ile yeniden çekilmesi gerekiyor. Geri içine binmeye korkuyorum. Kayıp aşağıya yuvarlanabilir.”

“Ne pahasına olursa olsun binmeyin,” dedi Bayan Kesselman. “Burada tepeden aşağıya kayan ve tepe üstü çakılan birçok örnek oldu. Arkadaşınızı telefonla arayıp iyi olduğunuzu söylemek ister misiniz?”

Ragle, Numarasını bilmiyorum,” dedi.

“Rehberden bakamaz mısınız?” dedi genç Bay Kesselman.

“Adını da bilmiyorum,” diye yanıtladı Ragle. “Hatta erkek olup olmadığını.” Ya da, diye düşündü, o kadının ya da adamın var olup olmadığım.

Her iki Kesselman de ona güvendiklerini gösteren bir

gülümsemeyle karşılık verdiler. Tabii ki demek istediğinin kulağa geldiği kadar esrarlı olmadığım farz ederek. ..

“Kamyon çekicisini aramak ister misiniz? dedi Bayan Kesselman. Ama oğlu araya girdi.

“Kimse gecenin bu saatinde buraya çekici göndermez,” dedi. “Biz bunu farklı garajlarla daha önce de yaşadık. Kıllarını kıpırdatmayacaklardır.”

“Bu doğru,” dedi Bayan Kesselman. “Oh, cicim, bu bir problem. Biz hep bunun kendi başımıza geleceğinden endişelendik. Ama hiç olmadı. Tabii bu kadar yılın ardından yolu çok iyi biliyoruz.”

Genç Kesselman, “Şayet arkadaşınızın nerede olduğunu biliyorsanız, sizi memnuniyetle oraya götürürüm. Ya da sizi anayola veya kente geri bırakabilirim.” dedi. Annesine baktı ve kadın da başıyla onayladı.

“Çok naziksiniz,” dedi Ragle. Ama evden çıkmak istemedi; şöminenin önüne oturmuş ısınıyor ve odanın sakinliğinin tadını çıkarıyordu. Bazı açılardan ona ev, hatırladığı kadarıyla, şu ana kadar kaldığı en medeni ev gibi geldi. Duvarda resimler. Kargaşadan uzak. Gereksiz süs eşyaları olmayan. Ve her şey zevkle döşenmişti, kitaplar, mobilyalar, perdeler... onun içindeki güçlü düzen hissini tatmin etti. Düzen bilincini. Burada gerçekten estetik bir denge var diye düşündü. Bu yüzden bu kadar dinlendiriciydi.

Bayan Kesselman adamın bir şeyler yapmasını ya da söylemesini bekledi. Şöminenin karşısında oturmayı sürdürünce, “Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi. “Teşekkürler.”

“Ne olduğuna bakmam lazım,” dedi Bayan Kesselman. “Affedersiniz.” Odadan çıktı. Oğlu hâlâ odadaydı.

“Dışarısı soğuk,” dedi oğlan.

“Evet,” dedi Ragle.

Genç adam acemice elini uzattı.

“Adım Garret,” dedi. El sıkıştılar. “İç mimari sektöründeyim”

Bu aynı zamanda odadaki şıklığı da açıklıyordu. “Bu çok hoş görünüyor,” dedi Ragle.

“Siz ne ile uğraşıyorsunuz?” diye sordu Garret Kesselman.

“Ben gazete işindeyim,” dedi Ragle.

“Oh, çok etkilendim,” dedi Garret. “Dalga geçmiyorsunuz değil

mi? Bu çok büyüleyici bir iş olmalı. Okuldayken iki yıl gazetecilik eğitimi almıştım."

Bayan Kesselman üstünde üç küçük bardak ve ilginç şekilli bir şişe bulunan bir tepsiyle geri döndü.

"Tennessee ekşi-posa viskisi," dedi elindeki tepsiyi, üstü cam olan kahve masasına bırakırken. "Ülkenin en eski alkol fabrikasından. Jack Daniel's black label." "Daha önce hiç duymadım," dedi Ragle, "ama kulağa muhteşem geliyor."

"Muhteşem bir viskidir," dedi Garret, Ragle'a bir bardak içki uzatırken. "Kanada viskisi gibi bir şey." "Ben genellikle bira tercih ederim," dedi Ragle. Viskinin tadına baktı, lezzeti görünüyordu. "Güzel," dedi. Ardından üçü de hiçbir şey söylemediler. "Otomobille birini aramak için kötü bir zamanlama," dedi Bayan Kesselman, Ragle viskisini bitirip kendisine İkinciyi doldururken. "Birçok insan bu tepeden ancak gündüz saatlerinde geçmeyi göze alıyor." Yüz yüze gelecek şekilde oturdu. Oğlu ise sedirin koluna oturmaktaydı.

Ragle, "Karımla bir tartışma yaşadım, daha fazla orada kalamazdım. Uzaklaşmam gerekiyordu," dedi. "Ne şanssızlık," dedi Bayan Kesselman.

"Eşyalarımı toplamak için bile durmadım," dedi Ragle. "Objektif düşünemedim, sadece çıktım. Sonra bu arkadaşı hatırladım ve bir süreliğine onunla kalabileceğimi düşündüm, en azından ne istediğime karar verene kadar. Onu yıllardır görmedim. Muhtemelen yıllar önce buradan taşındı; bir evliliğin sona ermesi çok kötü bir durum. Dünyanın sonu gibi"

"Evet," diye onayladı Bayan Kesselman.

Ragle, bu gece burada kalmama izin vermeye ne dersiniz?" diye sordu.

Birbirlerine baktılar. Mahcup bir şekilde ikisi de tek bir hamleyle yanıt vermeye çalıştı. İşin özü, cevapları hayırdı.

"O halde başka bir yerde kalmam gerekiyor," dedi Ragle. Paltosunun cebine elini sokarak, cüzdanını aradı. Dışarıya çıkartıp açtı ve parasını saymaya başladı. "Üstümde iki yüz dolar var," dedi. "Verdiğim rahatsızlığın karşılığım ödemeye hazırım. Rahatsızlık için para."

Bayan Kesselman, "Bize aramızda konuşmak için izin verin," dedi. Kalkıp, oğlunun yanına doğru gitti. Her ikisi de yan odaya

geçtiler; kapı arkalarından kapandı.

Burada kalmam lazım, dedi Ragle kendi kendine. Kendisine yeni bir bardak viski doldurup, ısınmak için şöminenin yanına gitti.

Şu pick-up kamyon diye düşündü. Radyosuyla birlikte. Onlara ait olmalı; aksi takdirde bir radyosu olmazdı. Standard İstasyonu’ndaki çocuklara... taklitlerini yaptı.

Kanıt, dedi Ragle. Radyo bir kamt. Bunlar sadece benim zihnimde değil. Hepsi gerçek.

Meyveleriyle onları tanıyacağım diye düşündü. Ve onların meyveleri, iletişimi sağlayan radyolarıydı.

Kapı açıldı. Bayan Kesselman ve oğlu geri döndüler. “Konuyu görüştük,” dedi Bayan Kesselman, Ragle’m karşısındaki sedire otururken. Oğlu, kadının yanında ayakta durmuş adama bakıyordu. “Çaresizlik içinde olduğunuz çok açık. Talihsiz bir durumda olduğunuzu gördüğümüzden kalmanıza izin vereceğiz. Ama bize dürüst olmanızı istiyoruz ve olmadığınızı hissediyoruz. Bu durumda olmanızda, anlattığınızdan daha fazlası var.”

Ragle, “Haklısınız,” dedi.

Kesselman’ler birbirleriyle bakıştı.

“Bu çevrede araba kullanıyordum çünkü intihar etmeyi tasarlıyordum,” dedi Ragle. “Hızlanıp, yoldan çıkmayı denedim. Bir hendeğe yuvarlanmayı. Ama metanetimi yitirdim.”

Kesselman’ler bu kez korkuyla ona baktılar. “Oh, hayır,” dedi Bayan Kesselman. Ayağa kalkıp ona doğru geldi. “Bay Gumm-”

“Adım Gumm değil,” dedi Ragle. Ama tabii ki onu tanımışlardı, daha ilk başından beri.

Evrendeki herkes beni tanıyor. Şaşırmamam gerekiyor. Aslında şaşırmadım da.

“Kim olduğunu biliyordum,” dedi Bayan Kesel- man. “Şayet söylemek istemezseniz diye... sizi utandırmak istemedim.”

Garret, “Eğer sormamda bir sakınca yoksa Bay Gumm kim?” dedi. “Sanırım tanıyor olmam gerekiyor, ama tanımıyorum.”

Annesi, “Canım, bu beyin adı Gumm, Gamette'de bulmaca şampiyonu olan. Hatırlarsan geçen hafta televizyonda onunla ilgili bir film izlemiştik.” Ragle’e dönüp, “Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. 1937 yılında ben de Eski Altın yarışmasına katılmıştım. Baştan aşağı doğru yaptım; her basit bulmacayı doğru çözdüm,” dedi.

“Gerçi hile yapmıştı,” dedi oğlu.
“Evet,” dedi Bayan Kesselman. “Bir kız arkadaşım ve ben, biriktirdiğimiz beş dolarla, öğlen yemeği saatlerinde dışarı çıkar ve küçük bir gazete bayiinden, yarıştan önce olasılıklarla ilgili bilgi veren broşürlerden alırdık; adam bunları bize tezgâh altından satardı.”
Garret, “Umarım bodrumda yatmaktan rahatsız olmazsınız. Gerçek bir bodrum değil; birkaç yıl önce oyun salonunun içine onu biz yaptık. Bir yatak ve bir banyosu var... tepeden aşağı inmeyen misafirlerimiz için ayırdık.”
“Hâlâ kendinizi yok etmeye niyetli değilsiniz, değil mi?” diye sordu Bayan Kesselman. “Bu fikir aklınızdan çıktı mı?”
“Evet,” dedi Ragle.
Ferahlayarak, “Çok memnun oldum. Bir yarışmacı arkadaş olarak çok üzülürdüm. Hepimiz sizin yeni yarışmaları kazanmanızı dört gözle bekliyoruz,” dedi.
“Sadece düşünün,” dedi Garret. “Bu tür insanlar sayesinde tarihe geçeceğiz-” ismi söylerken dili sürçtü- “Bay Gumm içgüdülerine teslim olarak, intihara gidiyordu. Oysa bizim isimlerimiz onunkiyle anılacak. Şöhret.”
“Şöhret,” diye tekrarladı Ragle.
Bir tur daha Tennesse viskisinden bardaklara döküldü. Üçü de oturma odasında oturmuş, içkilerini içerken birbirlerini seyrediyorlardı.

DOKUZ

Kapının çanları çaldı. Junie Black elindeki dergiyi bırakarak, cevaplamak için kalktı.
“Bay William Black için telgraf,” dedi üniformalı Batı Birliği şirketindeki çocuk. “Burayı imzalar mısınız, lütfen.” Kadına bir kalem ve aldık uzattı; imzalayıp telgrafı aldı.
Kapıyı kapatıp telgrafı kocasına götürdü. “Sana gelmiş,” dedi.
Bili Black telgrafı açıp, kadının görmemesi için arkasını döndü ve ne yazdığını gördü.
DEVRE KAMYONU KAYBETTİ.
GUMM BAR-B-Q’YU GEÇTİ.
SİZİN TAHMİNİNİZ.

Asla bir adamın işine bir çocuğu gönderme, dedi Black kendi kendine. Senin tahminin de en az benimki kadar iyi. Kol saatine baktı. Akşam dokuz buçuk. Çok geç. Artık çok geçti.
“Ne diyor?” diye sordu Junie.
“Hiçbir şey,” dedi. Onu bulabilecekler mi, merak ediyorum diye düşündü. Umarım. Şayet bulamazlarsa, bazılarımız yarın bu saatte ölmüş olacak. Kaç bin insan ölür Allah bilir. Yaşamlarımız Ragle Gumm’a bağlı. O ve onun yarışmalarına.
“Bir felaket,” dedi Junie. “Değil mi? Suratındaki ifadeye bakıp bunu söyleyebilirim.”
“İşle ilgili,” dedi. “Şehir işleri.”
“Oh gerçekten mi?” dedi kadın. “Bana yalan söyleme. Bahse girerim Ragle ile ilgili bir konu.” Aniden adamın elinden telgrafı kapıp, odadan dışarı fırladı. “Öyle!” diye haykırdı, ayakta tek başına durmuş telgrafı okurken. “Ne yaptın-onu öldürmesi için birini mi tuttun? Kaçtığını biliyorum; telefonda Margo ile konuştum ve dedi ki-”

Kadının elinden telgrafı geri almaya çalıştı. “Bunun ne ile ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,” dedi büyük bir kontrolle.

“Ne anlama geldiğini söyleyebilirim. Margo’nun anlattığı kadarıyla Ragle gözden kaybolmuş-”

“Ragle kaybolmadı,” dedi, kontrolünü yitirmek üzereydi. “Çekti gitti.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi adam.

“Biliyorsun çünkü kayboluşundan sen sorumlusun.” Bir bakıma diye düşündü Bili Black, haklı. Ben sorumluyum çünkü Vic ve o kulüp evinden fırladıklann- da dalga geçtiklerini düşünmüştüm. “Tamam,” dedi. “Ben sorumluyum.”

Kadının gözlerinin rengi değişti. Gözbebekleri küçüldü. “Oh senden nefret ediyorum,” dedi, ellerini sallayarak. “Boğazını yarmayı isterdim.”

“Devam et,” dedi. “Belki de iyi bir fikirdir.”

“Ben yandaki eve gidiyorum,” dedi Junie.

“Neden?”

“Vic ve Margo’ya senin sorumlu olduğunu söyleyeceğim.” Hızla ön kapıya doğru ilerledi; adam arkasından gidip kolundan tuttu. “İzin ver gideyim,” dedi, kendini çekiştirmeye çalışırken. “Onlara Ragle ile

birbirimize âşık olduğumuzu ve eğer yaşarsa seni ahlaksız-’’ “Otur,” dedi adam. “Sessiz ol.” Ve ardından Ragle’ın yannın bulmacasını çözmediği takdirde olacakları düşündü. Panik olmaya başlamıştı, ardından kendisini kontrol etmeye çalıştı. “Kendimi klozet deliğinde gibi hissediyorum,” dedi karısına. “Hayır,” dedi, “Kendimi zeminin altına tünel açmış gibi hissediyorum. Yerin en dibine. ”

“Masum suçlu,” dedi Junie alayla.

Bili Black, “Korku. Sadece korku.” dedi. “Utanıyorsun.”

“Hayır,” dedi. “Çocukça korku. Erişkin korkusu.” “Erişkin korkusu,” diye homurdandı Judie. “Böyle bir şey yoktur.”

“Evet, var,” dedi.

Garret temiz, kıvrık banyo havlusunu sandalyenin koluna asa. “Pijamalarınız olmadan girmeniz lazım,” dedi. “Banyo bu kapının ilerisinde.” Bir kapı açtı ve Ragle uzun bir koridor gördü, gemi koridoru gibi, en sonda sıkışık, klozet büyüklüğünde bir banyo.

“Güzel,” dedi Ragle. İçki uykusunu getirmişti. “Teşekkürler,” dedi. ‘Yarın görüşürüz.”

“Bodrum katında birçok dergi ve kitap bulunuyor,” dedi Garret. “Uykunuz gelmezse okumak isteyebilirsiniz. Ve bir satranç takımıyla diğer oyunlar var. Gerçi tek kişilik değiller.”

Genç çocuk gitti. Ragle birinci katin merdivenlerini tırmanan ayak seslerini duydu. Merdivenlerin en üstündeki kapı kapandı.

Yatağa oturup, ayakkabılarını çıkardı ve yere bıraktı. Ardından her birini bir parmağıyla havaya kaldırıp, koyacak bir yer aradı. Duvarda bir raf olduğunu fark etti; rafın üstünde bir lamba, alarmlı bir saat ve küçük beyaz plastik bir radyo vardı.

Radyoyu görür görmez ayakkabıları yeniden ayağına giydi, tişörtünün düğmelerini ilikledi ve odadan fırlayıp merdivenlere doğru koştu.

Az kalsın beni kandmyorlardı. Ama kendi kendilerini ele verdiler. Basamakları ikişer ikişer çıkıp, sondaki kapıyı iterek açtı. Sadece bir dakika kadar geçmişti ki, Garret Kesselman önünden geçti. Ragle koridorda durup dinlemeye başladı. Biraz mesafeden Bayan Kesselman’in sesi geliyordu.

Onlara ulaşmaya çalışıyordu. Telefonla arıyor ya da vericiyle haber gönderiyordu. Bir yol ya da diğeri. Olabildiğince az ses

çıkararak koridor boyunca, sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Karanlık koridor aralanmış bir kapının önünde bitiyordu. Koridora ışık sızıyordu ve yaklaştıkça oranın yemek odası olduğunu gördü.

Uzun bir elbise ve terlik giymişti, saçlarını da bir türbanın içine toplamıştı, Bayan Kesselman bir tabaktan küçük siyah bir köpeği besliyordu. Ragle kapıyı itip açınca hem kadın hem de köpek şaşkınlıkla bakakaldı. Köpek hızla geriye doğru kaçıp havlamaya başladı.

“Oh,” dedi Bayan Kesselman. “Beni korkuttunuz.” Ellerinde bir kutu köpek bisküvisi vardı. “Bir şeye mi ihtiyacınız var?”

“Ragle, “Odamda, aşağıda, bir radyo var,” dedi.

“Evet,” dedi kadın.

“Bu onların iletişim aracı,” dedi Ragle.

“Onlar,” dedi. “Onların kim olduğunu bilmiyorum ama benim çevremdeler. Benim peşimde olan kişiler.” Ve diye düşündü, sen ve senin oğlun da onların arasında. Beni az kalsın ele geçiriyordunuz. Radyoyu saklamayı unutmanız çok kötü oldu. Ama muhtemelen bunun için zamanınız olmadı.

Giriş holünden Garret belirdi. “Her şey yolunda mı?” diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

Annesi çocuğa, “Tatlım, kapıyı kapat ki Bay Gumm ile yalnız konuşabileyim. Kapatır mısın?” dedi.

“Onu burada istiyorum,” dedi Ragle.

Ona bakıp geriye doğru giden çocuğa doğru yürüdü, kollan çaresizce sallanıyordu. Kapıyı kapatırken Ragle, “Şayet burada olduğumu haber verirseniz, size anlatma imkânım olmaz. Belki zaman bulamamışsınızdır, bu şansı kullanmak zorundayım,” dedi.

Başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum, diye düşündü. Özellikle bu akşam hiç bilmiyorum.

“Şimdi bütün bunlar ne anlama geliyor,” dedi Bayan Kesselman.

Yere çömelip köpeği beslemeye kaldığı yerden devam etti. Ragle’a birkaç kez daha havladıktan sonra köpek, yemeğine döndü. “Siz bir grup insan tarafından izleniyorsunuz ve bizim de bu gruba dâhil olduğumuzu söylüyorsunuz. O halde şu intihara kalkışma meselesini de uydurdunuz.”

“Uydurdum,” diye onayladı Ragle.

“Neden sizi izliyorlar?” diye sordu Garret.

Ragle, “Çünkü ben evrenin merkeziyim. En azından harekederinden bu anlamı çıkarıyorum. Onlar öyleymişim gibi davranıyor. Devam eden olaylardan anladığım bu. Beni pasifleştirmek için sahte bir dünya kurulmuş ve bunu inşa etmek için büyük bir güç harcıyorlar. Binalar, arabalar ve tüm bir şehir. Doğal görünüyor, ama tamamen gerçek dışı. Anlayamadığım tek parça ise yarışmalar.”

“Oh,” dedi Bayan Kesselman, “Sizin yanşmalarınız.”

“Kuşkusuz esas rolü onlar görüyor,” dedi Ragle. “Ama şaşkınım. Biliyor musunuz?”

“Sizin bildiğinizden daha fazlasını bilmiyorum,” dedi Bayan Kesselman. “Tabii, bu büyük yarışmaların her zaman hileli olduğunu duyuyoruz... ama dedikodu olduğunu düşünüyoruz-”

“Yani,” dedi Ragle, “yarışmanın gerçekte ne olduğunu biliyor musunuz?”

İkisi de konuşmadılar. Arkasında duran Bayan Kesselman köpeği beslemeye devam etti. Garret bir sandalyeye oturup, ayaklarını bağdaş yaptı ve ellerini kafasının arkasında birleştirdi, sakin olmaya çalışıyordu.

“Gerçekte her gün ne yaptığımı biliyor musunuz?” diye sordu Ragle.

“Ben küçük yeşil adamın bir sonraki hamlede ne yapacağını tasarladığımı sanarken? Başka bir şey yapıyor olmam lazım. Onlar biliyor ama ben bilmiyorum.” Her iki Kesselman de sessizliğini korudu.

“Aradınız mı?” diye sordu Ragle.

Garret utançtan ürperdi. Bayan Kesselman sarsılmış görünüyordu, ama köpeği beslemeye devam etti.

“Eve bakınabilir miyim?” dedi Ragle.

“Tabii ki,” dedi Bayan Kesselman, ayağa kalkarken. “Bakın Bay Gumm. Sizi konuk ederken elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Ama,” Vahşi bir ifadeyle ileri atıldı, “Dürüst olmak gerekirse, ne suç işlediğimizi bilmediğimiz halde bizi oldukça kırdınız. Sizi hayatımızda daha önce hiç görmedik. Deli misiniz, sorun bu mu? Belki öylesiniz: kesinlikle öyleymişsiniz gibi davranıyorsunuz. Şimdi buraya hiç gelmemiş olmanızı dilerdim; dilerdim ki-” Durakladı. “Tamam, diyecektim ki yolu arabayla gitmiş

olmanızı dilerdim. Bize yaşattığınız bu zorlukları hak etmiyoruz."

"Bu doğru," diye mırıldandı Garret.

Hata mı yapıyorum? diye sordu kendi kendine.

"Radyoyu açıklayın," dedi yüksek bir sesle.

"Açıklayacak bir şey yok," dedi Bayan Kesselman. "O sıradan beş tüplü bir radyo, ikinci Dünya Savaşı'ndan beri orada duruyor. Yıllardır orada. Çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum." Artık kızmış görünüyordu. Elleri titriyordu, yüzü gerilmiş ve yorgunluktan kasılmıştı. "Herkesin radyosu vardır, hatta iki veya üç tane."

Yemek odasına bakan tüm odaların kapısını Ragle tek tek açtı. Biri depo olarak kullanılan bir tuvalete açıldı, raflar ve kutular. "Evin etrafını gezmek istiyorum. Buraya gelin, böylece ben bakarken sizin ne yaptığınızla ilgili endişelenmeyeyim." Kilitte bir anahtar vardı.

"Lütfen," dedi Bayan Kesselman, adama bakarken, neredeyse aciz bir şekilde.

"Sadece birkaç dakika," dedi Ragle.

Birbirlerine baktılar. Bayan Kesselman teslim olduğunu gösteren bir işaret yaptı ve tuvalete doğru yürüdüler. Ragle kapıyı kapatıp kilitledi. Anahtarı cebine koydu.

Şimdi daha iyi hissediyordu.

Tabağının başında siyah köpek onu dikizliyordu. Neden beni seyrediyor diye meraklandı. Ve o anda köpeğin yemeğini bitirdiğini ve onun daha fazla yemek vereceğini umduğunu anladı. Paket uzun yemek masasının, Bayan Kesselman'ın bıraktığı yerde duruyordu; birkaç tane daha köpek bisküvisini tabağa koydu ve köpek yeniden yemek yemeğe daldı.

Tuvaletten Garret'in sesi direkt olarak duyuluyordu.

Yüzünden belli -o bir kaçık."

Ragle, "Ben kaçık değilim. Bu şeylerin büyüdüğünü adım adım seyrettim. Sonunda, adım adım neler olduğunu fark ettim."

Baykan Kesselman adama tuvalet kapısından seslendi: "Bakın Bay Gumm. Anladık ki siz kendi söylediğinize gerçekten inanıyorsunuz. Ama ne yapağınızı görmüyor musunuz? Herkesin size karşı olduğuna inandığınızdan, herkesi size karşı olmaya zorluyorsunuz." "Bizim gibi," dedi Garret.

Dediklerinde oldukça büyük doğruluk payı vardı. Ragle, emin olmadan, "Risk alamam," dedi.

“Binlerine şans tanımanız lazım,” dedi Bayan Kesselman. “Aksi halde yaşayamazsınız.”

Ragle, “Evi arayacağım. Ondan sonra da kafamı toplayacağım,” dedi.

Kadın, kontrollü ve medeni ses tonuyla devam etti: “En azından ailenizi arayıp güvende olduğunuzu söyT- leyin. Böylece sizin hakkınızda endişelenmeyeceklerdir. Muhtemelen çok üzgündürler.”

“Ya da bizim aramamıza müsaade edin,” dedi Garret. “Böylece polisi ya da böyle yerleri aramayacaklardır.”

Ragle yemek odasından çıka. Önce oturma odasını araştırdı. Sıradan olmaysan hiçbir şeyre rastlamadı. Ne bulmayı umut ediyordu ki? Yine aynı eski problem... bulana kadar ne aradığını bilmeyecekti. Ve belki ondan sonra bile emin olamayacaktı.

Küçük piyanonun arkasındaki duvarda bir telefon asılıydı, parlak pembe renkte bir telefon ve kıvrık plastik telefon kordonu. Ve üstte, kitaplıkta, telefon defteri. Kitabı raftan aldı.

Bu defter Sammy’nin boş arazide bulduğu defterin aynısıydı. Defteri açtı. İlk sayfada, kurşunkalemle, kırmızı boya kalemiyle, dolmakalemle ve mürekkepli kalemle yazılmış numaralar ve isimler vardı. Adresler, not alınmış tarihler, zamanlar ve olaylar... defter belli ki bu evde bu insanlar tarafından kullanılıyordu. Walnut, Sherman, Kentfıeld, Devonshire’ın numaraları.

Duvardaki telefonun üstündeki numara ise Kentfıeld numarasıydı.

Böylece hesap kapanmıştı.

Elinde defterle geri dönüp yemek odasına girdi. .Anahtarı çıkardı ve tuvaletin kilidini açü, kapıyı ardına kadar açtı.

Tuvalet boştu. Gerideki duvardan, geniş koridor, yatak odalarından birine doğru kesilmişti, tahtanın ve plastiğin hâlâ sıcak olan kenarı bu odayı gösteriyordu. Birkaç dakika içinde bir geçit açmışlardı. Zeminde, geçit yüzünden, iki küçük matkap deliği gibi noktalar duruyordu; biri kıvrık, hasarlı ve çentikli. Yanlış ebat. Çok küçük. Ve diğeri, muhtemelen çok çalışılmamış, doğru ebadı bulmuş ve işi bitirmişlerdi, öyle bir hızla çıkmışlardı ki kesme araçlarının parçalanın unutmuşlardı.

Matkap deliği gibi noktalan elleriyle tuttuğunda, hayatında daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediklerini anladı, tüm yaşamı

boyunca.

Mantıklı ve açıklayıcı konuşurken meğerse arka duvarı oymakla meşgullermiş.

Evde hızlı bir tur attı. Hiçbir iz yoktu onlardan. Arka kapı, gecenin rüzgârının etkisiyle açılıp kapanıyordu. Dışarı çıkmışlardı. Evi tümüyle terk etmişlerdi. Evin boşluğunu hissetti. Sadece o ve köpek. Hatta köpek bile yoktu; ondan da hiçbir iz yoktu şimdi. Köpek de onlarla birlikte gitmişti.

Yola çıkıp gidebilirdi, muhtemelen evde bir yerde yanına alabileceği bir fener vardı. Hatta kalın bir palto bile olabilirdi giymesi için. Şansı varsa, Kesselman'ler destek kuvvetlerle geri dönmeden önce bir hayli yol alabilirdi. Gün aydınlanana kadar ormanda saklanabilirdi. Ardından anayola ulaşabilirdi... tepenin altına kadar yürüyebilirdi, ancak kaç yüz mildi?

Ne umutsuz bir durum! Sıkılmaya başlamıştı, dinlenmeye ve uyumaya ihtiyacı vardı, daha fazla yürümeye değil.

Ya da evde kalabilir ve olabildiğince keşfederek zamanı kullanabilirdi. Onlar onu bulana kadar olabildiğince çok şey öğrenebilirdi.

İkincisi daha çekici geldi.

Oturma odasına geri döndü. Bu kez çekmeceleri ve büfeleri açıp, sıradan nesneleri incelemeye başladı; köşedeki televizyon seri gibi.

Televizyon setinin üstünde, maundan yapılmış bir çerçevenin içinde bir ses kaydedicisi vardı. Kapağı açti, bir film makarası, şimdiden mekanizması hazırlanmış ve çalıştırmaya hazır. Bir dakika sonra televizyonun ekranı aydınlandı. Teybin ve ses bandının video kullanımı için olduğunu anladı. Geride durarak, ekranı izlemeye başladı.

Televizyon ekranında Ragle Gumm belirdi, önce ön cepheden ardından yandan görüntüsü. Ragle Gumm, yol kenarında ağaçların bulunduğu bir cadde boyunca yürüdü, park etmiş arabaları ve kamyonetleri geçti. Ardından adamın yakın çekim görüntüsü, sadece suratı.

Televizyondaki konuşmacı ses, "Bu Ragle Gumm," dedi.

Ekrandaki Ragle Gumm, bir evin arka bahçesinde, şimdi bir şezlonga oturmuştu, üstünde spor bir Hawaii tişört ve şort vardı.

"Onun diyalog tarzından bir örnek dinleyeceksiniz," dedi ses. Ve

Ragle ardından kendi sesini duydu. “... biraz ilerideki eve git ben bunu yapacağım, ” dedi Ragle Gumm. “Aksi takdirde yarın yapabilirsin. Tamam mı?”

Beni siyah beyaz çekmişler, diye düşündü Ragle.

Teybi durdurdu. Görüntü hareketsiz kaldı.

Ardından kapatma düğmesine bastı, ardından görüntü parlak bir nokta kadar küçüldü ve sonunda tamamen kayboldu.

Artık hiç kuşkusu yoktu, herkes onu tanıyordu. Eğitilmişlerdi.

Ne zaman delirdiğimi düşünsem, bu teyp makinesini hatırlayacağım. Konusu beni tanıtmak olan bu eğitim programım.

Kaç tane teybin, kaç makinede ve kaç evde bulunduğunu merak ediyorum. Ne kadar genişlikteki bir alanda. Geçtiğim her ev. Her cadde. Her şehir belki de.

Tüm dünya?

Uzaktan bir motor gürültüsü duydu. Bu ses onun hareketlenmesine neden oldu.

Uzak değil diye düşündü. Ön kapıyı açtı ve gürültü arttı. Önündeki karanlıkta, iki ışık yandı ve aynı anda söndü.

Ama bu ne içindi, diye merak etti. Kim bunlar?

Bu şeyler gerçekte neye benziyor? Görmem lazım...

Eve doğru koşup, ardı arkasına eşyaları geçti, bir odadan diğerine. Mobilyalar, kitaplar, mutfaktaki yemek, çekmecedeki kişisel makaleler, küçük odadaki asılı elbiseler... en çok hangisi bir şey anlatacaktı?

Arka verandada adam durdu. Evin sonuna gelmişti. Bir çamaşır makinesi, rafta asılı bir bulaşık fırçası, bir paket sabun, bir tomar dergi ve gazete.

Yığına ulaşarak birkaç tanesini çekti ve yere atarak rastgele açmaya başladı.

Gazetenin tarihi onun araştırmaya devam etmesini durdurdu; elinde gazete kalakaldı.

10 Mayıs, 1997.

Neredeyse kırk yıl sonrası.

Gözleri başlıklara takıldı. Tecrit edilmiş ıvır zıvırlann anlamsız ve karmakarışık yığını: bir cinayet, park yerlerine ait fonların yükseltilmesi için tahvil işleri, ünlü bilim adamının ölümü, Arjantin’de ayaklanma.

Ve, gazetenin en alana yakın, bir başlık:
VENÜS MADEN İŞLETMECİLERİ ANLAŞMAYA KARŞI ÇIKIYOR

Mahkemeler, Venüs’teki mal mülkün sahipliğiyle ilgileniyordu... haberi okuyabildiği kadar hızlı okudu, ve ardından gazeteyi yere fırlaap dergileri kanştırmaya başladı.

Time’ın bir sayısı, tarihi 7 Nisan, 1997. Dergiyi kıvırarak pantolonunun cebine sıkıştırdı. Time’ın başka sayıları; hepsini inceledi, açü ve tüm makaleleri bir solukta okumaya çalıştı, kavramaya ve aklında tutmaya çalış- ü. Modalar, köprüler, resimler, ilaç, buz hokeyi-her şey, geleceğin dünyası önündeki düzyazıdaydı. Henüz var olmamış bir toplumun her dalının kısa özetleri...

Bu var olmuştu. Bu şimdi vardı.

Bu güncel bir dergiydi. Yıllardan 1997’di. 1959 değil.

174

Dışarıdaki yoldan gelen bir kamyonun durma sesi, geri kalan dergileri kapmasına neden oldu. Kucak dolusu. .. arka kapıyı açmaya gitti, arka avluya doğru.

Sesler. Avludaki adamlar hareket ettiler; bir ışık yandı. Kucak dolusu dergiyi kapıya çarptı ve birçoğu kapının önüne düştü. Dizlerini çökerek, toplamaya başladı.

“işte orada,” dedi bir ses ve ışık onun olduğu tarafa döndü, gözlerini aldı. Arkasını döndüğünden ışık arkasına vurmaya başladı; kapağına baktığı Time’ı havaya kaldırdı.

Derginin kapağında, Ocak 14 1996 tarihli, onun resmi vardı. Çizilmiş ve renkli. Altında şu kelimelerle:

RAGLE GUMM - YILIN ADAMI

Avluda oturup dergiyi açtı ve makaleyi buldu. Bebeklik fotoğrafları. Annesi ve babası. İlkokulda çocukluk halleri. Çılgınca sayfalan çevirdi. Şimdiki hali, İkinci Dünya Savaşı sonrası ya da savaştığını zannettiği hangi savaşsa... askeri üniforma diyerek gülümsedi kameraya doğru.

İlk karısı olan kadın.

Ve ardından manzaralı bir mekân, keskin şehir-gibi sivrilikler ve endüstriyel kuruluşların minareleri.

Dergi elinden alındı. Yukarıya doğru kafasını kaldırıp baktı ve hayretler içinde, onu kaldırıp avludan çıkaran adamın üstünde tanıdık mat kahverengi tulum olduğunu gördü.

“Bu geçide bak,” dedi biri.

Karardık ağaçlar, çiçek yataklarına basan adamlar, ayakkabılarının altinda ezilen odar, avlunun dışındaki patikadan yola doğru sallanan işaret fenerleri gözüne ilişti... ve yolda, motorları gürültü bir şekilde çalışan park etmiş kamyonlar, farları yanık. Zeytin yeşili servis kamyonları, bir buçuk ton. Bu da tanıdık. Mat Kahverengi tulumlar gibi.

Şehir kamyonları. Şehri muhafaza eden adamlar.

Ve adamlardan biri suratına bir şey taktı, plastik kabarcığa parmaklarıyla tampon yapmaya başladı. Kabarcık yukarı yükseldi ve buhar halini aldı.

Dört adamın arasında kalmış olan Ragle Gumm buharın içinde soluk alıp vermekten başka bir şey yapamadı. Sarı dumanlar çıkaran fener gözlerini kamaştırdı; Ragle gözlerini kapattı.

“Canını yakmayın,” dedi bir ses. “Ona dikkatli davranın.”

Altındaki kamyonun metali soğuk ve nemliydi; sanki, diye düşündü, bir buzdolabı tankerinin içine sokulmuş gibi. Kırsal çevrede üretilmiş ve kente nakledilen. Bir sonraki günün pazarına hazır olması için.

ON

Sağlık dolu sabah güneşi, odasını göz alıcı bir parlaklıkla doldurdu. Elleriyle gözlerini kapattı, kendini hasta hissediyordu.

Bir ses, “Gölgelikleri indireceğim,” dedi. Sesin kime ait olduğunu tanıyarak gözlerini açtı. Victor Nielson camın yanında duruyor ve gölgelikleri indiriyordu.

“Geri döndüm,” dedi Ragle. “Hiçbir yere ulaşamadım. Bir adım bile.” Çalılıkların arasından alelacele yokuş yukarı yaptığı koşuyu hatırladı. “Çok yükseğe çık- um,” dedi. “Neredeyse en tepeye, fakat sonra beni geri aşağı ittiler.” Kim, diye düşündü. Yüksek sesle söyledi sonra, “Beni kim buraya geri getirdi?”

Vic, “Üç yüz kilo kadar gelen bir taksi şoförü. Seni evin kapısının önüne kadar taşıdı ve verandaya bıraktı,” dedi. Biraz sonra, “Sana veya bana, hesabı kimin ödediğine bağlı olarak artık, on bir dolara patladı.” “Beni nerede bulmuş?”

“Bir barda,” dedi Vic.

“Ne ban?”

“İsmini hiç duymadığım bir yer, şehrin sonlarına doğru bir yerlerde, kuzey tarafında; endüstriyel yapılaşmanın, demiryollarının ve yük tren istasyonlarının yoğun olduğu bölgede.”

“Barın ismini hatırlamaya çalış,” dedi Ragle. Bu ona birden önemli göründü, nedenini bilmiyordu.

“Margo’ya sorabilirim,” dedi Vic. “İkimiz de o sırada uyanıktık. Bir dakika.” Odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra, Margo yatağının ucuna gelmişti.

“Frank’s Bar B-Q adında bir yerdi,” dedi. “Teşekkürler,” dedi Ragle.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Daha iyi.”

“Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Hayır,” dedi. “Teşekkürler.”

“Gerçekten şişmiş durumdaydın. Birayla değil ama. Ceplerin bile patates kızartmasıyla doluydu.”

“Başka bir şey?” dedi Ragle. Başka bir şey daha olmalıydı, sarıldı onların arasında değerli bir şey sakladığını hatırlıyor gibiydi; hayati bir şekilde saklamak ve geri getirmek istediği bir şey.

“Bir de Frank’s Bar-B-Qdan kâğıt peçete sadece,” dedi Margo.

“Ve bir sürü bozukluk. Çeyreklik ve onluk.”

“Belki de telefon görüşmeleri yapıyordun,” dedi Vic.

“Evet,” dedi. “Sanırım.” Telefonla ilgili bir şey. Bir telefon rehberi. “Bir isim hatırlıyorum,” dedi. “Jack Daniels.”

Vic, “O taksi şoförünün adıydı,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Margo.

“Ragle, taksi şoförüne bu isimle seslenip durdu da oradan,” dedi Vic.

“Peki ya bakım-onarım kamyonları?” dedi Ragle.

“Onlarla ilgili herhangi bir şey söylemedin,” dedi Margo. “Fakat bunların neden aklında olduğunu anlamak kolay.”

“Neden peki?” dedi.

Margo gölgelikleri kaldırdı. “Sabahtan beri dışarıdalar, yedi bile olmamıştı geldiklerinde. Büyük ihtimalle gürültü bilinçaltını etkiledi ve düşüncelerine girdi.”

Ragle, yatakta doğrularak camdan dışarı baktı. İlerideki kaldırımın kenarına park etmiş iki tane zeytin yeşili kamyon duruyordu.

Kahverengi tulumları içindeki bir grup işçi sokağı kazmaya başladılar, çekiçlerinin gümbürtüsü Ragle'ın kulaklarını tırmaladı. Bu sesi uzunca bir zamandır duymakta olduğunu fark etti.

"Burada uzunca süre daha kalacağa benziyorlar," dedi Vic. "Kanallarda bir sorun olmalı"

"Ne zaman sokakları kazsalar sinirlerim bozuluyor," dedi Margo. "Her defasında öylece bitirmeden bırakıp gidivereceklerinden korkuyorum."

"Ne yaptıklarını biliyorlar," dedi Vic. Margo ve Ragle'a el sallayarak işe gitmek için yola koyuldu.

Yataktan yalpalayarak kalkıp, duş alıp tıraş olduktan ve üstünü giyindikten sonra, Ragle Gumm mutfağa gidip kendine bir bardak domates suyu koydu ve tereyağı sürülmemiş tost ekmeği üzerine kayısı kıvamında pişmiş yumurtadan oluşan kahvaltısını hazırladı.

Masaya oturup, Margo'nun ocakta bıraktığı kahveden biraz içti. Pek bir şeyler yiyebilecek gibi hissetmiyordu. Uzaktan yine çekiçlerin darbelerini duyabiliyordu. Kendi kendine, bu daha ne kadar devam edecek, diye sordu.

Bir sigara yakıp sabah gazetesini okumaya başladı. Vic veya Margo gazeteyi içeri almış ve onun kolay bulabilmesi için masanın yanındaki sandalyeye koymuştu.

Gazete kâğıdının dokusu onu çok rahatsız etti. Ellerinde zorlukla tutabiliyordu.

İlk sayfaları çevirip katlayarak bulmaca sayfasına geldi. Her zamanki gibi kazananların isimleri. Kendi ismi, yine özel kutuda. Tüm ihtişamıyla.

'Yarışma bugün nasıl görünüyor?" diye öbür odadan sordu Margo. Üzerine giydiği torero pantolonu ve Vic'in beyaz tişörtü ile televizyon sehpasını parlatmaya başlamıştı.

"Her zamanki gibi," dedi Ragle. Gazetedeki ismi kendini yorgun ve rahatsız hissettirdi, sabahki ilk mide bulantısı geri geldi. "Komik iş," dedi kızkardeşine. "İsmini koca harflerle basılmış bir şekilde görmek. Bir anda sinir bozucu bir şey haline dönüşebiliyor. Bir şok."

"İsmimi hiç basılmış halde görmedim," dedi. "Seninle ilgili olan yazıların haricinde."

Evet, diye düşündü. Benim hakkımdaki yazılar. Gazeteyi bırakırken, "Ben oldukça önemli biriyim," dedi. "Evet, kesinlikle

öylesin,” dedi Margo.

“Öyle bir hisse kapılıyorum ki,” dedi, “sanki yaptığım şey insan ırkını etkiliyormuş gibi.”

Margo parlatmayı bıraktı ve doğruldu. “Ne tuhaf bir laf ettin. Ben bunda öyle bir şey” Konuşmayı kesti. “Sonuçta, yarışma sadece bir yarışmadır.”

Ragle odasına giderek çizelgelerini, grafiklerini, tablolarını ve makinelerini hazırladı. Bir saat kadar sonra günün bulmacasını çözmeye dalmış gitmişti.

Öğle vakti, Margo kapalı kapısını aklattı. “Ragle,” dedi, “rahatsız edebilir miyim? Eğer hayırsa bunu söyleyebilir misin?”

Ara vermekten hoşnut bir şekilde kapıyı açа.

“Junie Black seninle konuşmak istiyor,” dedi Margo. “Henüz bitirmediğini söyledim ama yalnızca bir dakika süreceğine yemin etti.” Junie Black oturma odasından göründü. Margo, “Tamamıyla giyinik,” dedi. Bir gözü Junie’deydi.

“Şehir merkezine alışverişe gidiyorum,” diyerek Junie açıklama getirdi. Üzerinde kırmızı yün örgü bir elbise, naylon çorap ve topuklu ayakkabılar, kısa bir ceket vardı; saçları yapılıydı ve fazla miktarda makyaj yapmışa. Gözleri çok koyu görünüyordu, kirpikleri dramatik bir şekilde uzundu. Odaya girerken Ragle’a “kapıyı kapat,” dedi, “seninle konuşmak istiyorum.” Ragle kapıyı kapattı.

“Dinle,” dedi. “İyi misin?”

“Evet.”

“Sana ne olduğunu biliyorum.” Ellerini Ragle’ın omuzlarına koydu ve sonra titreyerek ıstırap içinde ondan uzaklaştı. “Onu Allah kahretsin!” dedi. “Eğer sana bir şey yaparsa onu terk edeceğimi söylemiştim.” “Bili mi?” diye sordu.

“Tek sorumlusu o. Seni gözetledi ve takip etti; birkaç özel dedektif tuttu.” Bastırılmış duygularıyla gergin bir şekilde odada dolaştı. “Seni dövdüler, değil mi?” “Hayır,” dedi. “Zannetmiyorum.”

Junie bunu uzun uzun düşündü. “Belki de yalnızca seni korkutmak istediler.”

Ragle çekingen bir şekilde, “Bunun kocanla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Veya seninle.”

Junie başını sallayarak, “İlgisi olduğunu biliyorum. Aldığı telgrafı gördüm. Sen kayıpken bu telgraf geldi; benim görmemi istemedi

fakat beni zorla elinden aldım. Ne yazdığını kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Seninle ilgiliydi. Seninle ilgili bir rapordu," dedi.

Ragle, "Ne yazıyordu?" diye sordu.

Bir süre gücünü toplamaya çalıştı. Sonra ateşli bir şekilde, "Şöyle yazıyordu; 'Kayıp kamyon görüldü. Gumm barbeküyü geçti. Senin bir sonraki hareketin,' " dedi.

"Emin misin?" dedi Ragle, saçma olduğunun farkındaydı.

"Evet," dedi. "Elimden almadan önce hepsini ezberledim."

Kamyonlar, diye düşündü. Sokaktaki zeytin yeşili kamyonlar hala oradaydı. Adamlar hala uzaktaki kaldırımda çalışıyordu; şimdiden genişçe bir yeri kazmışlardı bile.

"Bill'in bakım-onarım ile bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu. "Servis kamyonlarını o göndermiyor, değil mi?"

"Su şirketinde ne yaptığını tam bilmiyorum," dedi Junie. "Ve hiç umurumda değil, Ragle. Bunu duydun mu? Hiç umurumda değil. Onunla işim bitti artık." Birdenbire ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı; bir yandan ona sıkıca sarılırken bir yandan da kulağına bağırarak şöyle diyordu; "Ragle, ben kararımı verdim. Bu şey, onun bu berbat, cani intikam işi aramızdaki her şeyi sonsuza kadar bitirdi. Bili ve ben ayrıldık. Bak." Sol elindeki eldiveni çıkardı ve elini yüzüne doğru salladı. "Görüyor musun?"

"Hayır," dedi.

"Evlilik yüzüğüm. Artık onu takmıyorum." Eldivenini tekrar giydi. "Buraya sana bunu anlatmak için geldim Ragle. Çimlerin üzerinde birlikte uzandığımız ve senin bana şiir okuyup beni sevdiğini söylediğin günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Margo'nun ya da herhangi birinin ne söylediği hiç umurumda değil," dedi Junie. "Bu öğlen iki buçukta bir avukatla randevum var. Bill'den ayrılmak konusunu konuşacağım. Bundan sonra ömrümüzün geri kalanında seninle birlikte olabiliriz ve artık kimse buna engel olamaz. Ve eğer kaba kuvvete dayanan intikam taktiklerine devam etmeye kalkarsa, polis çağırırım."

Çantasını alarak kapıyı açtı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Ragle, biraz önceki kasırganın yarattığı şaşkınlık içindeydi.

"Şehir merkezine gitmem gerekiyor," dedi. Hole doğru bir bakış

attı ve sonra ona dönerek ateşli bir öpücük gönderdi. Ona doğru eğilerek, “bugün seni aramaya çalışacağım,” diye fısıldadı. “Ve avukatın neler söylediğini anlatacağım.” Kapı arkasından kapandı, hızlıca yürürken topuklarının çıkardığı sesler sessizliği doldurdu. Sonra dışarıda bir araba çalıştı. Gitmişti.

Margo, mutfaktan, “Ne oldu orada?” diye seslendi.

Muğlâk bir ifadeyle, “biraz üzgün,” dedi. “Bili ile tartışmışlar.”

Margo, “Eğer tüm insanlık için önemli biriysen bundan daha iyisini yapabilmelisin,” dedi.

“Bili Black’e kaybolduğumu söyledin mi?”

“Hayır,” dedi Margo. “Ama Junie’ye söyledim. Sen gittikten sonra buraya geldi. Ona senin nerede olduğunu çok merak ettiğimi söyledim. Sanırım seni görmek için kullandığı bir bahaneydi; aslında konuşmak istediği ben değildim.” Ellerini kâğıt havlu ile kurularken, “Oldukça hoş görünüyor, fiziksel olarak çekici biri, ama aynı zamanda çocuksu. Sammy’nin oynadığı ufak kızları anımsatan bir tarafı var.”

Ragle onun anlattıklarını güç bela duyabiliyordu. Başı ağrıyordu, öncesinden daha kötü ve allak bullak hissediyordu. Gecenin yankılan...

Dışarıda, belediye işçileri küreklerine dayanmış sigara içiyorlardı ve sanki evin etrafında kalmaya özen gösteriyorlardı.

Acaba orada beni mi gözlüyorlar, diye düşündü Ragle.

Onlara karşı refleks olarak güçlü bir nefret duyuyordu; korkuyla kapı komşusu bir duygu. Ve nedenini bilmiyordu. Geriye dönüp düşündü, neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Zeytin yeşili kamyonlar... koştuğu ve emekleyerek ilerlediği anlar. Saklanmak için uğraşması. Ve bulduğu ama sonra ya düşürdüğü ya da ondan alınan değerli şey...

ON BİR

Ertesi sabah, Junie Black telefon etti.

“Çalışıyor muydun?” diye sordu.

“Ben her zaman çalışıyorum,” dedi Ragle.

Junie, “Avukatım Bay Hempkin ile konuştum,” dedi. Sesinin tonu detaylara girmek üzere hazırlandığını haber veriyordu. İç çekerek,

“Ne hantal bir işleyiş,” dedi.

“Nasıl sonuçlandığını bana haber ver,” dedi, bulmacasına bir an önce geri dönmek istiyordu. Ama her zamanki gibi onun tarafından tuzağa düşürülmüştü. Onun özenle hazırlanmış ve aşırı duygusal problemlerine dâhil olmuştu. “Ne dedi?” diye sordu. Ne de olsa konuyu ciddiye almak zorundaydı; eğer Junie mahkemeye taşırsa, o da duruşmaya çağrılabilirdi.

“Ragle,” dedi. “Seni çok feci bir şekilde görmek istiyorum. Benimle birlikte olmanı istiyorum, her zaman yanımda olmanı. Bu durum bana acı veriyor.”

“Bana avukatın neler söylediğini anlat,” dedi Ragle. “Bill’in ne hissettiğine bağlıymış. Ne büyük bir saçmalık. Seni ne zaman görebilirim? Evinin etrafına yaklaşmaya korkar oldum. Margo hayatımda karşılaştığım en kötü bakışlarla beni karşıladı. Paran için mi peşinde olduğumu düşünüyor nedir? Ya da her zamanki hastalıklı düşüncelerinden biri mi?”

“Bana adamın ne dediğini anlat.”

“Seninle telefonda konuşmaktan nefret ediyorum. Neden kısa bir süreliğine buraya gelmiyorsun? Yoksa Margo şüphelenir diye mi çekiniyorsun? Biliyor musun Ragle, kararımı verdiğim için arak kendimi çok daha rahat hissediyorum. Senin yarımdayken kendim olabiliyorum, şüphelerle kendimi yapmacık bir şekilde geri çekmiyorum. Bu benim hayatımdaki en önemli an, Ragle, bu gerçekten kutsal. Kilise gibi. Bu sabah uyandığımda sanki kilisede uyanmış gibi hissettim kendimi ve etrafım bu büyülü heyecanla sarılmış gibiydi. Kendime sordum, nedir bu büyülü heyecan diye ve tanımlamak çok zaman almadı, şendin. Sessizliğe büründü birden, Ragle’ın bir şeyler söylemesini bekleyerek.

“Şu sivil savunma işinden ne haber?” diye sordu Ragle.

Junie, “Ne olmuş ona, bence iyi fikir,” dedi.

Ragle, “Orada olacak mısın?” diye sordu.

“Hayır”, dedi, “Ne demek istiyorsun?”

“Gideceğini sanıyordum.”

“Ragle” dedi sinirlenerek, “Biliyor musun bazen öyle gizemlisin ki, çözemiyorum seni.”

O noktada fark etti ki Ragle, bir hata yapmıştı. Sivil Savunma sınıfı konusunu değiştirmekten başka bir çıkar yol kalmamıştı. Ne

kastettiğini ve Bayan Keitelbein ona yaklaşmadan ne düşündüğünü açıklamak faydasızdı.

“Bak June” dedi Ragle. “Seni, senin beni görmek istediğin kadar çok görmek istiyorum, hatta daha fazla. Fakat bu lanet olası bulmacayı bitirmek zorundayım.”

“Biliyorum” dedi June. “Bitirmen gerekiyor,” boyun eğercesine. “Peki ya bu akşam, sen postayla cevabım yolladıktan sonra?”

“Seni aramaya çalışacağım,” dedi. Fakat kocası evde olacaktı akşam. “Belki ilerleyen saatlerde?” diye sordu. “Akşama doğru. Cevabı erken gönderebilirim sanırım bugün.” Şimdilik oldukça iyi gidiyordu.

“Hayır” dedi. “Öğleden sonra evde olmayacağım, eski bir arkadaşla öğle yemeği yiyeceğim. Bir kız arkadaşımla. Üzgünüm Ragle. Sana anlatmak istediğim ve seninle yapmak istediğim öyle çok şey var ki. Uzun bir yaşam var önümüzde,” diyerek konuşmaya devam etti, Ragle da dinledi. Sonunda hoşça kal dedi June ve Ragle telefonu kapattı, hayal kırıklığına uğramıştı.

Ne kadar zordu onunla iletişim kurmak.

Odasına dönerken telefon tekrar çaldı.

“Benim cevap vermemi ister misin?” diye sordu diğer odadan Margo.

“Hayır” dedi Ragle, “muhtemelen benim içindir.” June’un sesini duymayı umarak açtı telefonu. Fakat yerine, tanıdık olmayan, daha yaşlı bir bayan sesi duydu, duraklayarak konuşan,

“Bay Gumm... orada mı?”

“Benim, buyurun.” Hayal kırıklığı sesine yansıdı, boğuk.

“Ohh, Bay Gumm. Bugünkü Sivil Savunma dersini unutmadınız, değil mi? Ben Bayan Keitelbein.”

“Hatırladım,” diyerek yalan söyledi. “Merhaba Bayan Keitelbein.” Üzgünüm Bayan Keitelbein ama-” Bayan Keitelbein sözünü keserek, “Biliyorsunuz, bugün öğleden sonra, Salı bugün, saat ikide.”

“Gelemem,” dedi Ragle. Yanşmaya boğulmuş durumdayım, başka bir zaman.”

“Yo, hayır” dedi Bayan Keitelbein. “Fakat Bay Gumm, oraya gittim ve sizden bahsettim. Onlar sizin İkinci Dünya Savaşı hakkında konuşmanızı bekliyorlar. Hepsini aradım, hepsi de çok istekli ve heyecanlı.” “Üzgünüm” dedi Ragle.

“Felaket bu,” dedi Bayan Keitelbein kendine gelerek. Belki gelip konuşmazsınız, sadece sınıfta bulunup soruları cevaplarsanız-bu onlan çok memnun edecek, biliyorum. Bunun için de zaman bulamaz mısınız? Walter sizi alabilir ve bırakabilir arabasıyla. Ders en fazla bir saat sürer, en kötü ihtimalle bir saat on beş dakika.”

“Beni alması ve bırakmasına gerek yok,” dedi Ragle. Yarım blok uzağımdasınız.”

“Öyle mi? Caddenin yukarısındasınız, o zaman muhakkak gelmelisiniz, lütfen Bay Gumm, hatırım için.”

“Tamam” dedi Ragle. O kadar önemli değil bir saat ya da biraz fazla.”

“Çok teşekkür ederim.” Rahatlığı ve minnettarlığı sesine yansıyarak, “Gerçekten çok memnun olacağım,” dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz, Ragle yarışma cevabına döndü. Sadece birkaç saati vardı cevapları göndermek için ve onları bir an önce göndermesi gerektiği aklımdan çıkmıyordu.

Saat ikide, Bayan Keitelbein’in duvarları boyanmamış, dik merdivenlerini tırmanarak zili çaldı.

Bayan Keitelbein kapıyı açarak “hoş geldiniz” dedi.

Arkasında, çiçekli elbiseleri içinde bir grup kadın gölgesi ve hastalıklı gibi görünen zayıf erkekler, hepsi merakla ona baktılar, anladı ki hepsi onu bekliyordu bir süredir. Artık ders başlayabilirdi. Hemen orada bile. “Ne önemliymişim.” Fakat bu onu tatmin etmedi. Onun için önemli olan kişi yoktu orada. Junie Black’in eksikliği hissediliyordu.

Bayan Keitelbein, Ragle’ı masasının diğer tarafına yönlendirdi, Walter’la birlikte giriş katından sürükleyerek çıkarttıkları devasa masa. Bayan Keiltein oturduğunda sınıfı görebileceği şekilde ona bir sandalye ayarladı. “Burada,” dedi sandalyeyi göstererek. “Buraya oturun.” Ders için giyinip kuşanmıştı Bayan Keitelbein, uzun gümüş renkli pileli eteği ve dantelli bluzu Ragel’a okul mezuniyeti ve resitalleri hatırlatmıştı. Bu toplantı için giyinmişti; dalgalı, dantelli uzun ipek etek ve bluzu ona okul mezuniyet gecelerini ve müzik resitallerini hatırlattı.

“Tamam,” dedi.

“Sana bir şeyler sormadan önce onlarla Sivil Savunma ile ilgili birkaç konu anlatacağım,” dedi. Koluna hafifçe vurdu. “İlk defa bir

toplantımızda ünlü birini misafir ediyoruz.” Gülümseyerek yerine oturdu ve masaya birkaç kez vurarak misafirleri sessiz olmaya davet etti.

Herkes sessizleşti. Mırıltılar kesildi. Herkes Walter’m ayarladığı ve düzenlediği sandalyelerin ilk iki sırasında oturuyordu. Walter kendisi için arkalarda, kapının yanında bir sandalye seçmişti. Üzerinde süveter ve kravat vardı, resmi bir ifadeyle Ragle’a başını sallayarak selam verdi.

Ceketimi giymeliydim, diye düşündü Ragle. Yalnızca uzun kollu gömlek giymişti ve görünüşü açısından kendini pek iyi hissetmedi.

Bayan Keitelbein ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturmuş bir şekilde, “Geçen dersimizde bir kişi, Amerika’ya sürpriz bir saldın olması durumda tüm düşman saldırılarını karşılayamama olasılığımızla ilgili bir soru sormuştu. Bu oldukça doğru. Tüm saldırıları geri püskürtemeyeceğimizi hepimiz biliyoruz. Belirli bir yüzdesi maalesef hedefine ulaşacak. Bu kabul edilmesi güç bir gerçek ve bunu kabullenip buna göre davranmalıyız.”

Dinleyiciler sanki ağız birliği yapmışçasına, hep birlikte, sıkıntılı bir ifade takındılar.

Bayan Keitelbein, “Eğer savaş çıkarsa, en iyi ihtimalle korkunç bir yıkım ile karşı karşıya kalırız; onlarca milyon ölü ve ölümcül yaralı. Molozlara dönüşmüş şehirler, radyoaktif serpinti, kirlenmiş ve kullanılamaz hale gelmiş mahsuller, gelecek kuşakların telafi edilemez bir şekilde zarar görmesi. En iyi ihtimalle, yeryüzünde daha önce görülmemiş ölçüde bir salgın hastalıkla karşı karşıya kalırız. Bize bir yük gibi görünen ve hükümet tarafından savunma için ayrılmış ödenek, bu felaket karşısında okyanusta bir damla gibi kalacak.”

Ragle kendi kendine, söyledikleri doğru diye düşündü. Onu dinlerken, ölüm ve ıstırap gözünün önüne geldi... şehrin harabelerinde büyüyen siyah otlar, sınırsız kül yığınlarının üzerine saçılmış paslı demirler ve çürümüş kemikler. Yaşam yok, ses yok...

Sonra bir anda korkunç bir tehlike hissi tüm benliğini sardı. Bu tehlikenin bu kadar yakın oluşu ve tehlikenin gerçekliği ona bir yumruk gibi çarptı. Bu duygu bir anda üzerine çöktüğünde kendine engel olmayarak hafif bir ses çıkardı ve sandalyesinde sıçradı. Bayan Keitelbein konuşmayı kesti. Herkes aynı anda dönüp ona

baktı.

Zamanımı boşa harcıyorum, diye düşündü. Gazete bulmacaları. Gerçeklerden nasıl bu kadar uzağa kaçabilmişim?

Bayan Keitelbein, “Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?” diye sordu.

“Ben — iyiyim,” dedi.

Sınıftan bir kişi el kaldırdı.

“Buyurun Bayan F...” dedi Bayan Keitelbein.

“Eğer Sovyetler füzelerini büyük bir grup halinde gönderirse, termo-nükleer savaş başlıklarımız sayesinde bizim füze önleme füzelerimiz, düşman füzelerinin küçük ardışık dalgalar şeklinde gönderilmesine nazaran daha yüksek oranda başarı sağlamaz mı? Geçen hafta söylediklerinizden”

“Çok iyi bir noktaya parmak bastınız,” dedi Bayan Keitelbein. “Aslında füze önleme füzelerimizi savaşın ilk birkaç saatinde bile kaybedip, sonrasında düşmanın, Japonların Pearl Harbourda yaptığı gibi tek ve büyük bir saldırıyla değil, onun yerine belki de birkaç yılı kapsayabilecek şekilde ‘yiyip bitirme’ taktiğiyle kazanmayı planladığını öğrenebiliriz.”

Bir el daha kalktı.

“Buyurun Bayan P...”

“Evet, Bayan P..dedi Bayan Keitelbein.

“Ama Sovyetler bu şekilde süren bir saldırıyı karşılayabilir mi? II. Dünya Savaşı’nda, Naziler ekonomilerinin Londra’ya gece gündüz yapılan baskınlardaki ağır bombardıman uçaklarının kaybını karşılayamayacağını anlamamışlar mıydı?”

Bayan Keitelbein, Ragle’a döndü ve “Belki Bay Gumm bunu cevaplayabilir,” dedi.

Bir anlığına Ragle sorunun kendisine sorulduğunu anlamadı. Birdenbire Bayan Keitelbein’in kendisine doğru kafa salladığım gördü. “Ne?” dedi.

“Bize ağır bombardıman uçakları kayıplarının Naziler üzerindeki etkisini söyler misin?” dedi. “Londra’ya yapılan saldırılardaki.”

“Ben Pasifik’teydim” dedi Ragle. “Özür dilerim, Avrupa Tiyatrosu hakkında hiçbir bilgim yok.” Avrupa’daki savaş hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu; aklında sadece doğrudan doğruya tehdit kalmıştı. Bu tehdit diğer her şeyi dışarı atmış ve Ragle’ın aklını boşaltmıştı.

Neden burada oturuyorum, diye sordu kendi kendine. Ben... nerede olmalıyım?

Junie Black'le birlikte kırsal bir çayır boyunca gezmek... Çimen kokusu ve öğlen güneşi altında, kuru ve sıcak bir yamaca bir örtü sermek. Hayır, orası değil. O da mı yok artık? Maddenin yerine içi boş şekil; Güneş aslında parlamıyor, gün aslında soğuk, hiç de sıcak değil, gri ve sessizce yağıyor, iğrenç küller her şeyin üzerine yağıyor. Kömürleşmiş kökler haricinde bitki yok. Kirlenmiş su havuzları...

Zihninde çorak ve içi boş bir yamaçta Junie'nin peşinden koştu. O küçüldü, kay[r]boldu. Yaşamın iskeleti, bir haç desteğinde beyaz kırılgan korkuluk. Sınıyor. Gözlerin yerinde boşluk. Bütün dünyanın, diye düşündü, içi görülebilir.

"Bu benim düşüncem," dedi Bayan Keitelbein, Bayan P' ye cevap olarak. "Almanların, tecrübeli pilot kayıpları, uçak kayıplarından daha ciddi. Havaya uçurulan uçakların yerine yenilerini yapabilirler ama bir pilotu yetiştirmek aylar alır. Bu bundan sonraki savaşta nasıl bir zihniyet değişikliği olacağını gösteriyor bize. İlk Hidrojen savaşında, füzeler insansız çalışabilecekler. Böylece tecrübeli pilotların tükenmesi diye bir sorun da kalmayacak. Onları uçuracak kimse olmadığı için füzelerin gelişi durmayacak. Fabrikalar var olduğu sürece füzeler gelmeyle devam edecek."

Masasının üzerinde, tam önünde, teksir edilmiş bir belge duruyordu. Ragle, onun söylediklerini bu kâğıttan okuduğunu anladı. Devlet tarafından hazırlanmış hazırlık programı.

Konuşan aslında devlet, diye düşündü Ragle kendi kendine. Sadece yararlı bir şeyler yapmak isteyen orta yaşlı bir kadın değildi konuşan. Bunlar tek bir kişinin fikirleri değil, gerçeklerdi.

Bu gerçekti.

Ve ben bunun içindeyim, diye düşündü.

"Size göstermek istediğimiz bazı maketler var."dedi Bayan Keitelbein. "Oğlum Walter'ın yaptığı şeyler... Farklı hayati donanımlar gösteriyorlar." Oğlunu işaret etti ve oğlu ayağa kalkıp annesinin yanına geldi.

"Eğer bu ülke bir dahaki savaşta ayakta kalacaksa," dedi canlı mizacıyla. "Üretmenin yeni bir yolunu bulması gerekiyor. Bizim şu anda bildiğimiz fabrika dünyanın çehresini bozuyor. Bir tür yeraltı üretim ağı hayata geçirilmeli."

Kısa bir süre gözden kayboldu, yan odalardan birine gitti. Herkes beklenti içerisinde onu izliyordu. Geri döndüğünde büyük bir maket taşıyordu, maketi annesinin masasının üstüne herkesin önüne koydu.

"Bu bir fabrika sisteminin taslağım gösteriyor," dedi Ragle. Bir mil derine ya da tamamen yeraltına, saldırıdan uzağa inşa edilmek üzere."

Herkes modeli görebilmek için ayağa kalktı. Ragle, kafasını çevirdi ve masanın üzerinde, ufak kulelerin, bina reprodüksiyonlarının ve endüstriyel bir işletmenin minarelerinin olduğu bir kare gördü. Ne kadar da benziyor, diye düşündü. Ve ikisi, Bayan Keitelbein ve Walter modelin üzerine eğildiler... Bu sahne daha öncede yaşanmıştı, geçmişte bir yerlerde.

Ayağa kalkü ve daha yakından bakmak için yaklaşti.

Bir dergi sayfası, fotoğraf, ama bir modelin değil; bu makete model olan orijinalin fotoğrafı.

"Böyle bir fabrika var mı?"

Heyecanını gören, Bayan Keitelbein " Oldukça ikna edici bir kopya değil mi, Bay Gumm?" dedi.

"Evet" dedi Ragle.

"Daha önce bunun gibi bir şey gördünüz mü?"

"Evet." diye cevapladı Ragle.

''Nerede?"diye sordu Bayan Keitelbein.

Biliyor gibiydi. Bu soruya cevabı var gibiydi.

"Böyle bir fabrikanın ne ürettiğini düşünüyorsunuz?" dedi Bayan P.

"Muhtemelen alüminyum külçeler." dedi Walter. Doğru görünüyordu. "Hemen hemen bütün basit madenler, metal, plastik veya lif," diye cevapladı.

"Bu modelle gurur duyuyorum."dedi Walter.

"Duymalısın da,"dedi Bayan F.

Bunun her bir metrekaresini biliyorum, diye düşündü Ragle. Her binayı, her geçişi, her ofisi biliyorum. Bu fabrikada bulundum, dedi kendi kendine. Hem de birçok kez...

Sivil Savunma dersinden sonra eve gitmedi. Onun yerine, bir otobüse bindi ve şehir merkezine, ana alışveriş bölgesine doğru yola çıktı.

Bir süre yürüdü. Ve karşısında geniş bir park alanı ve üzerinde "ŞANSLI PENY SÜPERMARKETİ" yazılı tabela olan bir bina gördü. Ne geniş bir yer, diye düşündü. Şilepler hariç her şey satılıktı. Caddenin karşısına geçti ve park alanını çevreleyen beton duvarın üstünde adadı. Dengesini korumak için kollarım iki yana açıp, binanın arka tarafına, çelik kaplı yüksek yükleme dokuna kadar duvarın üstünde yürüdü.

Şehirlerarası mal taşıyan kamyonlar doka doğru geri geri yanaşmışlardı. Kumaş önlükler giymiş adamlar konserve ürünler dolu mukavva kutulan, mayonez şişelerini, taze sebze meyve küfelerini, un ve şeker çuvallarım boşaltıyorlardı. Kendiliğinden dönen küçük silindirlerden oluşan bir rampa bira kutusu mukavvaları gibi küçük mukavva kutuların kamyonlardan depoya kaydırılmasını sağlıyordu.

Eğlenceli olmalı, diye düşündü. Mukavva kutular rampaya atılıyor, doku geçip açık kapıdan içeri düşüyorlardı. Muhtemelen burada birisi kutuları alıyor ve istif ediyordu. Dipteki görünmez faaliyet... Kutuları alan biri, görünmeyen ama çabalayan biri vardı.

Bir sigara yakıp, gezindi.

Kamyonların direksiyonlarının çapı kendi boyuna eşitti, ya da öyle bir şeydi. Bu şehirlerarası araçlardan birini kullanmak insanda güçlü olduğu hissini uyandırıyor olmalıydı. Birinci kamyonun arka kapısına yapıştırılmış olan lisans şiltlerini inceledi. On farklı eyaletten on şilt vardı. Rock dağları, Utah Tuz Ovası, Nevada Çölü... Dağlardaki karlar, düz alanlardaki sıcak göz alıcı hava.

Böcekler, ön cama yapışır. Binlerce arabaya servis lokantası, motel, benzin istasyonu, binlerce tabela vardı. Uzakta kilometrelerce uzanan tepeler. Yolun kuru tekdüzeliği.

Ama sürekli harekette olmanın tatminkârlığı, bir yerlere gidiyor olma hissi. Fiziksel mekân değişikliği. Her gece farklı bir şehir.

Macera. Bir yol kenarı lokantasında, yalnız bir garsonla romantizm. Büyük şehri görmek için can atan güzel bir kadın. Tekdüze kasaba sahnesinde yetişmiş, yaratılmış, bembeyaz dişli, güzel saçlı, mavi gözlü bir kadın.

Benim kendi garsonum var. Junie Black. Birinin karısını çalmaya dayalı romantizmin gizli kapaklı işlerine doğru bir macera. Mutfak pencerelerinin altına araba park edilmiş, avlusunda çamaşırların

asılmış olduğu küçük evlerin sıkışık ortamında, yapacak hiçbir şey kalmayıncaya kadar sayısız getir götür işiyle meşgul olan bir kadın. Tek kaygısı bir şeylerin yapılması, hazır olması olan...

Bu benim için yeterli değil mi? Bütün bunlardan tatmin oluyor muyum?

Belki de bu sebepten bu kuruntuyu hissediyorum. Bili Black'in bir tabanca ile çıkıp geleceği ve kansıyla oynaştığım için beni vuracağı endişesi bu. Bir öğleden sonra, çamaşır yıkama, çimenler ve alışveriş arasında beni kıskıvrak yakalayacak. Kabahatim bir akıbet fantezine dönüştü... Sadece günahlarım karşılığında bir ödeme bu. Oldukları gibi, ehemmiyetsiz şeyler.

En azından, bir psikiyatrisin yapacağı açıklama bu, diye düşündü. Harry Stack, Sullivan, Karen Horney ve Kari Menninger okumuş olan bütün eşlerin söyleyeceği bir şey. Ya da belki benim Black' e karşı husumetim. Endişenin, bastırılmış düşmanlığın dönüşümü olduğu söylenebilir. Kendi iç problemlerimin dışa vurumu. Ve Walter' in maketi. Gelecekte yaşamak istiyor olabilirim. Çünkü o maket gelecekten bir şeyin maketiydi. Ve o maketi gördüğümde, bana kusursuz biçimde doğal geldi.

Süpermarketin ön tarafına yürüdü, kapının iki tarafa açılmasını sağlayan dijital gözden geçti. Kasaları geçtikten sonra, zerzevat bölümünde, soğan sandığının başında Vic Nielson görülüyordu. Bozuk soğanları diğerlerinden ayırıp, yuvarlak çinko bir kabın içerisine atıyordu.

Ona doğru yürüdü ve “Merhaba,”dedi Vic'e.

“O, merhaba,”dedi Vic. Soğanları ayıklamaya devam etti. “Bugünkü yapbozunu bitirdin mi?”

“Evet.”dedi Ragle. “Postada.”

“Bugün nasıl hissediyorsun kendini?”

“Daha iyi.” Mağazada sadece birkaç müşteri olmasından istifade edip sordu, “Çıkabilir misin?”

“Birkaç dakikalığına.”

“Hadi, konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” dedi Ragle.

Vic, önlüğünü çıkardı, çinko kabın yanına bıraktı. O ve Ragle kasaların yanından geçtiler, Vic kasiyerlere on, on beş dakikaya kadar geri döneceğini söyledi. Sonra, ikisi mağazadan çıktılar park alanını geçip yaya kaldırımına doğru yürüdüler.

“Amerikan Akşam Yemeği Salonu konusunda ne düşünürsün?” dedi Vic.

“iyi,” dedi Ragle. Vic’i caddede, saldırgan öğleden sonra trafiği içinde takip ediyordu. Her zamanki gibi, Vic yol hakkı için iki tonluk arabalarla mücadele etmekten hiç çekinmiyordu. Bir Chrysler’in egzozu dizlerini ısıtacak kadar yakınlarından geçtiğinde, “Sana hiç araba çarptı mı?” diye sordu Ragle.

“Henüz değil,”diye cevapladı Vic elleri ceplerinde.

Kafeye girdiklerinde, Ragle hemen yanlarındaki yerlerden birine park etmiş zeytin yeşili bir servis kamyonu gördü.

Vic durdu ve “Sorun ne?” diye sordu.

“Bak,”dedi Ragle. Ve işaret etti.

“Ee, ne var ki?” dedi Vic.

“Bu şeylerden nefret ediyorum,” dedi Vic. “Bu şehir kam\'Onlarından.” Muhtemelen, şehir belediye ekibi, Keitelbeins’lere gittiğini fark ettikleri evin önündeki caddeyi eşeliyorlardır.

“Kahveyi boş ver. Hadi, mağazada konuşalım, ”dedi.

“Sen nasıl istersen, ”dedi Vic. “Eninde sonunda oraya gitmem gerekiyor, hemen ya da daha sonra.” Caddeyi yeniden geçerlerken, “Şehre muhalif ne öğrendin? Yoksa Bili Black ile ilgili bir şey mi?”

“Muhtemel,”dedi Ragle.

“Margo, dün ben işe gitmek için evden ayrıldıktan sonra Junie’nin ortaya çıktığını söyledi. Giyinip süslenmiş. Ve avukatla ilgili bir şeyler söylemiş.”

Cevap vermeden, mağazaya girdi Ragle. Vic onu takip etti. “Nereye gidebiliriz?” diye sordu Ragle.

“Buraya.” Bir anahtarla, mağazanın en dibinde, içki reyonunun yanındaki çek bozma bölmesinin kilidini açtı Vic. Bölmenin içinde iki tabureden başka hiçbir şey yoktu. Vic arkalarından kapıyı kapattı ve taburelerden birine oturdu. Çeklerin bozulduğu cam bölmeleri gösterip “Camlar kapalı, ”dedi. “Kimse bizi duyamaz. Ne söylemek istiyordun?”

“June ile ilgili yapacak bir şey yok,” dedi Ragle tam karşısındaki taburede oturan kayınbiraderine. “Sana anlatacak kirli bir hikâyem yok.”

“Bu iyi işte,” dedi Vic. “Kendimi o modda hissetmiyorum zaten. Taksi şoförü seni kapıdan içeri taşıdığından beri farklısın. Ayrıntıları

araştırmak çok zor ama yine de Margo ve ben dün gece yatağa gittikten sonra bu konuyu konuştuk."
"Neye karar verdiniz?"
"Daha durgun görünüyorsun," dedi Vic.
"Öyle tahmin ediyorum," dedi.
"Ya da daha sakin."
"Hayır,"dedi. "Daha sakin değilim."
"Dayak yemedin değil mi? O barda."
"Hayır," dedi Ragle.
"Daniels, taksi şoförü, seni kanepeye attığında ilk defa başıma böyle bir şey geldi. Ama sende hiçbir belirti, iz yoktu. Ve eğer olsaydı, bilirdin, görürdün veya hissederdin. Yıllar önce bir kere dayak yemiştim. İyileşmem aylar sürdü. Böyle bir şey uzun sürer."

"Tek bildiğim uzaklaştırıldığım," dedi Ragle.

"Neden uzaklaştırıldın?"

"Buradan. Onlardan."

Vic kafasını kaldırdı.

"Neredeyse sınırı aştım ve gidişatı gördüm. Bizim yararımız için gitmemiz için düzenlenen bir yol değildi. Ama kapılıp gittim ve şimdi geri döndüm. Ve bana bir şey yapılıp yapılmadığını tam olarak hatırlamamam, özellikle ayarlandı. Ama..

"Ama ne?" dedi Vic. Çek bozma pencerelerinden sürekli olarak mağazayı, stantları ve kapıyı gözlüyordu.

"Frank'in barında dokuz saat geçirmediğimi biliyorum. Başka bir yerdeydim... Bir yerin görüntüsü var aklımda. Ama önce uzun bir süre başka bir yerdeydim, daha sonra bir evde, yüksekte bir yerdeydim. Birtakım insanlarla bir şey yapıyordum. Bu evde ellerimi bir şeyin üzerinde koymuştum. Hatırlayabildiğim bu kadar. Ama gerisi sonsuza kadar kayboldu. Bugün birisi bana bir şeyin kopyasını gösterdi ve o evde aynı şeyin bir fotoğrafını gördüğümü düşünüyorum. Ve sonra şehir..

Konuşmayı kesti.

Daha sonra, her ikisi de hiçbir şey söylemediler.

Sonunda, "Bunun, sadece Bili Black'in sen ve Junie ile ilgili bir şeyler bulmasıyla alakalı bir korku olmadığından emin misin?" diye sordu Vic.

"Hayır," dedi. "Bu öyle bir şey değil."

“Tamam,” dedi Vic.

“Bu eyaletler arası çalışan kamyonlar... Bunlar uzun mesafe gidebilirler, değil mi? Diğer araçlardan üç aşağı beş yukarı daha uzağa.”

“Ticari bir jet veya buharlı bir gemi ya da hızlı bir trenden daha uzağa değil,” dedi Vic. “Ama bazen birkaç bin mil.”

“Bunlardan biri insanı dış dünyaya götürebilir mi?” “Öyle düşünüyorum,” dedi Ragle.

“Ne iddia ediyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Ragle.

“Gitmene izin vermezlerdi.”

“Evet,” dedi Ragle.

“Senin problemlerin var,” dedi Vic.

“Evet,” dedi. “Ama yeniden denemek istiyorum. Bu sefer, sadece kendim terk etmeye karar verene kadar yürümeye başlayamayacağımı biliyorum. Terk etmeme izin vermeyecekler, her seferinde beni geri getirecekler.”

“Ne diyorsun, kendini bir varilin içinde koyup üreticilere geri iade edilen bozuk maddelerle birlikte paketleyecek misin?”

“Belki sen bir öneride bulunabilirsin. Her zaman kamyonların yüklenip boşaltılmalarını görüyorsun. Bugüne kadar ben bu işi hiç gözlemlememiştim.”

“Tek bildiğim, yapıldıkları, üretildikleri ya da yetiştirildikleri yerlerden kamyonlarla taşındıkları. Nasıl denendiklerini, kaç kere kapıların açılıp kapandığını, ne kadar mühürlü kalacağını bilmiyorum. Kendini bir yerde bir ay süreyle kalakalmış bulman muhtemel. Belki de burayı terk eder etmez kamyonları boşaltıyorlardır." “Sürücülerden hiçbirini tanımıyor musun?”

Vic bir süre düşündü. Sonunda, “Hayır,” diye cevap verdi. “Aslında, hiçbirini tanımıyorum. Görmüşlüğüm var. Ama onlar benim için sadece bazı isimleri ifade ediyorlar; BOB, MIKE, PETE, JOE.”
200

“Başka ne yapılabilir bilemiyorum,” dedi Ragle. “Yeniden deneyeceğim,” dedi kendi kendine. Bu fabrikayı görmek istiyorum. Fotoğrafını ya da maketini değil, kendisini görmek istiyorum. Kant’ın söylediği gibi Kendinde olan şeyi (The Ding as sich)” dedi. “Felsefeyle ilgilenmemen ne kadar kötü,” diye çıkıştı Vic’e.

“Bazen ilgilenirim,” dedi Vic. “Gerçi, şu anda değil. Sen maddelerin gerçekte ne oldukları gibi problemleri kastediyorsun. Geçen gece, otobüsle eve gelirken, maddelerin, nesnelerin gerçekten ne olduklarını gözlemledim. Bir yanılsama gördüm. Otobüsteki diğer insanlar koltuklarına yaslanmış bostan korkuluklarından başka bir şey değildiler. Otobüs ise...” Elleriyle silip süpürme işareti yaptı. “İçi boş bir iskeletti. Birkaç destek direk, benim koltuğum ve şoförün koltuğundan başka bir şey değildi. Gerçek olan sadece şofördü. Gerçekten beni eve götüren bir şoför. Sadece beni.”

Ragle, cebine uzandı ve yanında taşıdığı küçük metal kutuyu çıkarttı. Kutuyu açıp Vic’ e gösterdi.

“Bu nedir?” diye sordu Vic.

“Gerçeklik,” diye cevapladı Ragle. “Sana gerçeği veriyorum.”

Vic, kâğıt plakalardan birini çekti ve okudu. “Burada içme suyu çeşmesi diyor,” dedi. “Bu da ne demek?”

“Her şeyin ötesinde,” dedi Ragle. Söz. Belki de Tanrı’nın sözü. Logos. Başlangıçta söz vardı.” Tam olarak bir sonuca varamıyorum. Tek bildiğim ne gördüğüm ve bana ne olduğu. Gördüğümüz dünyadan başka bir dünyada yaşadığımızı düşünüyorum. Bir süre, diğer dünyanın ne olduğunu tam olarak bildiğimi düşünüyordum. Ama o andan, o zamandan beri yitirdim. O geceden beri yitirdim. Gelecekte, belki...

Sözler kelimeler kutusunu ona geri verdi. “Bir şeye bakmanı istiyorum,” dedi Vic. Vezne penceresini gösterdi ve Ragle gösterdiği yöne baktı. “Ödeme yapılan standarda,” dedi Vic. “Siyah süveter giymiş uzun kız, iri göğüslü olan.”

“Onu daha önce de gördüm,” dedi Ragle. “Hayranlık uyandıracak biri.” Kız adetleri kayda geçirirken onu izledi. Kız çalışırken tatlı tatlı gülümsüyordu, düzgün beyaz dişlerin kocaman gülümseyişi. “Bir defa, beni onunla tanıştırdın sanırım.”

“Ciddi olarak sana bir şey sormak istiyorum. Bu belki hoş olmayan bir söz gibi gelebilir. Ama ben bunu en ciddi anlamında söylüyorum. Problemlerini başka bir şekilde çözmek yerine bu yönden daha iyi çözebileceğini düşünmüyor musun? Liz zeki biri. En azından kafası Junie Black’detı daha çok çalışıyor, şüphesiz çok da çekici. Ve evli değil. Yeterince paran var, onunla ilgilenebilecek kadar tanınmış birisin. Gerisi sana kalmış. Onu birkaç kere dışarı çıkar ve

bu konuyla ilgili daha sonra yeniden konuşalım."

"Bunun yardımcı olacağını düşünmüyorum," dedi Ragle.

"Ciddi anlamda fırsat vermiyorsun?"

"Her zaman fırsat veriyorum," dedi. "Bu özel bir mesele ."

"Tamam," dedi Vic. " Eğer eminsen dediğin gibidir. Ne yapmak istiyorsun, kamyonlardan birisini ele geçirmek mi istiyorsun?"

"Yapabilir miyiz?"

"Deneyebiliriz."

"Sen de mi gelmek istiyorsun?" diy'e sordu Ragle. "Tabii ki," dedi Vic. "Tabiî ki, ben de görmek isterim. Dışarıdan bakabilmek isterim."

"O zaman söyle bana," dedi Ragle. "Kamyonlardan birini nasıl ele geçirebiliriz. Burası senin mağazan, bu konuyu sana bırakıyorum."

Saat beşte, Bili Black, servis kamyonlarının ofis penceresinin dışındaki alana park ettiklerini duydu. Az sonra, interkomu vızıldadı ve sekreteri; "Bay Neroni sizi görmek ister, Bay Black," dedi.

"Onunla konuşmak istiyorum," diye cevapladı sekreterini. Ofisinin kapısını açtı. Bir saniye sonra, hala salaş iş tulumu ve ayakkabıları üstünde olan kaslı, koyu renk saçlı bir adam kapıda belirdi. "İçeri gir," dedi adama Black. "Bugün olanları anlat bana."

"Notlar aldım," dedi elindeki bir makara ses bandını masaya bırakarak. "Kalıcı bir kayıt için. Ayrıca, bazı video kayıtları da var ama henüz alınmadı. Telefon ekibi, bugün on sularında karınızdan bir telefon aldığını söyledi. Telefon konuşmasında pek önemli bir şey yoktu. Onu Sivil Savunma dersinde görmeyi umut ettiğini söylemesi dışında. Karınız, ona şehir merkezinde bir kız arkadaşıyla buluşacağını söyledi. Daha sonra, Sivil Savunma dersini yürüten kadın dersin bu öğleden sonra iki de olduğunu hatırlatmak için aradı. Bayan Keitelbein."

"Hayır," dedi Black. "Bayan Kesselman."

"16- 17 yaşlarında bir oğlu olan orta yaşlı bir kadın."

"Doğru," dedi Black. Bütün bu durum icat edildiğinde, yıllar önce Kesselmanlarla karşılaştığım hatırladı. Ve son zamanlarda Bayan Kesselman Sivil Savunma panosu ve literatürü ile ortaya çıkmıştı. "Ragle, bu sivil savunma derslerine mi katılıyor?"

"Evet. Kayıtlan postaladı ve evlerinden ayrıldı."

Black'e Sivil Savunma sınıfından bahsedilmemişti. Amacının ne

olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Kesselmanlar, onun departmanından hiç kimseyi eğitimlerine almamışlardı.

“Sivil Savunma dersinin sorumluluğunu alan kimse var mı?”

“Bir bilgim yok.”

“Fark etmez,” dedi. “O dersi veriyor nasıl olsa, vermiyor mu?”

“Bildiğim tek şey, kapı çaldığında kapıyı onun açtığı.” Bu noktada, Neroni kaşlarını çattı ve “Aynı kişiden bahsettiğimizden emin misiniz?” diye sordu.

“Öyle bir şey.” Kendini gergin hissediyordu. Ragle Gumm’un son günlerdeki davranışları keyfini kaçırıyordu. Keyifsizlik hissi. Elde ettikleri günlük denge, Ragle’ın dönüşüyle ortadan kalkmıştı.

Artık onun uzaklaşabileceğim biliyoruz, diye düşündü kendi kendine. Her şeye rağmen, onu kaybedebiliriz. Yavaş yavaş aldı başına gelebilir, planlar yapar ve onları uygulayabilir. Çok geç olmadan bunu bilemeyiz.

Gelecek sefer, belki de onu bulmayı başaramayabiliriz. Gelecek sefer olmasa bile, ondan sonraki sefer. Eninde sonunda.

Dolabın dibine saklansam kurtulur muyum acaba, diye düşündü Black kendi kendine. Kendimi giysilerin altına, karanlığa gömsem, gözden ırak olsam... Benim hayrıma olur mu?

ON İKİ

Margo park alanına vardığında, kocasına ait hiçbir iz göremedi. Volkswagen’in motorunu durdurdu. Bir süre oturdu, mağazanın cam kapılarını izledi.

Genellikle, bu saatte gitmeye hazır olurdu, dedi kendi kendine.

Arabadan dışarı çıktı ve mağazaya gitmek üzere park alanını geçmeye başladı.

“Margo,” dedi Vic. Mağazanın arka tarafından geliyordu, yükleme doklarının oradan. Kocasının yürüyüşünden, yüzündeki gerginlikten bir şeyler olduğunu anladı.

“İyi misin?” diye sordu. “Pazarlan çalışmaya razı olmadın değil mi?” Yıllardır aralarında bir tartışma konusuydu bu mesele. Vic, karısını kolundan yakaladı ve arabaya geri götürdü. “Eve seninle gelmeyeceğim.” Arabanın kapısını açıp karısını içeri doğru iteledi. Kendisi de arabaya bindi, kapıyı ve pencereleri kapattı.

Mağazanın arkasından, dokta, dev gibi iki katlı bir Volkswagen marka kamyona doğru hareket etti. Bu canavar bizi biçip geçecek mi? Margo, şaşırıp kaldı. Ön tamponun küçük bir dokunuşuyla, ne araban ne de bizden eser kalmaz.

"Ne yapıyor?" diye sordu Vic'e. "O şeyi kullanmayı bildiğini düşünmüyorum. Ve kamyonlar bu çıkışı kullanmıyorlardı, değil mi? Bana öyle söylememiş miydin?"

Karısının sözünü kesti, "Dinle. Kamyondaki Ragle," dedi Vic.

Kadın, ona gözlerini dikti. Kamyonun şoför mahalline doğru kafasını kaldırıp baktı. Ragle, ona el salladı ve silik bir fiske işareti yaptı. "Ne demek istiyorsun, eve benimle birlikte gelmeyecek misin?" diye sordu. "Bu koca şeyi eve götürüp oraya park edeceğini mi söylemeye çalışıyorsun." Kafasında, evlerinin önündeki yola park edilmiş, bütün komşularına kocasının bir bakkaliye mağazasında çalıştığını afişe edecek kamyonu düşledi. "Dinle," dedi. "Eve bunlardan birisiyle gitmeni kesinlikle istemiyorum."

"Eve o aletin içinde gitmeyeceğim," diye karşılık verdi Vic. "Ağabeyin ve ben bir seyahate çıkıyoruz." Karısını kucaklayıp öptü. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bizim için endişelenme. Senden yapmanı istediğim birkaç şey var..."

Margo, kocasının sözünü kesri. "Siz, ikiniz de mi gidiyorsunuz?" Bu durumdan hiçbir şey anlayamamıştı. "Bana bunun neyle ilgisi olduğunu söyle," dedi.

"Senden yapmanı istediğim esas şey," dedi Vic. "Bili Black'e, Ragle ve benim burada, mağazada çalıştığımızı söyle. Ona başka hiçbir şey söyleme. Ona bizim gittiğimizi, ne zaman ve neyle gittiğimizi kesinlikle söyleme. Anladın mı? Black'ler, evlerinde ne zaman görünürler ve Ragle'ın nerede olduğunu sorarlarsa, onunla mağazada olduğumu söyle. Hatta saat sabahın ikisi olsa bile. Sürpriz bir denetleme için döküm çıkartmada bana yardım etmesi için onu yanımda götürdüğümü söyle."

Azıcık da olsa bilgi alabilmek umuduyla; "Sana bir şey sorabilir miyim? Diye sordu Margo. Vic'in ona daha detaylı bilgi vermeye hiç niyeti olmadığı oldukça açıktı. "Taksi şoförünün onu eve taşıdığı geceyi, Ragle, Junie Black ile birlikte mi geçirmiş?"

"Tanrım, hayır," dedi Vic.

"Onu başka bir yere götürüyorsun ki Bili Black onu bulup

öldüremesin diye?”

Vic, gözlerini karısına dikti. “Yanlış yoldasın, bir tanem.”

Vic, karısını yeniden öptü, sıkıca sarıldı ve kapıyı açtı. “Sammy’e bizim için güle güle de.” Kamyona doğru dönüp bağırdı. “Ne?” Sonra, arabaya doğru meyletti ve “Ragle, gazetedeki Lowery’e daha iyi ödeyen bir iddia bulduğunu, söylemeni istiyor,” dedi. Karısına sırıttı, kamyona doğru uzun adımlarla koştu. Margo, onun kamyonun arkasından kardeşinin yanına, şoför mahalline tırmanışını duydu. Ve kocasının başı, Ragle’ınkinin yanında belirdi.

“Öyle uzun ki,” diye bağırdı Ragle aşağıya kız kardeşine doğru. O ve Vic, her ikisi de ona el salladılar.

Kamyon gümbürdedi, cızırdadı, bacasından siyah bir egzoz dumanı çıkarttı ve sonunda park alanından caddeye doğru yola çıktı. Arabalar, yavaşlayıp yol verdiklerinde kamyon zahmetli ve biçimsiz bir sağa dönüş yapıp mağazanın arkasında kayboldu. Margo, uzun bir süre kamyon hız kazanıp tamamen uzaklaşana kadar şiddetli sarsılmalarını işitti.

Akıllarım kaçırmış olmalılar diye düşündü, perişanlık içinde. Düşünceli ama kararlı şekilde anahtarı Volkswagen’in kontağına soktu ve motoru çalıştırdı. Volkswagen’in hırıltıları, arkasındaki kamyonun son vızıltılarını duyulmaz hale getirdi.

Vic, Ragle’ı kurtarmaya çalışıyor dedi kendi kendine. Onu güvenlikte olacağı bir yere götürmeye çalışıyor. Junie, bir avukata başvurmuştu, biliyordu. Evlenmeyi mi düşünüyorlardı? Belki de Bili onu boşamayacaktı.

Junie Black’in görümcesi olması, ne korkunç bir olaydı.

Zihninde bunları kurarak, yavaşça eve doğru arabayı sürdü.

Kamyon, akşamın erken saatlerindeki trafiğe girdiğinde, Vic kayınbiraderinde sordu; “Bu koca aletlerin şehir merkezinden bir mil dışarı çıkabileceğini düşünüyor musun?”

“Yiyecek, dışarıdan getirilmek zorunda. Eğer hayvanat bahçesinin devamını istiyorsak, biz de aynı şeyi yapmalıyız.” Tamamen aynısı, diye düşündü. “Salamura ve karides kutularını, kumaş havluları boşaltan bu adamlar bizimle gerçek dünya arasındaki tek bağlantıymış gibi geliyor. Her şeye rağmen, bir anlamı var. Devam edebilir miyiz?

“Umarım arkada nefes alabiliyordur,” dedi Vic, şoförü kastederek.

Diğerleri gidip bunu bırakana kadar beklediler. Ted, şoför, kamyonun içinde kutuları el arabasına yığarken, o ve Ragle kalın metal kapıları kapayıp sürgülediler. Bu olay bir dakika ya sürdü ya sürmedi. Sonra şoför mahalline geçip motoru ısıtmaya başladılar. Onlar bu işle meşgulken, Margo Volkswagen ile park alanına vardı.

“Frigorifik kamyon olmadığı sürece alır,” dedi Ragle. Diğer kamyonların ayrılmasını beklerken, “Onu, mağazada bırakmanın daha iyi olacağını düşünmüyorsun değil mi? Mağazanın arka tarafındaki bazı odalara hiç kimse bakmaz.”

“Onu da yanımıza almamız gerektiği ile ilgili bir sezgi vardı içimde. Nedenini sorma.”

Vic de nedenini sormadı. Gözlerini yola dikti. Şehrin iş merkezini gerilerinde bıraktılar. Trafik sakinleşti. Mağazaların yerini yerleşim alanları almaya başladı. Küçük modern evler, tek katlı, televizyon direkli, çamaşırların asılmış olduğu, yüksek kırmızı tahta çitli, önlerindeki yollarda arabalarını park etmiş evler.

“Bizi nerede durduracaklarını çok merak ediyorum,” dedi Ragle.

“Belki de durdurmazlar.”

“Durduracaklar,” dedi Ragle. “Ama belki bu arada karşıya geçeriz.”

Bir süre sonra Vic; “Sadece şunu unutma, eğer bu işe yaramazsa, sen ve ben adam kaçırmak suçundan mesul olacağız ve ben artık üretim işinde olamayacağım. Senin de büyük olasılıkla ‘Küçük Yeşil Adam Bir Dahaki Sefere Nerede Olacak’ yarışmasından istifa etmeni isteyecekler.”

Evler seyrekleşmeye başladı. Kamyon, benzin istasyonlarını, yol kenarı kafelerini, dondurma satanları ve motelleri geçip gidiyordu. Motellerin iç karatıcı gösterisi... Bin mil gittiklerini ve yabancı bir şehre girmek üzere olduklarını düşündü Ragle. Hiçbir şey bu kadar yabancı, bu kadar iç karartıcı, içtenliksiz olamazdı. Benzin istasyonları sırası, indirimli fiyat uygulayan benzinciler ve kendi şehrinin kenar bölgesindeki moteller. Onu tanıyamıyorsun ama aynı zamanda, onu bağrına basman gerek. Sadece bir gece için değil, nerede yaşıyorsan orada yaşamaya niyet ettiğin sürece.

Ama biz artık burada yaşamaya niyetli değiliz. Terk ediyoruz. İyilik için.

Daha önce bu kadar uzağa geldim mi, diye merak etti. Şimdi,

açık alanlara, tarlalara gelmişlerdi. Son bir kavşak, şehir merkezinden dışarı konumlandırılmış endüstriye servis veren tek şeritli bir yol. Tren peronları... Durakta, sonsuz uzunlukta bir yük katarı fark etti. Fabrikaların kulelerine asılmış kimyasal bidonları.

"Buna benzer bir şey yok. Dedi Vic. "Özellikle günbatımında."

Şimdi trafikte, başka kamyonlar vardı. Birkaç tane de sedan araç.

"Senin barbekü mekânın," dedi Vic.

Ragle, sağ tarafta "Frank'in Bar-B-Q ve İçecekleri" tabelasını gördü. Yeterince modern görünümlüydü. Kesinlikle, temizdi. Park alanında yeni arabalar vardı. Kamyon gümbürdeyerek yanından geçti ve mekân arkalarında kaldı.

"Güzel, bu sefer daha uzaktasın," dedi Vic.

Önlerinde, karayolu tepelik bir alana doğru uzanıyordu. Yükseğe, diye düşündü Ragle. Belki bir şekilde oraya gittim, en tepeye. Zirveye doğru yürümeye çalışmıştı. Ö kadar sarhoş olmuş olabilir miyim?

Şüphesiz ki yapmadım.

Durmadan yol aldılar. Kırsal alan iyice monotonlaşmıştı. Belirli aralıklarla reklâm panolarının takılmış olduğu her şeyin vasıfsız olduğu tarlalar, inişli çıkışlı tepeler. Ve birden, hiçbir uyan olmadan tepeler düzleşti ve kendilerini uzun düz bir meyilde rampa aşağı giderken buldular.

"İşte bu beni terleten bir şey," dedi Ragle. "Böyle kocaman bir kamyonu uzun bir meyil boyunca rampa aşağı kullanmak; kamyonun kütlesini kontrol edebilmek için vitesi yeterince düşük bir seviyeye indirmişti. Motoru ısıttıkları sırada, vites kutusunu incelemişti. "Her şeye rağmen," dedi Vic'e. "Cehennem gibi bir klakson sesimiz var." Deneme olarak birkaç kere kornayı çaldı, bu ikisini de yerlerinde zıplatmaya yetti.

Meyillin sonunda, sarı yeşil resmi bir tabela dikkatlerini çekti. Küme halinde yan yana barakaları ve geçici binaları seçebiliyorlardı. Korkunç bir görüntüsü vardı.

"İşte burada," dedi Vic. "Senin söylemek istediğin."

Barakaların önünde birkaç kamyon sıra olmuştu. Ve yaklaştıkça üniformalı adamları daha net görebiliyorlardı. Karayolunun karşısında, akşam rüzgârında bir tabela sallanıyordu.

EYALET SINIRI TARIMSAL DENETLEME İSTASYONU

KAMYONLAR SADECE SAĞ ŞERİTTEKİ TERAZİYİ KULLANMALIDIR.

“Bizi kast ediyorlar,” dedi Vic. “Terazi. Bizi tartacaklar. Denetim yaparlarsa, arka tarafı da açarlar.” Ragle’a bir bakış attı. “ Burada durup, Ted’in bir şekilde çaresine bakmaya mı çalışsak.”

Ragle, artık bunun için çok geç olduğunu anlamıştı. Eyalet müfettişleri, kamyonu ve içinde onları görebilirlerdi. Yapacakları her şey görülebilirdi. Birinci barakanın önünde iki siyah polis arabası park etmişti, en küçük bir şüphede karayoluna çıkabilirlerdi. Onlardan kaçmalan mümkün değildi. Teraziye doğru gitmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Jilet gibi ütülenmiş koyu mavi pantolon, açık mavi gömlek giymiş, şapka ve rozet takmış müfettiş duracak gibi yavaşladıklarında onlara doğru sallana sallana yürüdü. Onlara göz ucuyla bile bakmadan elliyle ilerlemelerini işaret etti.

Aniden bir şeyi kavramış gibi, heyecanlı bir şekilde “Durmamıza gerek yok, bu sahte,” dedi. Yeniden müfettişe doğru döndü. Vic de aynını yaptı. Adam, çoktan arkasını onlara dönmüştü. “Bu büyük nakliye araçlarını zaten hiç durdurmazlar, sadece yolcu araçlarını. Kurtulduk.”

Barakalar ve tabelalar geride kaldı ve ağır ağır gözden kayboldular. Kurtulmuşlardı. Başarmışlardı.

Başka tür bir araç oradan asla geçip gidemezdi. Sadece gerçek nakliye araçları geçebilirdi. Ragle, dikiz aynasından üç kamyonun daha denetimi atlattığını gördü. Barakaların önünde park etmiş araçlar sadece taklit, sahte kamyonlardı, bütün diğer ekipman gibi.

“Hiçbiri,” dedi. “Hiçbir kamyonun durması gerekmiyor.”

“Haklısın” dedi Vic. Arkaya, koltuğun karşısına yerleşti. “Eğer Volkswagen ile geçmeye çalışsaydık bize döşemeye yapışmış bir tür böcek istilası olduğunu söyleyeceklerdi. Japon böcekleri... Bize geri dönün, arabayı ilaçlatın ve yeniden denetim için sayısız iptale tabi olacak bir aylık izin için başvurun diyeceklerdi.”

Arabayı kullanırken, Ragel karayolunun değişim geçirdiğini fark etti. Şimdi, denetim istasyonunu geçmişlerdi ve karayolu iki farklı yola ayrılmıştı, her biri beş dar şerit genişliğindeydi, tamamen düz ve yassıydı.

Ve artık beton değildi. Üzerinde gittikleri yolun hangi maddeden

yapıldığını anlayamıyorlardı.

Burası “dış taraf,” dedi kendi kendine. Asla göreceğimizi ya da hakkında bir şeyler bileceğimizi varsaymadığımız dışardaki karayolu.

Arkalarında ve önlerinde kamyonlar vardı. Bazıları yük taşıyordu, bazıları ise boştu ve şehri terk ediyorlardı. Şehrin girişine ve çıkışına rehberlik eden karınca sürüsü gibiydiler. Aralıksız bir hareket vardı. Ve bir tane bile binek aracı yoktu. Sadece dizel kamyonların gürültüsü duyuluyordu.

Reklâm tabelalarının gözden kaybolduğunu fark etti Vic ve “En iyisi farlarını yak,” dedi. Akşam karanlığı, tepelerin ve tarlaların üzerine çökmüştü. Yandaki yoldan onlara doğru gelen bir kamyon farlarını yakmıştı. “Kurallara uymak istiyoruz. Her ne olurlarsa olsunlar.” Ragle, farları yaktı. Akşam sessiz ve ıssız görünüyordu. Uzakta bir kuş toprağın yüzeyini sıyırıp geçti, kanatları bükülmez gibi görünüyordu. Çite kondu. “Benzin ne âlemde?” dedi Ragle.

Vic, Ragle’ın üzerinden eğilip yakıt göstergesini okudu. “Yarım depo var,” dedi. “Açıkçası, bunun gibi bir alet bir depo benzinle ne kadar yol yapar hiç bilmiyorum. Eğer yedek depo var ise benzin almadan oldukça fazla yol yapabilmemiz gerekir. Daha çok ne tür yokuşlar, rampalar tırmanacağımıza bağlı. Ağır araçlar rampada çok benzin yakarlar. En küçük vitesle saatte on mil yaparak rampanın tam ortasında takılmış kalmış kamyonlar gördüm.”

“Belki de en iyisi Ted’i dışarı çıkartmak,” dedi Ragle. Paralarının değersiz olabileceği fikri gelmişti aklına. Yiyecek ve benzin almalıyız... Nereden alacağımızı hatta alıp alamayacağımızı bilmiyoruz. Üzerinde kredi kartları olmalı. Ve para. Bu iyi olur.”

Vic bir avuç dolusu kâğıdı kucağına fırlattı. “Torpido gözünden,” dedi. “Kredi kartları, haritalar, yemek çekleri var. Ama hiç para yok. Kredi kartlarıyla ne yapabileceğimizi göreceğiz. Genellikle, işe yararlar.” Sustu.

Karanlık çevrelerindeki manzarayı yok etmişti. Şehirlerarasındaki açık arazilerde onlara ipuçları verecek sokak lambaları yoktu. Açık renklerin mavimsi siyahın başladığı gökyüzüne kadar sadece dümdüz boş arazi vardı. Yıldızlar ortaya çıkmıştı.

“Yarın sabaha kadar beklemeli miyiz?” dedi Vic. “Bütün gece araba kullanacağız?”

“Belki de,” dedi Ragle. Bir virajda, kamyonun tepe ışıkları çitle

çevrili bir alanı ve gerisindeki çalılık bölgeyi aydınlattı. Bütün bunları daha önce de yaşamış gibi hissediyorum, diye düşündü kendi kendine Ragle. Hepsini ikinci kere yeniden yaşamak...

Arkasında, Vic torpidodan çıkarılan inceliyordu. "Bununla ne yapılıyor?" diye sordu. Uzun, parlak renkli kâğıt bir şeridi elinde tutuyordu. Ragle, şeride göz attı ve üstündeki yazıyı gördü.

MUTLU BİR DÜNYA

Her iki ucunda da, parlak yeşil fon üstünde, S şeklinde bükülmüş bir yılan vardı.

"Arkasında yapışkan var," dedi Vic. "Bu çamurluk için olmalı."

"'Sütümü yap' gibi," dedi Ragle.

Biraz durakladıktan sonra Vic alçak bir sesle "Direksiyonu tutmama izin ver. Buna daha yakından bakmanı istiyorum," dedi. Direksiyonu yakaladı ve çamurluk şeridini Ragle'a uzattı. "Altta."

Şeridi tepe ışığına yakın tutarak sözcükleri okudu Ragle; Federal yasa, bunun her yaman gösterilmesini gerektirir.

Ragle, şeridi Vic'e geri verdi. "İlerleyen günlerde, anlamadığımız daha çok şeyle karşı karşıya geleceğiz."

Şeritte yazanlar onu oldukça rahatsız etmişti. Zorunlu... Çamurlukta yapışık mı olmalıydı ya da...

"Daha çok var," dedi Vic. Torpido gözünden, bir yığın şerit çıkardı. On veya on bir tanesi birbirinin nerdeyse aynıydı. "Her yolculuğa çıktığında bunlardan birini yapıştırıyor olmalı. Ve büyük olasılıkla şehre girdiğinde de çıkarıyor.

Boş yolun genişlediği ilk yerde, hiçbir başka kamyon görünmezken, Ragle kamyonu yoldan bankete doğru sürdü. Durdurdu ve el frenini çekti. "Arkaya geçeceğim," dedi. "Yeterince hava alıp almadığına bakacağım."

Şoför mahallinin kapısını açtığında "Ve yapışkan şeritleri soracağım," dedi.

Vic, direksiyonun arkasından öne uzandı ve sinirli bir şekilde "Sana doğruyu söyleyip söylemeyeceğinden şüpheliyim," dedi.

Ragle dikkatlice yürüdü. Karanlıkta, kamyonun yan tarafını takip ederek yolunu buldu, büyük tekerleklerin yanından geçip arka tarafa yöneldi. Demir merdiveni tırmandı, kapıya hafifçe vurdu ve "Ted" diye seslendi. 'Ya da ismin her neyse? İyi misin?"

Kamyonun içinden, bir ses belli belirsiz cevap verdi; "Evet, iyiyim,

Bay Gumm.”

Burada bile, diye düşündü Ragle. Karayolunda bankette park etmişken, şehirlerarası bu terk edilmiş bölgede bile tanındım.

“Bay Gumm, dinleyin,” dedi şoför ağzını kapının aralığına yaklaştırarak. “Burada ne olduğunu bilmiyorsunuz değil mi? Hiçbir fikriniz yok. Beni dinleyin. Bu dünyada felaketten başka bir şeye rastlama şansınız yok. Sizin için felaket, başkaları için felaket.”

Sözlerimi dikkate alın. Size doğruyu söylüyorum. Bir gün geriye bakacaksınız ve doğru söylediğimi göreceksiniz ve bana teşekkür edeceksiniz. Bunu alın.” Kapıların arasından küçük beyaz dikdörtgen bir kâğıt parçası sarktı. Ragle, kâğıt parçasını kaptı. Şoförün arkasına bir telefon numarası yazdığı bir karttı bu.

“Bu ne için?” diye sordu Ragle.

“Bir sonraki şehre geldiğimizde, arabayı yoldan çıkarıp park edin ve bu numarayı arayın,” dedi şoför.

“Bir sonraki şehir ne kadar uzakta?”

Bir süre tereddüt ettikten sonra şoför “Emin değilim. Epeyce yakın. Burada arkada tıkılıp kalmışken milleri takip etmek biraz zor oluyor,” diye cevapladı Ragle’ın sorusunu.

“Yeterince hava alabiliyor musun?”

“Evet,” dedi şoför. Şoför boyun eğmiş görünüyordu ama aynı zamanda da oldukça sinirli ve gergindi. Aynı gerginlik içinde, fakat yalvaran bir sesle “Bay Gumm, sadece bana inanmanızı istiyorum. Beni bu şeyin içinde ne kadar kapalı tutacağınızı umursamıyorum. Ama bir iki saat içinde birisiyle iletişim kuracaksınız.”

“Neden?” diye sordu Ragle.

“Bunu size söyleyemem. Bakın, görünüşe bakılırsa bu kamyonu kaçırmak için yeterince hesap yapmış olmalısınız. Yani, bir fikriniz olmalı. Eğer bu kadar bilginiz varsa, bunun ne kadar önemli olduğunun da farkına varabilirsiniz. Bütün o evleri, sokakları ve o eski arabaları inşa etmek sadece tek bir kişinin zekice bir fikri olamaz.”

Konuş, diye düşündü Ragle kendi kendine.

“İki kademeli kamyonu nasıl kullanacağınızı dahi bilmiyorsunuz,” dedi şoför. “Dik bir yokuşu tırmandığını düşün. Bu alet, yüklendiğinde kırk beş bin libre taşır. Tabi şu anda yüklenmiş durumda değil. Ama bir şeyleri ezip biçip geçebilirsiniz.(...) Büyük olasılıkla bu şeyin ne

olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ve viraj almak için nasıl vites küçülteceğinizi dahi bilmiyorsunuz," dedi ve sessizliğe gömüldü.

"Çamurluk şeritleri ne işe yarıyor?" diye sordu Ragle. "Parola ve plan,"

"Allah aşkına!" diye homurdandı şoför.

"Bu devam etmek zorunda mı?"

Ragle'a söylene söylene, sonunda şoför "Bay Gumm dinleyin. Doğru kullanmazsanız sizi gökyüzüne fırlatabilir. Allah'ım bana yardım et. Doğruyu söylüyorum," demeyi başardı.

"Peki, o zaman bu nasıl gider?"

"Beni dışarı çıkarın. Size göstereyim. Ama söylemeyeceğim." Adamın sesi histerik çıkıyordu. "Siz en iyisi beni dışarı çıkarın. Böylece onu yapıştırabilirim. Aksi takdirde Allah şahidimdir ki, size nişan alan ilk tankı bile geçemezsiniz."

"Tank," diye düşündü Ragle. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Aşağı atladı ve şoför mahalline geri döndü. "Onu dışarı çıkarmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Onu duydum," dedi Vic. "Her halükarda, er ya da geç oradan dışarı çıkacak."

"Belki bizimle gelir," dedi Ragle.

"Bence şansa bırakmayalım."

Ragle arkaya yürüdü, merdiveni tırmanıp kapıyı açtı. Kapaklar geriye doğru savruldu. Hala suraünı asmakta olan şoför aşağıya, çakılların üstünde adadı.

"Şerit burada," dedi Ragle şoföre. Ve ona teslim etti. "Başka ne bilmemiz gerekiyor?"

"Her şeyi bilmeniz gerek," dedi şoför acımasızca. Diz çöktü. Şeridin arkasındaki şeffaf bölümü çekip çıkarttı, şeridi arka çamurluğa yapıştırdı ve sonra yumruğuyla ovarak düzgünleştirdi.

"Benzini nasıl alacaksınız?"

"Kredi kartıyla," diye cevapladı Ragle.

"Ne komik," dedi şoför ve ayağa kalktı. " O kredi kartı ... için" Bir süre durakladı ve "Şehir için" dedi. "O sahte. Öylesine eski bir standart gazyağı kredi kartı sadece. Bunlardan yirmi yıldır yok artık." Ragle'a kötü bir bakış fırlattı ve devam etti "Hepsi karneye bağlanmıştı, kamyonlar için gazyağının..."

"Gazyağı," diye tekrarladı Ragle. "Ben dizeldir diye

düşünmüştüm.”

Son derece gönülsüzce, “Hayır,” dedi şoför. Çakıllara tükürdü. “Dizel değil. Baca sahte. Gaz tribünü var. Gazyağı kullanıyor. Ama size satmazlar. İlk gittiğiniz yerde, hemen yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlarlar.” Yine sesi bir feryat gibi çıktı. “Risk alamazsınız. Hiçbir şekilde, hiçbir risk.”

“Ön tarafta bizimle birlikte yolculuk etmek ister misin?” dedi Ragle. “Ya da arkada? Kararı sana bırakıyorum.” Kamyonun yeniden harekete geçmesini istiyordu.

Şoför, “Cehenneme git,” dedi. Arkasını döndü, elleri ceplerinde vücudu hafif kambur banket boyunca yürüdü, gitti.

Şoförün silueti karanlıkta kaybolurken Ragle kapıyı açmak benim hatamdı, diye düşündü. Hiçbir şey yapamam. Arkasından koşup kafasını kıramam. Kavgada beni mahveder. İkimizi de mahveder.

Ve yine de, bu bir cevap değildi. Bu bizim bulmaya çalıştığımız şey değildi.

Ragle, şoför mahalline geri dönüp Vic’e “Gitti. Arkadan elinde kriko demiri sallayarak adamadığı için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum.”

“En iyisi yola çıkalım,” dedi Vic. “Benim sürmemi ister misin? Yapabilirim. Çamurluk şeridini yapıştırdı mı?”

“Evet,” dedi Ragle.

“Ne kadar zaman sonra onlara bizden bahsedeceğini çok merak ediyorum.”

“Eninde sonunda onu bırakmamız gerekecekti,” dedi Ragle.

Sonraki bir saat hiçbir hayat belirtisi görmeden yol aldılar. Sonra, aniden kamyon derin bir viraja girmek üzereyken önlerinde, kara yolunun aşağısında doğru bir grup parlak ışık belirdi.

“Burada bir şey var,” dedi Vic. Ne yapacağımıza karar vermek çok zor. Yavaşlar ya da durursak...”

“Durmalıyız,” dedi Ragle. Yolun kenarına park etmiş bir araba ya da bir çeşit aracın varlığını fark etmişti.

Kamyon yavaşladığında, işaret fenerleri sallayan adamlar belirdi. Bir tanesi şoför mahallinin camına uzanıp; “Motoru kapatın. Işıklarınızı açık bırakın. Ve aşağıya inin,” diye seslendi.

Başka şansları yoktu. Ragle kapıyı açtı ve aşağı indi. Arkasından da Vic. Elinde işaret feneri tutan adam üniformalıydı. Ancak Ragle

karanlıkta bunu fark edemedi. Adamın kaskı boyandığı için parlamıyordu. Işığı önce Ragle'ın sonra Vic'in suratına doğru tuttu ve "Arkayı açın," dedi.

Ragle, söyleneni yaptı. Adam ve iki arkadaşı kamyonun kasasına sıçradılar ve etrafı araştırdılar. Sonra, yeniden göründüler ve aşağıya adadılar.

"Tamam," dedi içlerinden biri ve Ragle'a bir şey uzattı, bir kâğıt parçası. Ragle uzatılanı aldığında bunun damgalanmış bir kart olduğunu fark etti.

"Gidebilirsiniz," dedi adam.

"Teşekkürler," dedi Ragle. O ve Vic uyuşmuş gibi şoför mahalline doğru yürüdüler, tırmandılar, motoru çalıştırdılar ve yola çıktılar.

Az sonra Vic, "Sana ne verdiğini göstersene," dedi.

Ragle direksiyonu sol eliyle tutup, formu cebinden çıkardı.

GÜMRÜK MUAYENE SERTİFİKASI 31. -4/3/98

"Burada tarihi var," dedi Ragle. Nisan'ın üçü, 1998. Formun düzeni IBM stili damgalardan oluşuyordu.

"Bizim hakkımızda tatmin olmuş görünüyorlardı," dedi Vic. "Neyi arıyorlarsa, o bizde yoktu."

Üniformalıydılar.

"Evet, asker gibi görünüyorlardı. Bir tanesinin silahı da vardı. Ancak bununla ilgili hiçbir şey düşünemedim. Savaş ya da onun gibi bir şey başlamış olmalı."

Veya bir askeri darbe, diye düşündü Ragle.

"Bir çamurluk şeridimiz olduğunu gördüler mi?" diye sordu Vic. "O telaşla fark edemedim."

"Ben de, aynen."

Bir süre sonra ileride bir şehrin belirmeye başladığını gördüler. Çeşit çeşit ışıklar, belki de sokak lambaları olan düzenli ışık sıraları, yazılı neon ışıkları... Paltosunun içinde bir yerlerde şoförün ona verdiği kart vardı. Burası o numarayı aramamız gereken yer olmalı, diye geçirdi içinden.

"Gümrük muayenesinden sorunsuz geçtik," dedi Vic. "Işıklarını bize doğrulmuşken bunu başarabildiysek, bir lokantaya girip bir tabak krep de ısmarlayabiliriz. İşten sonra yemek yemedim." Kol saatine bakmak için gömleğinin kolunu geriye çekti. "Saat on buçuk," dedi. "Saat ikiden beri hiçbir şey yemedim."

“Duracağız,” dedi Ragle. “Buradayken, benzin almaya çalışmalıyız. Eğer alamazsak, kamyonu bırakacağız.” Yakıt göstergesi, deponun nerdeyse boş olduğunu gösteriyordu. Yakıt seviyesi beklenmedik şekilde büyük bir hızla düşmüştü. Ancak oldukça uzun bir mesafe kat etmişlerdi, saatlerdir yoldaydılar.

Ragle, ilk evlerin yanında geçerlerken birden bir şeylerin eksikliğini fark etti. Benzin istasyonları. Genellikle, küçük önemsiz şehirlerde dahi, karayolunun şehre ulaştığı noktada kesintisiz bir hat üzerinde benzin istasyonları yolun iki yanında görünürdü. Ama burada hiç yoktu.

“Bu hiç iyi değil,” dedi Ragle. Ancak, hiç trafik de yoktu. Ne trafik ne de benzin istasyonları vardı, ya da gazyağı istasyonları, tabi bu benzinin muadilliyse. Birden, kamyonu yavaşlattı ve yan yola döndü. Kamyonu, kaldırım taşının yanında durdurdu.

“Bence de,” dedi Vic. “En iyisi biz yürümeyi deneyelim. Bu şeyi, şehirde dolaştıracak kadar iyi kullanmayı bilmiyoruz.”

Dikkatlice indiler kamyondan ve sokak lambalarının donuk ışığında birlikte durdular. Evler sıradan görünüyordu. Küçük, kare, tek kadı, çimenlik alanı olan akşam karalığında siyah görünen evlerdi. Evler, otuzlardan beri fazla değişmedi diye düşündü Ragle, özellikle gece baktığında. Uzunca bir şekil vardı büyük olasılıkla kadı bir üniteydi.

“Eğer bizi durdururlarsa,” dedi Vic. “Ve kimlik sorarlarsa ya da öyle bir şey, ne yapacağız. En iyisi bu konuda bir karara varalım.”

“Nasıl karar verebiliriz ki ne soracaklarını bilmiyoruz. Dedi Ragle. Şoförün açıklamaları hala canını sıkıyordu. “Göreceğiz,” dedi ve karayolu yönüne yürümeye başladı.

İlk ışıklar, bir yol kenarı lokantasında karar kılmalarına sebep oldu. İçeride, tezgâhta oturmuş iki çocuk sandviç yiyorlardı, sarışın lise öğrencileri.

Saçlan file içerisine sokulmuştu. Uzun külah gibi saçlar, renkli sivri bir iğneyle ayrı ayrı saç filelerine sokulmuştu. Çocuklar benzer giysiler içindeydiler. Sandalet giymişler, açık mavi ehram benzeri bir cüppeye sarınmışlardı ve kollarına metal bilezikler takıştırmışlardı. Bir tanesi fincanından bir yudum almak üzere başını eğdiğinde, Ragle yanaklarına dövme yapılmış olduğunu gördü ve inanamayarak, çocukların dişlerinin törpülenmiş olduğunu fark etti.

Tezgâhın arkasında, basit yeşil bir bluz giymiş orta yaşlı bir garson kadın duruyordu. Saçlan normal bir şekilde taranmıştı. Ama çocuklar... Vic ve Ragle, camdan onlara bakarken garson onları fark etti.

“En iyisi içeri girelim,” dedi Ragle.

Elektronik göz sayesinde kapı otomatik olarak açıldı. Aynı süper marketteki gibi diye düşündü Ragle.

Sıkılgan bir şekilde, bölmelerden birine geçip otururlarken çocukların ikisi de onları izledi. Lokantanın içi, eşyalar, tabelalar, ışıklandırma her şey olağan göründü Ragle’a. Birkaç yemekle ilgili reklâm afişi... Ama fiyatlar hiçbir şey ifade etmiyordu. 4.5, 6.7, 2.0, Açıkça dolar veya sent değildiler. Ragle, ne istediğine karar vermeye çakşırken etrafını dikizledi.

Garson hesap bloğunu sıraya koymaya başladı.

Çocuklardan birisi, fileli kafasını Ragle ve Vic’e doğru sallayıp, yüksek sesle; “Kravat yoldaşları korkak korkak kokuyorlar,” diye seslendi.

Arkadaşı güldü.

Garson, oturdukları bölmeye doğru yöneldi ve “iyi akşamlar,” dedi.

“İyi akşamlar,” dedi Vic fısıldar gibi.

“Ne alırdınız?” diye sordu garson.

“Ne tavsiye edersiniz?” dedi Ragle.

“Hım, ne kadar aç olduğunuza bağlı,” diye cevapladı garson.

Para, diye düşündü Ragle. Lanet para. “Jambonlu peynirli sandviç ve kahve nasıl olur,” dedi sonra.

“Bana da aynından. Ve bir de a la mode pay lütfen,” dedi Vic.

“Pardon?”diye sordu garson, yazarken.

“Dondurmalı pay,” diye cevapladı Vic.

“A...” dedi. Kafasını salladı ve tezgâha geri döndü.

Çocuklardan birisi berrak bir sesle, “Kravat yoldaşları, bir sürü eski püskü işaret. Yapmacıklar.” Başparmaklarını kulaklarına soktu. Kişner gibi güldü.

Sandviçler ve kahveler getirilip, garson gittiğinde çocuklardan biri sandalyesinde fırdöndü ve onlarla yüz yüze geldi. Ragle, yanaklarındaki dövmelerin kollarındaki bileziklerdeki motiflerle aynı olduğunu fark etti. Desenler, Antik vazolardan kopya edilmişti. Atena ve baykuşu. Kız, göğe yükseliyordu.

Çocuk, doğrudan Ragle'a ve Vic'e seslendi; "Hey, siz aydan gelmişler."
Ragle'ın boynunun arkasındaki damarlar atmaya başladı. Tüm dikkatini sandviçine vermiş görünüyordu.
Karşısında da, Vic, beti benzi sararmış, ter içinde aynısını yapmaya çalışıyordu.

"Hey," dedi çocuk.

"Kes şunu. Ya da buradan çık git," diye seslendi garson.

"Kravat yoldaşları," diye cevapladı onu çocuk. Yeniden başparmaklarını kulaklarına soktu. Garson etkilenmiş görünmüyordu.

Daha fazla dayanamayacağım, diye düşündü Ragle. Bu şekilde burada kalamayacağım. Şoför doğru söylüyormuş. "Hadi gidelim," dedi Vic'e.

"İyi," dedi Vic. Ayağa kalktı, sandviçini aldı, kahvesinden son bir yudum almak için eğildi ve kapıya yöneldi.

Şah, diye düşündü Ragle. Mat olduk. Artık kazanamayız.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi garsona. "Payı boş verin. Ne kadar borcumuz?" El yordamıyla paltosunun ceplerini araştırdı. Göstermelik bir hareketti bu.

Garson, borçlarını hesapladı. "On bir — dokuz." dedi.

Ragle, cüzdanını açtı. İki çocuk onları izliyordu. Garson da. Parayı, kâğıt banknotları gördüklerinde "O, azizim. Kâğıt para görmeyeli yıllar olmuştu. Sanırım, hala geçerli." Çocuklardan birine dönüp sordu, " Ralf, hükümet hala bu eski kâğıt paraları değiştiriyor mu?"

Çocuk başını salladı.

"Bekleyin," dedi garson kadın. Hesabı tekrar çıkarttı. "Bir kırk olması gerek," dedi. "Ama paranızın üstünü size jeton olarak vereceğim. Sizin için uygunsa." Özür dilercesine, bir avuç dolusu küçük plastik plakayı kasadan aldı ve Ragle, hesap için 5 dolar verdiğinde, garson ona altı plaka geri verdi. "Teşekkür ederim," dedi garson kadın.

Ragle ve Vic lokantayı terk ettikleri sırada, garson ciltsiz bir kitabı alıp yerine oturdu ve okumaya işaretlediği sayfadan devam etti.

"Nasıl bir çileydi," dedi Vic. Yan yana yürüdüler ve her ikisi de son kalan sandviçlerini yediler. "O çocuklar. Lanet, korkunç şeyler."

Aydan gelenler, diye düşündü Ragle. Beni tanıdılar mı acaba?

Vic ve Ragle köşede durdular. “Şimdi ne yapacağız?” dedi Vic. “ Her şeye rağmen, kendi paramızı kullanabiliyoruz. Ve onlarınkinden de biraz var.” Plakalardan birisini incelemek üzere çakmağını çaktı. “Plastik,” dedi. “Açıkça metalin bir ikamesi, çok hafif, savaş zamanı istihkak jetonları gibi.”

Evet, diye düşündü Ragle. Savaş zamanı istihkak jetonları. Kolay tanımlanamaz bir çeşit madenden yapılmış peniler, ama bakır değiller. Jetonlar.

“Ama karartma yok,” dedi. “Işıklan açık.”

“Arak aynı şey değil,” dedi Vic. “Işıklar, olduğundan...” durdu. “Anlamadım,” dedi. “ İkinci Dünya Savaşını hatırlıyorum. Ama hatırlayamam değil mi? Bütün meselede bu. Bu elli yıl önceydi. Ben doğmadan önce. Otuzlarda ve kırklarda yaşamadım ki. Sen de yaşamadın. Bunlarla ilgili bütün bildiklerimiz bize öğretilmiş olmalı.”

“Ya da okuduk,” dedi Ragle.

“Yeterince şey bilmiyor muyuz artık,” dedi Vic. “Arak dışarıdayız. Gördük.” Titredi. “Dişleri törpülenmişti.”

“Konuştukları dil, az çok Uzakdoğuluların bozuk karman çorman İngilizcelerine benziyordu.”

“ Bence de.”

“Afrika kabilelerine ait işareder. Ve giysiler.” Ama bana baktılar ve bir tanesi “Hey, sen aydan gelmiş,” dedi. “Biliyorlar,” dedi. “Benim hakkımda. Ama umursamıyorlar.” Şöyle ya da böyle, bu onun daha tedirgin hissetmesine neden oldu. Seyirciler. Alaycı, taklitçi genç yüzler.

“Orduda olmamaları şaşırtıcı,” dedi Vic.

“Muhtemelen olacaklar.” Ona yeterince yaşlı görünmemişlerdi. On altı ya da on yedi gibi görünüyorlardı.

Vic ve Ragle köşede dururlarken, karanlık terk edilmiş sokakta ayak sesleri yankılandı.

İki siluet onlara doğru yaklaşıyordu.

Bir tanesi, “Hey, sen aydan gelmiş,” dedi. İki çocuk, sallana sallana kavşaktaki sokak lambalarının altında belirdiler. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, şuradan anlamsız ve şahsiyetsizdi.

“Kendinizi alıkoyun. Durun- durun.”

ON ÜÇ

Soldaki çocuk, cüppesinin içinden çıkardığı deri bir çantayı uzattı. Çantanın içinden bir puro seçti ve küçük bir altın makas çıkarttı. Puronun arkasını kesti ve ağzına götürdü. Diğer çocuk, aynı törensel edayla, mücevherli bir puro çakmağını çıkarıp arkadaşının purosunu yaktı.

Puro içen çocuk, “Boyunbağı yoldaşlan, ölü / vadesi olmuş getto getto taşıyorsunuz. Garson-hanım, berbat sıçtı.”

Para, diye düşündü Ragle. Garson kadın, parayı kabul etmemeliydi diye düşündü. Çocuklar ona söylemişti. Onlar şoförün bildiğini biliyorlardı. Artık kanunen tedavülde değildi o paralar.

“Ne olmuş yani?” dedi Vic onların bozuk jargonlarını taklit ederek.

Mücevherli çakmağın sahibi olan çocuk, “Büyük şefler, onlar tespit eder. Hayır? Hayır? Öyle,” dedi. Elini uzattı ve “Büyük şefler tespit eder. Boyunbağı yoldaşları yağlı getto getto tespit eder.”

“Ona birkaç jeton ver,” dedi Vic fısıldayarak.

Ragle, altı jetonun dört tanesini oğlanın avucuna saydı.

Çocuk, belini büküp öne doğru eğildi, topuzu yana doğru kaykıldı. Tam yanında arkadaşı dimdik duruyor, yapılan hareketi yok sayıyordu.

“Siz boyunbağı yoldaşları, voji aldınız mı?” dedi çakmaklı çocuk duygusuzca.

“Boyun bağı yoldaşları saldırgan kaldırımda,” dedi çakmaklı çocuk. O ve arkadaşı kafalarını salladılar.

Sanki çok önemli bir soru sorulacakmış gibi kasvetli bir havaya büründüler. “Düştü, düştü,” dedi purolu çocuk. “Doğru, boyunbağı yoldaşları? Düştü? Pof, pof?” Arka arkaya ellerini çırptı, tıpkı bir fok gibi. Ragle ve Vic, her ikisi de büyülenmiş gibi onu izliyorlardı.

“Tabi ki,” dedi Vic.

Çocuklar aralarında konuşmaya başladılar. Sonra, birincisi purosundan bir nefes aldı üfledi ve kaşlarını çatarak “Ölü getto getto bol voji için. Askere git, hayır?”

“Hayır,” dedi arkadaşı aceleyle ve göğsüne elinin tersiyle bir yumruk atttı. “Bebek askere gidecek. Getto yok. Düştü düştü. Boyunbağı yoldaşları kendi kendine düştü.” Boynunu uzattı ve başını sağdan sola sallamaya başladı.

“Bir dakika bekle,” dedi Ragle, tam diğer çocukta aynı hareketi

yapmaya hazırlanırken. “Bu konuyu konuşalım.”

İkisi de durdular, döndüler ve şaşkınlık içinde ona baktılar.

Sonra purolu çocuk elini uzattı ve “Ölü getto getto” dedi.

Ragle, cüzdanını çıkardı. “Bir kâğıt para,” dedi. Çocuğa bir kâğıt dolar verdi, çocuk paran aldı. “Bu bolluk.”

Daha sonra çocuklar yeniden aralarında konuşmaya başladılar. Ve purolu çocuk, iki parmağını havaya kaldırdı.

“Tamam,” dedi Ragle. “Sende başka var mı?” diye sordu Vic’e.

Elini cebine soktuğunda, “Bunlarla gitmek istediğinden emin misin” diye sordu Vic.

Çocuklarla gitmemenin tek alternatifi, sokağın köşesinde nerede olduklarına ve ne yapacaklarına dair hiçbir fikirleri olmadan kalakalmaktı.

“Şansımızı deneyelim,” dedi. Paraları aldı ve çocuklara uzattı. “Şimdi,” dedi çocuklara. “Hadi, bol bol voji alalım.”

Çocuklar başlarını salladılar, bellerini büküp öne doğru eğildiler ve sonra yürümeye başladılar. O ve Vic, bir sürelik tereddütten sonra, çocukları takip etmeye başladılar.

Bu yolculuk onları, çimenlik alanların ve garaj yollarının karşısında nem kokulu, büklüm büklüm bir yola getirdi. En sonunda çocuklar onları bir çitin üzerinden atlatıp uçar adımlarla bir kapıya getirdiler. Çocuklardan bir tanesi kapıyı hafifçe vurdu. Kapı açıldı.

“Boyunbağı kardeşleri daireye hemencecik girsin,” diye fısıldadı çocuklardan biri, o ve arkadaşı içeri süzülürken.

Kesik kesik kahverengi bir ışık odayı doldurmuştu. Ragle’a burası sıradan bir yer gibi göründü, hatta boş bir apartman kati gibi. Açık bırakılmış bir kapıdan içinde lavabo, masa, buzdolabı ve fınn olan bir mutfak gördü. Diğer iki kapı kapalıydı. Odada birkaç çocuk vardı, hepsi yerde oturuyorlardı. Odadaki tek mobilya, bir lamba, bir masa, televizyon seti ve bir kitap yığınıydı. Çocuklann bazıları cüppe ve sandalet giymişti, saçları topuz şeklinde toplanmıştı ve bilezikler takıyorlardı. Diğerleri, tek düğmeli takım elbiseler, beyaz gömlekler, baklava desenli çoraplar ve Oxford tarzı ayakkabılar giymişlerdi. Hepsi gözlerini dikmiş Ragle ve Vic’e bakıyorlardı.

Purolu çocuk, “Burada, voji. Siz otur otur,” dedi yeri göstererek.

“Ne dedin?” diye sordu Vic.

“Vojiyi yanımıza alamaz mıyız?” diye sordu Ragle.

“Hayır,” diye cevap verdi oturan çocuklardan biri. “Oturma dairesinde burnuna çek.”

Daha sonra, purolu çocuk kapıyı açtı ve diğer odanın içinde gözden kayboldu. Bir süre sonra elinde bir şişeyle geri döndü ve şişeyi Ragle’a uzattı. Hepsi Ragle’ın şişeyi almasını izlediler.

Kapağı çevirip şişeyi açar açmaz, bunun ne olduğunu anladı.

Vic, kokladı ve “Bu saf karbon klorür,” dedi.

“Evet,” dedi Ragle. Etrafında oturup burunlarına karbon klorür çektiklerini, fark etti. Voji dedikleri buymuş diye düşündü.

“Burnuna çek,” dedi çocuklardan biri.

Ragle burnuna çekti. İçine çekti bıraktı, hayatında ilk defa burun dolusu karbon klorürü içine çekme şansı olmuştu. Üzerinde, baş ağrısı yapmaktan başka bir etkisi olmadı. Şişeyi Vic’e uzattı ve “Burada,” dedi.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Vic.

Takım giymiş çocuklardan birisi yüksek sesle “Boyunbağı yoldaşları sapıtmış,” dedi.

Hepsi kıkırdayarak güldüler.

“Bu bir kız,” dedi Vic. “Oradaki bir kız.”

Takım, Oxford tarzı ayakkabı, baklava çorap ve gömlek giymiş olanlar kızlar. Saçlan kafa derilerine doğru kazıtılmıştı. Ama daha küçük, daha narin özelliklerine bakınca, Ragle onların kız olduklarını fark etti. Hiçbirinde makyaj yoktu. Eğer içlerinde birisi konuşmasa, kız olduklarını anlayamayacaktı.

“Cici bici voji,” dedi Ragle.

Oda sessizleşti.

Kızlardan biri, “Boyunbağı yoldaşı, yakında yabancı meyve oynamak ister,” dedi.

Erkek çocukların yüzleri karardı. En sondaki çocuk ayağa

kalktı, odanın köşesine yürüdü, uzun ince kumaş bir çanta aldı. Çantanın içinde üzerinde delikler olan plastik bir tüp çıkarttı. Tüpün bir ucunu burnuna dayadı, üzerindeki delikleri parmaklarıyla kapattı. Ve bu tüple bir melodi çalmaya başladı. Bir burun flütüydü bu.

“Şeker flüt-flüt,” dedi takımının içindeki kızlardan biri.

Çocuk yavaşladı, kol ağzından çıkarttığı renkli bir kumaşla burnunu sildi. Sonra Ragle ve Vic’e dönüp “Aydan gelmiş olmak nasıl bir duygu?” diye sordu.

Jargonu kayıyor, diye düşündü Ragle. Şimdi çıldırtıcı bir hal almışlardı. Odadakilerin hepsi, özellikle de kızlar gözlerini dikmiş Ragle ve Vic’e bakıyorlardı.

“Aydan gelmiş biri?” dedi kızlardan biri memnuniyetle. “Gerçekten mi?” diye sordu çocuğa.

“Elbette.”dedi çocuk. “Boyunbağı yoldaşları, aydan gelmişler.” Budalaca gülümsedi. Ama aynı zamanda tedirgin görünüyordu. “ Doğru değil mi?” diye ısrar etti.

Ragle hiçbir şey söylemedi. Yanında duran Vic de çocuğun dediğini duymazlıktan geldi.

“Sadece siz mi?” diye sordu başka bir çocuk. ‘Y’a da civarda sizden başkaları da var mı?”

“Sadece biz,” dedi Ragle.

Ona, vahşice baktılar.

“Evet,” dedi. “Kabul ediyorum.” Aydan gelmiş olmayı kabul etmekten başka hiçbir şeyin, onlara daha fazla saygı duymalarını sağlamayacağı ortadaydı. “Biz aydan geldik.”

Çocukların hiçbiri hareket etmedi. Dimdik oturu-yorlardı.

Erkek çocuklardan biri güldü. “Boyunbağı yoldaşları aydan gelenler. Yani ne?” Omuz silkerek, burun flütünü almaya gitti.

“Flüt-flüt çalmak,” dedi kız çocuklardan biri. Şimdi üç flüt vızıldamaya başlamıştı.

“Burada zamanımızı boşa harcıyoruz,” dedi Vic.

“Evet,” diye onunla aynı fikirde olduğunu söyledi Ragle. “En iyisi gidelim.” Kapıyı açmaya hazırlanıyordu ki, çocuklardan birisi flütü burnundan çıkardı ve “Hey, boyunbağı yoldaşları,” diye seslendi.

Durdular.

“MP peşinizde. Eğer bu kapıdan dışarı çıkarsanız, MP yakalar,” dedi ve flüt çalmaya devam etti. Diğerleri kafalarını salladılar.

“MP aydan gelenlere ne yapıyor biliyor musunuz?” dedi kızlardan biri. “MP bir dozaj c.c. verir.”

“O da ne?” diye sordu Vic.

Hepsi birden güldüler. Hiçbiri cevap vermedi. Flüt çalma ve vızıldama devam etti.

Nefesler arasından, erkek çocuklardan birisi “Boyunbağı yoldaşlarının beti benzi attı,” dedi.

Dışarıda, merdivenlerdeki ayak basışları, zeminin titremesine neden oldu. Flüt çalma işlemi kesildi. Kapı çalındı.

Bizi buldular, diye düşündü Ragle. Kapı açılırken odadaki hiç kimse hareket etmedi.

“Siz, lanet çocuklar,” diye homurdandı tiz bir ses. Son derece biçimsiz ipek bir sabahlık giymiş gri saçlı, yaşlı bir kadın odaya girdi. Ayaklarında kürklü terlikler vardı. “Size saat ondan sonra düdük çalınmayacak demedim mi? Çabuk kesin şu gürültüyü.” Çocuklara yarı kapalı gözlerle ters ters baktı. Tam o sırada Vic ve Ragle’ı fark etti. “Oh,” dedi kuşkuyla. “Siz de kimsiniz?”

Ona söylerler, diye düşündü Ragle. Sonra, kadın panik içerisinde düşe kalka merdivenleri iner. Tanklar, ya da MP her ne ile geliyorsa, aşağıya varmış olur. Ted’in, şoförün, bol bol vakti olmuştu. Garson kadının da. Herkesin de.

Her şeye rağmen, dışarıdaki dünyadayız, diye düşündü. Sene, 1998, 1959 değil. Savaş devam ediyor. Çocuklar Ban

Afrikalı yerliler gibi konuşup giyiniyorlar. Kız çocukları erkek gibi giyinip kafalarını tıraş ediyorlar. Ve bizim bildiğimiz anlamda para, zaman içinde bir yerde ortadan kaybolmuş. Dizel kamyonlar da öyle. Ani bir kötümserlikle bütün bunların ne dernek olduğunu öğrenemeyeceğiz, diye düşündü. Neden bu eski şehri kurduklarını, eski arabaları, caddeleri yarattıklarını. Yıllardır bizimle dalga geçiyorlar...

"Bu iki beyefendi de kim?" diye sordu yaşlı kadın.

Kısa bir duraklamadan sonra kızlardan biri, haylaz bir sırıtışla "Oda arıyorlar," dedi.

Yaşlı kadın inanamayarak sordu; "Ne?"

"Şüphesiz," dedi bir çocuk. "Kiralayacak bir oda bakarken buraya geldiler. Çevrede dolaşıyorlardı. Ve-randadaki ışığı açık bırakmadınız mı?

"Hayır," dedi yaşlı kadın. Bir kâğıt mendil çıkartıp yumuşak kırışmış alnını sildi. Baskı altında et büzüştü. "Emekli oldum." Ragle ve Vic'e "Ben Bayan McFee. Bu apartman dairesinin sahibesiyim. Ne tür odalar arıyorsunuz?" dedi.

Ragle bir cevap düşünemeden, Vic "Ne olursa. Elinizde ne varsa," diye cevapladı kadının sorusunu. Ragle'a bir bakış attı ve yüzündeki rahatlamayı gördü.

"Güzel," dedi kadın ve paytak paytak dışarıya, merdivenlere doğru yürümeye, başladı. "Siz iki beyefendi beni izlerseniz size gösterebilirim." Merdivenlere geldiklerinde, korkuluğu sıkıca kavradı ve kafasını geriye, onlara doğru döndürdü. Nefes nefese kalmıştı. Bir yandan nefes almaya çalışırken "Gelin," dedi. Gösterdiği çaba yüzünden yüzü şişmişti. "Oldukça çekici mülklerim vardır. Birlikte mi bir şey istiyorsunuz. İkiniz?" dedi. ikisini de kuşkuyla süzüp, "Ofisime gidelim, orda sizinle ne iş yaptığınız konusunda sohbet edebiliriz ve..." dedi. Yeniden adım adım aşağıya inmeye başladı.

Aşağı katta, hırıltılar çıkarıp, nefes nefese kalmışken bir ışık bulup yaktı. Basit, çıplak bir ampul ışıldadı ve ev boyunca uzanıp evin ön verandasına giden bir patikayı aydınlattı. Verandada eski moda sallanan hasır koltuk görülüyordu. Onların bakış açısından bile eski modaydı. Bazı şeyler asla değişmez diye düşündü, Ragle.

“Burada sağda,” dedi Bayan McFee. Evin içerisinde kayboldu. Ragle ve Vic onu izlediler. Karardık, küf kokulu, çeşit çeşit biblolar, antikalar, sandalyeler, duvarlarda çerçevelenmiş resimler, halılar ile dolu sıkış tepiş bir odaya girdiler.

Şöminenin üstünde, tebrik kardan duruyordu. Yine şöminenin üzerindeki duvara örülmüş ya da dokunmuş, rengârenk bir flama asıllıydı. Flamanın üzerinde şöyle yazıyordu:

MUTLU BİR DÜNYA, BÜTÜN İNSANLIĞI ZEVKİN NİMETLERİNE HÂSIL EDER.

“Bilmekten minnettar olduğumuz bir şey,” dedi Bayan McFee, bir şezlonga oturmak üzere eğilirken. “Eğer düzenli bir işiniz var ise.” Öne doğru eğildi masanın üzerinden ağır bir kayıt defterini kucağına doğru çekti.

“Evet,” dedi Ragle. “Düzenli bir işimiz var.”

“Ne tür bir iş?”

“Bakkaliye işi. Bir süpermarketin zerzevat bölümünü işletiyorum,” dedi Vic.

“Ne?” diye homurdandı kadın ve başını duyabilmek için eğdi. Kafesin içinde siyah ve yeşil bir kuş kısık bir sesle acı acı bağırıyordu.” Dwight, sessiz ol,” dedi kadın.

“Meyve ve sebze. Perakende satış.” dedi Vic.

“Ne tür sebzeler?”

Huzursuzca, “Her tür,” diye cevapladı Vic.

“Nereden alıyorsunuz onları?”

“Kamyonculardan,” dedi Vic.

“Ooo,” diye homurdandı. “Tahmin etmeliydim. Siz müfettişisiniz.”

Ragle hiçbir şey söylemedi.

“Size güvenmiyorum sebze adamlar,” dedi Bayan McFee.

“Civarda sizden biri vardı, ama o siz değildiniz. Ama olabilir de. Geçen hafta. Çok iyi görünüyorlardı. Ama onlardan birini yesem ölmüş olabilirdim. Üstlerinde tamamen R.A. yazıyordu. Söyleyebilirdim. Tabi ki, adam bana onların yeryüzünde yetişmediğine, yerin alandaki mahzenlerden geldiğini dair garanti verdi. Bana bir mil aşağıda yetiştiklerini belgeleyen etiketleri gösterdi. Ama ben R.A.’nın kokusunu duydum.”

Radyo-aktivite diye düşündü Ragle. Mahsul, yüzeyde yetişirse radyoaktif serpintiye maruz kalıyordu. Geçmişte, burada bombardımanlar olmuştu. Ekinlere radyasyon bulaşmıştı. Birden, her şeyi anlamaya başlamıştı, yeraltında yetiştirilmiş yiyeceklerle dolu kamyonlar sahnesi. Mahzenler. Radyasyona maruz kalmış domatesler ve kavunlar satan tehlikeli seyyar satıcılar.

“Bizim ürünlerimize R.A. yok,” dedi Vic. “Radyo-aktivite” diye usulca açıkladı Ragle’a anlaması için.

“Evet,” dedi Ragle.

“Buradan çok uzaktan geldik, henüz bu gece vardık,” dedi.

“Anlıyorum.” dedi Bayan McFee.

“İkimiz de hastayız,” dedi Vic. “Neler oluyor?”

“Ne dernek istiyorsunuz?” dedi yaşlı kadın, kocaman kayıt defterinin sayfalarını çevirmeye ara vererek. Kemik çerçeveli bir gözlük taktı. Gözlüğün ardındaki gözleri iyice büyüdü ve kurnaz canlı bir ışıla ile parladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Ragle. “Savaş,” dedi. “Bize anlatacak mısınız?”

Bayan McFee parmaklarını ıslatarak sayfalan çevir-meye

devam etti. “Savaşla ilgili bir şey bilmiyor olmanız komik.”
“Anlatın bize,” dedi Vic ateşli bir çıkışla. “Tanrı aşkına!”
“Sizler asker misiniz?” diye sordu Bayan McFee.
“Hayır,” dedi Ragle.
“Ben bir vatanseverim ama evimde askerleri barındıramam. Bu çok fazla soruna yol açar.”
Bu kadından, asla hikâyenin tamamını öğrenemeyeceğiz, diye düşündü Ragle. Durum ümitsiz. En iyisi yaşlı kadının ağzından laf almaya çalışmaktan vazgeçelim.
Masanın üzerinde içerisinde solgun renkli birkaç fotoğrafın dik bir şekilde durduğu bir çerçeve vardı. Resimlerin hepsi üniformalı genç bir adama aitti. “Bu kim?” diye sordu Ragle.
“Oğlum,” diye cevapladı Bayan McFee. “Anvers Füze Birliğinde görev yapıyordu. Onu üç yıldır görmüyorum. Savaş başladığından beri.”
Geçenlerde, diye düşündü Ragle. Belki de inşaatın yapılmasıyla aynı zamana denk geliyordur.
Yarışma başladığında. “Küçük Yeşil Adam Bir Dahaki Sefer Nerede Olacak?” Neredeyse üç yıl...
“Oralara hiç saldırı oldu mu?” diye sordu Ragle.
“Seni anlamıyorum,” dedi Bayan McFee.
“Boş ver,” dedi Ragle. Amaçsızca odada gezinmeye başladı. Koyu renkli parlak, ağaçtan yapılmış pervazın diğer tarafında yemek odasını görebiliyordu. Sağlam bir orta masa, birçok sandalye, duvarda raflar, içerisinde tabaklar ve bardaklar olan camlı bir dolap. Ve bir piyano gördü. Piyanonun etrafında dolaşırken notalıktaki kucak dolusu nota kâğıdını eline aldı. Hepsi ucuz, popüler, duygusal melodilerdi. Çoğu askerler ve kadınlar üzerineydi.
Bir tanesinin adı:
ÇILGINLAR FİRARDA MARŞI
Nota kâğıdını alarak geri döndü. Vic’e uzatarak “Bak,” dedi.

“Sözleri oku.” Birlikte notaların altındaki dizeleri okudular.
Sen bir katilsin, Bay Aydan Gelmiş,
Tek bir dünya, asla bölemeyeceğin.
Bir şarlatan, Bay Aydan Gelmiş,
Ah ne korkunç bir hata.
Gökyüzü sence ne kadar hoş,
Gelecek senin için gül rengi,
Ama amca sana şaplağı indirecek-bekle!
Eller yukarı, eller yukarı,
Çok geç olmadan!
“Çalabilir misiniz, bayım?’ diye sordu yaşlı kadın.
“Şu düşmanlar. Onlar aydan gelenler, değil mi?’ dedi Ragle.
Gökyüzü, diye düşündü. Ay. Luna.
Askeri kuvvetlerin yakaladığı kendisi ve Vic değildi. Düşmanlardı aslında. Savaş, yeryüzü ile Ay arasındaki kavgaydı. Ve eğer yukarıdaki çocuklar Vic’i ve kendisini aydan gelenler olarak algılıyorlarsa, aydan gelenler insanlar olmalıydılar. Yaratıklar değil. Belki de sömürgelerin sakinleriydiler.
Bir İç savaş.
Şimdi, ne yaptığımı biliyorum. Şimdi, artık yarışmanın ne olduğunu ve kendimin ne olduğumu biliyorum. Ben bu gezegenin kurtarıcısıyım. Yapbozu çözdüğüm zaman, bir sonraki füzenin nereyi ve ne zaman vuracağını da çözmüş olacağım. Her bir girişi tek tek dosyalıyorum. Ve bu insanlar, kendilerine ne derlerse desinler hummalı bir şekilde grafikte kare içine alınmış alana anti-füze ünitesi kurmaya çalışıyorlar. Şu bölgeyle ve şu saatte. Ve böylece herkes sağ kalabilir. Burun flütleri çalan üst kattaki çocuklar, şoför Ted, kayınbiraderin, Bili Black, Kesselman’lar, Keitlebein’ler...
Bayan Keitelbein ve oğlunun bana anlatmaya başladıkları şey de buydu. Sivil Savunma... Bugüne kadarki savaş

tarihinden başka bir şey değil. 1998'e ait maketler gösterdiler, bana hatırlatmak için.

Ama, ben bunu niye unuttum?

"Ragle Gumm ismi size bir şey ifade ediyor mu? Diye sordu Bayan McFee'ye.

Yaşlı kadın güldü. "Pek hayırlı bir şey değil," dedi. "Hatırladığım kadarıyla Ragle Gumm bir şapkanın içine zıplayabiliyordu. Bunu yapabilen tek kişi değildi. Onlar bir takımdılar ve kendilerine her zaman 'Ragle Gumm' derlerdi. Bunu ilk başladıklarından beri biliyorum."

Derin titrek bir nefes aldıktan sonra Vic, "Sanırım yanılıyorsunuz, Bayan McFee. Sanırım böyle bir kişi var ve bunu gerçekten yapabiliyor."

"Ve haklı olmalı, Allah'ın günü?" dedi sinsice.

"Evet," dedi Ragle, Vic yanında kafasını sallarken.

"Hadi ama," diye tiz bir çığlık attı yaşlı kadın.

"Bir yetenek," dedi Ragle. "Bir modeli görme yeteneği."

"Dinleyin," dedi Bayan McFee. "Sizden çok yaşlıyım, çocuklar. Ragle Gumm sadece bir moda tasarımcısı olduğu ve o korkunç Bayan Adonis şapkalarını yaptığını, zamanı bile hatırlaya biliyorum."

"Şapkalar," dedi Ragle.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bende hala bir tane var." Homurdanarak ayağıyla dolabın kapısını açtı. "Burada," dedi bir melon şapkayı kaldırarak. "Sadece bir erkek şapkası. Erkekler şapka almayı bıraktıkları zaman o kadar çok eski şapkadan kurtulmak için erkek şapkaları giymelerini sağladı."

"Şapka işinden para kazanabildi mi?" diye sordu Vic.

"Moda tasarımcıları milyon dolarlar kazanıyorlar," dedi Bayan McFee. "Hepsi kazanıyorlar. Her biri. O sadece şanslıydı. Hepsi bu, sadece şans. Şans dışında başka hiçbir şey değil. Ve sonra sentetik alüminyum işine girdiğinde de," dedi ve

devam etti. “Alüminit. İşte o şanstı. Şu şanslı hızlı çocuklardandı ama hepsinin uçup gideceği yer aynı. Yolun sonunda şansları kalmaz,” dedi bilgece. “Kaça, ama bize hiç söylemediler. Bu yüzden, bir daha hiç kimse Gumm’u görmedi. Şansı kaçtı gitti, o da bunun üzerine intihar etti. Bu bir söylenti değil. Bu gerçek. Karısı bir yaz MP için çalışan bir adam tanıyorum, karısı ona Gumm’ün kendisini iki sene önce öldürmüş olduğunun gerçek olduğunu söylemiş. Ve füze saldırılarını önceden görebilen başka birini bulmuşlar onun yerine.”

“Anlıyorum,” dedi Ragle.

Bayan McFee muzaffer bir edayla, “Gumm’ı misafir ettikleri zaman... Denver’a gelmeyi kabul edip, onlar için füze saldırılarını öngördüğünde, onun sayesinde gördüler ki bu sadece blöf. Kamuoyunun kınamasına dayanmaktansa O’nu gözden düşürdüler.”

Vic, yaşlı kadının sözünü kesti, “Gitmemiz gerek.”

“Evet.” dedi Ragle. “İyi geceler.” Vic ve Ragle, ikisi birden kapıya' doğru yöneldiler.

Peşlerinden gidip “Odalarınız ne olacak?” diye sordu Bayan McFee. “Size hiçbir şey gösterme şansım olmadı.”

“İyi geceler,” dedi Ragle. O ve Vic verandaya, oradan aşağıya, patikaya oradan da garaj yoluna doğru yürüdüler.

“Geri gelecek misiniz?’ diye bağırdı Bayan McFee verandadan.

“Sonra,” dedi Vic.

İkisi birden evden uzaklaşmaya başladı.

“Unutmuşum,” dedi Ragle. “Bütün bunları unut-muşum.” Ama ön görme yeteneğim devam ediyor, diye düşündü. Her şeye rağmen bunu yapıyorum. Bir bakıma bunun önemi yok. Çünkü hala işimi yapıyorum.

“Her zaman popüler şarkı sözlerinden hiçbir şey

öğrenemeyeceğine inanırdım. Yanılmışım,” dedi Vic.
Ve Ragle şunu fark etti, eğer odamda oturup her zaman yaptığım gibi yapboz üzerinde çalışırsam yarın hayatlarımız belki düzlüğe çıkar. Ne Ted’in beni dava etmesi ne de resmimin yılın adamı olarak Time’a kapak olması umurumda.
“Hatırladım,” dedi duraksayarak. “O gece. Keselmanlar. Benim alüminyum fabrikamın fotoğrafı.”
“Alimünit,” dedi Vic. “ Kadın öyle söyledi, her neyse.”
“Herhangi bir şey hatırlıyor muyum?” diye sordu Ragle kendi kendisine. Orada başka ne vardı?
“Geri dönebiliriz,” dedi Vic. “Geri dönmek zorundayız. En azından sen yapmalısın. Tahminimce senin çevrende bir yığın insan bulundurmaları gerekliydi. Böylece her şey çok normal görünecekti. Margo, ben, Bili Black.
Şartlara a bağlı cevaplar, kablo bulmak için banyoya geldiğimde, burada kabloları olmalı. Ya da benim orada kablom olmalı, her neyse. Ve marketteki insanlar grup halinde çalıştırdıkları zaman. Burada da bir mağazada çalışıyor olmalıydılar. Birlikte çalışıyor olmalıydılar. Belki burada bir bakkaliye mağazasında, aynı iş; her şey aynı. Tek fark bu kırk yıl sonraydı.
Önlerinde bir ışık demeti alev aldı.
“Burada deneyeceğiz,” dedi Ragle yürüyüş hızını arttırarak. Hala Ted’in ona verdiği kartı taşıyordu. Bu numara büyük bir olasılıkla onun askeri kişilerle ya da ilk mekândaki kasabayı yaratan kişilerle iletişim kurmasını sağlayacaktı. Tekrar geriye dönüş... Ama neden?
“Bu neden gerekli?” diye sordu. “Neden burada yapamıyorum şu işi? Neden orada, 1959 yılında olduğum ve bir gazetenin yarışması üzerinde çalıştığımı tahayyül ettiğim o yerde, yaşamam gerekiyor?”
“Bana sorma,” dedi Vic. “Sana söyleyemem.”

Işıklar kendilerini kelimelere dönüştürdü. Farklı renklerde bir neon ışığı, karanlıkta parıldayan:

DOĞU İLAÇ VE ECZACILIK

“Bir eczane,” dedi Vic. “Oradan telefon edebiliriz.” Eczaneye girdiler. Yüksek vitrinler ve rafların olduğu şaşırtıcı derecede küçük, dar ve aydınlık bir yerdi. Ortalıkta ne müşteri ne de tezgâhtar görünüyordu. Ragle, tezgâhın önünde durdu ve etrafa umumi telefonları bulmak umuduyla baktı. Bunlardan hala var mı acaba, diye merak etti.

“Yardımcı olabilir miyim?” diyen bir kadın sesi geldi yanı başlarından.

“Evet,” dedi. “Telefon etmemiz gerekiyor, acil bir durum.”

“Siz en iyisi telefonun nasıl çalıştırıldığını bize gösterin,” dedi Vic. “Ya da bizim için numarayı çevirebilirsiniz.”

“Tabi ki,” dedi beyaz önlüğünün içindeki bayan görevli tezgâhın arkasından çıkarak. Onlara gülümsedi. Hafif topuklu ayakkabılar giymiş orta yaşlı bir kadındı.

“İyi akşamlar, Bay Gumm.”

Ragle, kadını tanımıştı.

Bayan Keitelbein.

Ona başını salladı, Ragel’ı geçerek kapıya doğru ilerledi. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Panjurları kapattı ve yüzünü ona döndü.

“Telefon numarası nedir?” diye sordu.

Ragle, üzerinde telefon numarası yazan kartı kadına uzattı.

“Hım.” dedi numarayı okurken. “Gördüğüm kadarıyla, bu numara Denver’daki askeri üssün santraline ait. Ve dâhili numara 62. Bu...” Kaşları çatıldı.

“Bu kişi, muhtemelen füze kurumundan birisi olmalı. Bu geç saatte hala orda iseler, muhtemelen orda yaşıyorlardır. Bu da onların yüksek mevkideki kişiler olduklarını gösterir.” Kadın, kartvizitin arkasını çevirdi “Ne kadarını hatırlıyorsunuz?” diye

sordu.
“Büyük bir bölümünü hatırlıyorum,” dedi Ragle. “Size fabrikanızın maketini göstermemin hiç yardımı oldu mu?’”
“Evet,” dedi. Gerçekten de olmuştu. Maketi gör-dükten sonra, otobüse binmiş şehir merkezine inip süper markete gitmişti.
“Buna memnun oldum,” dedi kadın.
“Etrafta dolaşıyorsunuz,” dedi Ragle. “Bana sistematik olarak hafıza dozajları vermek için. Bu durumda askeri birimleri temsil ediyor olmalısınız.”
“Evet,” dedi. “Bir bakıma.”
“Neden önceki yerde unutuyordum?”
“Unuttun çünkü unutman sağlanıyordu. Aynı o geceyi unutmam sağladıkları gibi. Tepenin tırmanabildiğin en üst noktasına tırmandığım ve Kesselmanlarla burun buruna geldiğin gece gibi.”
“Ama onlar şehir kamyonlarıydı. Şehir çalışanları. Beni zorla alıkoydular. Hırpaladılar. Ertesi sabah caddeyi sökmeye başlamışlardı. Gözleri benim üzerimdeydi.” Bu şehri işletenlerin şehri inşa edenlerle aynı kişiler olduğu anlamına geliyordu. “Benim önceki yerde unutmamı mı sağlıyorlardı?”
“Evet,” diye cevapladı Ragle’ı kadın.
“Ama siz hatırlamamı istiyorsunuz.”
“Çünkü ben bir aydan gelenim. Senin türünden değilim, ama MP’lerin toplamak istediği türdenim. Siz, bizim tarafımıza geçmek için karar verdiniz, Bay Gumm. Aslında, tasınızı tarağınızı toplamıştınız. Ama bir şeyler yanlış gitti ve asla bize katılamadınız. Seni bitirmek istemediler çünkü sana ihtiyaçları vardı. Sonra bir gazetedeki bulmacaları çözmen için işe koyulmanı sağladılar. Bu yolla, yeteneğini onlar için kullanıyordun... Ahlaki açıdan vicdan azabı çekmeden.” Kadın, neşeli, profesyonel bir gülümseyişle gülmeye devam etti. Beyaz önlüğü içerisinde bir hemşire olabilirdi, belki bir

ağız sağlığı için bazı yeni teknikler öneren bir dişçi hemşiresi. Etkili ve pratik. Ve kadının bu işe adanmış gibi durduğunu düşündü.

“Neden sizin tarafınıza geçme kararı verdim?” “Hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” diye cevapladı Ragle.

“O zaman okumanız için birkaç şey var bende. Bir nevi tekrar uyum sağlama seti.” Eğilerek, tezgâhın arkasına uzandı ve yassı zamanlı kâğıttan bir zarf çıkardı. Zarfı, tezgâhın üzerinde açtı. “Önce,” dedi kadın. “Time’ın 14 Haziran, 1996 sayısının bir nüshası. Kapağında fotoğrafınız, içinde de biyografiniz var. Tastamam, gidişinle ilgili bugüne kadar kamuoyunun bildiği şeyler.”

“Neler söylediler?” diye sordu Ragle, Bayan McFee’nin anlattığı kuşkularını ve söylentileri düşünerek.

“Güney Amerika’da inzivaya çekilip yaşamanı gerektirecek solunum yolu sorunların olduğunu. Peru’da Ayacucho adındaki göz önünde olmayan bir şehirde. Hepsi biyografide var.” Elinde küçük bir kitap tutuyordu. “Güncel tarihle ilgili bir dilbilgisi test kitabı. Mutlu Bir Dünya okullarında kullanılan resmi bir metin.”

“Mutlu Bir Dünya’ sloganını bana açıklayın,” dedi Ragle.

“Bu bir slogan değil. Gezegenler arası seyahatin geleceği olmadığına inanan kişilerin oluşturduğu bir grubun kullandığı resmi terminoloji. Bir Tek Mutlu Dünya yeterince iyidir, nitekim Tanrı’nın insanoğlunu asla göndermediği birçok çorak virandan daha iyidir. Aydan gelmiş kelimesinin ne anlama geldiğini kesinlikle biliyorsundur.”

“Evet,” dedi. “Ay kolonistleri.”

“Tam olarak değil. Ama kitabın içinde, savaşın kaynakları bölümü boyunca anlatılıyor. Ve bir şey daha var.” Dosyadan bir broşür çıkarttı. Broşürün başlığı:

ZULÜME KARŞI MÜCADELE

“Bu da nedir?” diye sordu Ragle, broşürü eline alıp. Broşür, onda ürkütücü bir his yarattı; aşinalığın güçlü şoku ve uzun bağ.

“Bu broşür, Ragle Gumm Inc.’de çalışan binlerce işçi arasında elden ele dolaştı. Sizin farklı fabrikalarınızda. iktisadi teşekküllerini, siz teslim etmediniz. Anlıyor musun? Hükümete cüzi bir meblağ karşılığında hizmet vermeye gönüllü oldunuz...Vatanseverlik göstergesi. Siz, hükümet için, Tek Mutlu Dünya Hükümeti, için çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra kalbinizde önemli bir değişiklik oldu. Her zaman Şablonları, her-kesten çok daha hızlı görebiliyordunuz.”

“Bunu şehre götürebilir miyim?” diye sordu Ragle. Ertesi günkü bulmacaya hazır olmak istiyordu. Bu iş iliklerine işlemişti.

“Hayır,” dedi kadın. “Sizin dışarı çıkağınızı biliyorlar. Geriye dönerseniz, hafızanızı silmek için yeni bir deneme yapabilirler. Burada kalıp, bunları okumanızı tercih ederim. Saat neredeyse on bir. Yeterli zaman var. Biliyorum yarını düşünüyorsunuz ama elinizden bir şey gelmez.”

“Burada güvende miyiz?’ dedi Vic.

“Evet,” diye cevapladı kadın.

“MP’ler yakına gelip içeri bakmazlar mı?” dedi Vic.

“Pencereden dışarı bakın,” dedi Bayan Keitelbein.

Ragle ve Vic, ikisi de eczanenin penceresine gidip dışarıyı gözetlediler.

Cadde gitmişti. Karanlık, boş tarlalarla karşılaştılar.

“Şehirlerarasındayız,” dedi Bayan Keitelbein. “Siz, buraya ayak başağınızdan beri hareket halindeyiz. Şu an da hareket ediyoruz. Bir aya Seabees’lerin verdiği ismiyle Eski Şehir’e varmış oluruz. Onlar kurdukları için ismi de onlar vermişler.”

Bir sürelik suskunluktan sonra, “Nerede yaşadığınızı hiç

merak ettiniz mi? Şehrinizin adı? Ülke? Eyalet?”
“Hayır,” diye cevap verdi Ragle, kendini aptal gibi hissederek.
“Şu anda olduğumuz yer neresi biliyor musunuz?”
“Hayır,” dedi Ragle.
“Burası Wyoming. Baa Wyoming’deyiz, Idoha sınırı yakınlarında. Sizin şehriniz, savaşın ilk zamanlarında patlamaların olduğu birkaç eski şehrin yeniden inşası sonucu inşa edildi. Seabees, kayıtlara ve metinlere dayanarak çevreyi son derece başarılı bir şekilde yeniden yarattı. Margo’nun, çocuklar sağlığı için şehrin temizlenmesini istediği harabeler, telefon rehberini, kelime fişlerini ve dergileri içine yerleştirdiğimiz harabeler. Gerçek bir Kemmerer antik şehrinin parçası. Antik bir şehir silahhanesi.
Ragle, tezgâha oturdu ve Time dergisindeki biyografisini okumaya başladı.

ON DÖRT

Elleri arasında derginin sayfaları açıldı, iki tarafa yayıldı ve ona gerçekliğin dünyasını sundular. İsimler, yüzler, deneyimler ona doğru sürükleniyorlar ve eski hallerini alıyorlardı. İş tulumları içindeki adamlar dışarıdaki karanlıktan kayıp içeri süzülmediler, onu hiç kimse rahatsız etmedi. Bu sefer onun kendi başına oturmasına izin verildi, dergiyi sıkıca tuttu, üzerine eğildi, derginin içine doğru sürüklendi.
Moraga ile Daha Fazlası diye düşündü. Eski seçim kampanyası, 1987 başkanlık seçimleri. Ve Kurt ile Kabanın diye düşündü. Kazanan takım. Karşısında, Harvard Hukuk profesörünün zayıf, eciş bücüş fiziği ve sonra Başkan Yardımcısı. Ne tür bir kontrastı bu, diye düşündü. Farklılık, iç savaşın baş sorumlusuydu. Ve aynı pusuladaki farklılık.

Herkesin oyunu ele geçirmeye çalışmak. Herkesin oyunu ele geçirmeye çalışmak. Harvard üniversitesinden Hukuk Profesörü ve eski demiryolu işçisi. Roma ve İngiliz hukuku ve sonra Tuz çuvallarının ağırlıklarını not alan bir adam.

“John Morage’ı hatırlıyor musun,” dedi Vic’e.

Vic’in suratında ani bir şaşkınlık belirdi. “Doğal olarak,” diye mırıldandı.

“Eğitim görmüş bir adamın böylesine bön birisine dönüşmesi komik,” dedi Ragle. “Ekonomik çıkarlar için maşa olarak kullanılan insanlar. Fazla saf, belki de. Fazla tecrit edilmiş.” Çok fazla teori, çok az tecrübe, diye düşündü.

“Seninle aynı fikirde değilim,” dedi Vic aniden sertleşen inançlı bir sesle. “Her türlü tuhaflığa rağmen ilkelerinin pratiğe de aktarılabileceğini görmeye kendini adamış bir adam.”

Ragle, Vic’e büyük bir şaşkınlıkla baktı. Kesinliğin gergin ifadesiydi yüzündeki. Partizanlık, diye düşündü. Barlardaki gece münakaşaları gibiydi: Luna Madeninden yapılmış bir salata kâsesini ölsem de almam. Luna’ya ait şeyleri almayın. Boykot. Tamamen ilkeler adına.

“Ant Madeni al,” dedi Ragle.

“Evinden al,” diye onayladı Vic hiç tereddütsüz.

“Neden?” diye sordu Ragle. “Fark nedir? Antarktika kıtasının evin olduğunu mu düşünüyorsun?” Kafası karışmıştı. “Luna madeni ya da Ant-madeni, maden madendir.” En önemli dış politika meselelerinden biriydi bu. Ayın bize hiçbir ekonomik getirisi olmayacak, diye düşündü kendi kendine. Boş ver gitsin. Ama yine bir değeri olmalı. Ama ne?

1993 yalında, Başkan Moraga, Amerika’nın Luna’daki ekonomik gelişimini sınırlandıran kanun tasarısını imzaladı. Yaşa, yaşasın!

Beşinci Cadde borsa endeksi töreni.

Ve sonra isyan. Kurtlar, diye düşündü. “Kurt ile kazan,” dedi yüksek sesle.
“Benim fikrimce bir grup vatan haininden başka bir şey değiller,” dedi Vic ateşli bir şekilde.
Bayan Keitelbein, ikisine de uzakta durup onları izliyor ve dinliyordu.
“Kanun açıkça söylüyor, başkanın iş görememesi durumunda Başkan Yardımcısı tam yetki sahibi olur ve başkan gibi hareket eder,” dedi Ragle. “Yani, nasıl oluyor da vatan hainlerinden bahsedebiliyorsun?” “Başkan gibi davranmak Başkan olmakla aynı şey değil ki. Sadece, gerçek Başkan’ın isteklerinin uygulandığını görmek istiyor olmalı. Başkanın dış politikalarını tahrif ettiği ya da yıktığı düşünülemez. Başbakanın hasta olmasının avantajından yararlandı. Aşırı idealist, hayalci, hiçbir pratik anlamı olmayan sayısız fikrin sahibi bir grup Kaliforniyalı liberali memnun etmek için Lunar projelerini eski haline getirdi...” Vic öfke içinde hızlı hızlı nefes alıyordu. “Modifiye edilmiş arabaları hızlı ve uzağa sürmeye özenen on beş on alo yaşındaki çocukların zihniyeti bu. Sıradağların ötesini görmeye başlasan.”
“Bütün bunlar gazete sütunlarından alıntılar. Hiçbiri senin fikirlerin değil.”
“Freudisyen bir yaklaşım; belirsiz seksüel tahriklerin etkisiyle bir şey yapmak. Başka neden Ay’a gidiyorsun? Bütün bunlar hayatın gerçek anlamı üzerine konuşmak mı? Yapmacık lakırdı hepsi,” dedi Vic, parmağıyla onu dürtükleyerek. “Ve bu yasal değil.”
“Eğer bu legal değilse,” dedi Ragle, “bunun belirsiz seksüel dürtü olup olmaması ne fark eder ki.” Mantığını gittikçe kaybediyorsun, diye düşündü.
Onun aleyhinde söylenebilecek aklına ne geliyorsa söyle. Lunar’ ın araştırılması konusunda neden bu kadar tepkilisin?

Yabancı kokusu mu var? Radyasyon kirliliği. Duvarlardaki yarıklardan gelen alışılmadık sızmalar...

“...böbrek yetmezliği nedeniyle umutsuzca hasta olan, Başkan John Moraga Güney California’daki evinden yapağı açıklamada ulusun çıkarlarını özenli bir araştırma ve azami ciddiyette dikkat göstererek ele aldıklarını belirtti,” diye bağırıyordu radyodaki ses.

İtinalı, diye düşündü Ragle. Böbrek yetmezliği her zaman özenlidir ya da ağrı vericidir. Zavallı adam.

“ Çok mükemmel bir Başkandı,”dedi Vic.

“O tam bir geri zekâlıydı.” diye cevapladı onu Ragle.

Bayan Keitelbein kafasını salladı.

Lunar sömürgecilerinden oluşan bir grup, almış oldukları fonları geri iade etmeyeceklerini açıkladı, Federal makamlar bunları fatura etmeye başlamış olsalar dahi. Bunun üzerine, FBI bu grubun üyelerini, Federal mülklerin gayri resmi mülkiyet ediniminde fonların değil mekanizmanın gerekli olduğu halde federal fonların kötüye kullanımına dair kanunlara aykırı davranmak iddiasıyla tutukladılar.

Bahane, diye düşündü Ragle.

Loş bir akşamda otomobil radyosunun ışıkları gösterge panelini, onun dibini ve yanında oturan kı%n dizini aydınlatıyordu. İkisi de geriye kaykılmış ve birbirlerine sarılmışlardı. Sıcaktı ve terliyorlardı. Kızın etekliğinin kıvrımları üstünde duran patates cipsine doğru ulandı ve birasından bir yudum almak için öne doğru eğildi.

“İnsanlar neden ayda yaşamak istiyorlar?” diye mırıldandı kız.

“Kronik tatminsizlik ” diye cevapladı kızı uykulu bir sesle. “Normal insanlar böyle şeylere ihtiyaç duymazlar. Normal insanlar hayatlarını olduğu gibi yaşayarak tatmin olurlar.” Gözlerini kapattı ve radyodaki dans müziğini dinlemeye

başladı.
“Ay güzel mi?”diye sordu kız
‘Tanrım, berbat.”diye cevapladı kızı. “Kaya ve tozdan başka hiçbir şey yok. ”
“Evlendiğimizde ben Meksico City civarında yaşamak istiyorum. Fiyatlar yüksek ama son derece kozmopolit. ”
Ragle Gumm’un elleri arasındaki bu dergi sayfalarındaki bu makale, ona şu anda kırk altı yaşında olduğunu hatırlattı. Bu kızla, arabada takılıp müzik dinlediği günün üstünden çok zaman geçmişti. Çok tatlı bir kızdı, diye düşündü. Bu makalede neden onun da bir fotoğrafı yok ki? Belki de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hayatımın hesaba katmadıkları bölümü. İnsanlık üzerinde hiçbir etkisi yoktu ki...
Şubat 1994’te Lunar kolonilerinin yazılı başkentti olarak bilinen Üs Bir’de muharebe başladı. Yakındaki füze üstündeki askerler sömürgeciler tarafından rehin alınmış ve beş saat süren şiddetli bir çarpışma yaşanmıştı.
O gece, askeri taburları taşıyan özel gemiler Luna’ya gitmek üzere dünyadan yola çıkmışlardı.
Yaşa, yaşasın, diye düşündü.
Bir ay içerisinde tam anlamıyla bir savaş yoldaydı.
“Anlıyorum,” dedi Ragle Gumm. Dergiyi kapattı.
“İç savaş olabileceklerin en kötüsüdür. Aile, aileye karşı. Baba oğla karşı,” dedi Bayan Keitelbein.
“Yayılmacılar...” “Dünyadaki lunatikler hiç iyi yapmadılar,” dedi güçlükle.
“Bir süre, California, New York ve birkaç büyük iç şehirde daha savaştılar. Ancak birinci yılın sonunda Tek Mutlu Dünya görüşündekiler, dünyada kontrolü ele geçirdiler.” Bayan Keitelbein ona her zamanki profesyonel gülüşüyle gülümsedi. Arkaya tezgâhın karşısına doğru yöneldi. Kollarını kavuşturmuştu. “Şimdi ve bundan sonra geceleri, lunatik

partizanlar telefon hatlarını kesecekler ve köprüleri bombalayacaklar. Ama bunlardan hayatta kalanların çoğu birer doz c.c. aldılar, Nevada ve Arizona'daki toplama kampları."

"Ama sizin ayınız var," dedi Ragle.

"O, evet," dedi kadın. "Ve şimdi epeyce kendimize yetebilir durumdayız. Kaynaklanınız ve ekipmanımız var. Ve tabi ki yetişmiş adamlarımız."

"Sizi bombalamıyorlar mı?"

"İşte, bildiğiniz gibi Luna bir tarafını Dünya'dan uzak tutuyor."

Evet, diye düşündü. Tabi ki. İdeal bir askeri üs. Dünyanın böyle bir avantajı yok. Nihayetinde, dünyanın her bir parçası aydaki gözlemcilerin görüş alanlarının içerisinde."

"Bütün mahsullerimizi hidroponik ortamda, yeraltındaki tanklarda yetiştiriyoruz. Radyoaktif serpintiden etkilenmelerinin hiçbir yolu yok. Tozları taşıyacak bir atmosferimiz de yok. Yerçekimsiz ortam tozun neredeyse tamamının uçup gitmesini sağlıyor... Toz uzaya doğru sapıyor.

"Üslerimiz de yeraltında. Evlerimiz ve okullarımız da öyle. Ve..." dedi ve güldü. "Kutulanmış hava soluyoruz. Böylece, hiçbir bakteriyolojik madde bizi etkileyemiyor. Tamamen kaplanmış durumdayız. Çok az sayıda olmamıza rağmen. Gerçekte, sadece birkaç bin kişiyiz."

"Ve dünyayı bombalıyorsunuz," dedi Vic.

"Bir saldın programımız var. Saldırgan yaklaşım. Savaş başlıklarını onları taşıyacak araçlara bindiriyoruz ve dünyada patlatıyoruz. Haftada bir ya da iki tane... Bunlara ek olarak küçük ataklarımız da oluyor, elimizde çok fazla sayıda bulunan araştırma roketlerini gönderiyoruz. Ve birkaç çiftlik ve fabrika için az miktarda malzeme taşıyan ikmal füzeleri ve iletişim füzelerimiz var. Bu onları endişelendiriyor çünkü

H/savaş başlığı taşıyan tam kapasite bir nakil mi yoksa küçük bir arkadaş mı anlayamıyorlar. Bu hayatlarını mahvediyor.”

“Bu da benim tahmin ettiğim şey değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı onu kadın.

“Bu işte ne kadar iyiydim?”

“Size söyledikleri kadar iyi değildiniz. Yani, orta se-viyede.”

“Anlıyorum,” dedi Ragle.

“Ama kötüde değildiniz. Saldırıları aşağı yukarı... bir şablonda yapmayı başardık... Bazılarını biliyordunuz. Özellikle de tam kapasite nakliyeleri. Bence, bu konuda daha itinalı davranmalıyız çünkü elimizde sınırlı sayıda var. Belli bir düzenle göndermeliyiz. Böylece siz ve yeteneğiniz şablonu idrak ederdiniz. Kadın şapkaları. Bir dahaki sene ne takacaklar? Esrarengiz.” “Evet,” diye cevapladı kadını. “Ya da sanatsal.” “Neden onların tarafına geçtin?” diye sordu Vic. “Bizi bombalıyorlar, çocukları ve kadınları öldürüyorlardı...”

“Şimdi artık nedenini biliyor,” dedi Bayan Keitelbein. “Dergiyi okurken yüzünde gördüm. Hatırlıyor.”

“Evet,” dedi Ragle. “Hatırlıyorum.”

“Neden onların tarafına geçtin?” dedi Vic.

“Çünkü haklıydılar,” diye cevapladı onu Ragle. “Ve tecrit taraftarları haksızdı.”

“Bu sebepten.” dedi Bayan Keitelbein.

Margo, ön kapıyı açtığında Bili Black’in dışarıda karanlık verandada durduğunu gördü.

“Burada değiller. Mağazadalar, acilen gereken bir envanter için uğraşıyorlar. Beklenmedik bir denetlemeyle ilgili bir şeyler,” dedi adama.

“Yine de içeri gelebilir miyim?” dedi Black, içeri girmesine izin verdi ve arkasından kapıyı kapattı. “Burada olmadıklarını biliyorum.” Kayıtsız, umutsuz bir hali vardı. “Ama mağazada da değiller.”

“Onları son kez gördüğüm yer orası,” dedi Margo yalan söylemekten hiç de hoşlanmayarak. “Ve bana söyledikleri de bu.” Aslında benden söylememi istedikleri şey bu, diye düşündü.

“Gittiler. Kamyonun şoförünü bulduk. Şoförü, yaklaşık yüz mil boyunca yanlarında götürmüşler.”

“Nerden biliyorsunuz?” diye sordu ve birden ona karşı büyük bir öfke hissetti Margo. Neredeyse histerik bir garezdi bu. Hiçbir şey anlamamıştı ama içinde derin bir sezgi vardı. “Siz ve takımınız,” dedi neredeyse hırıldayarak. “Buraya geliyor ve casusluk ediyorsunuz. Bütün zamanını çevresinde dolaşarak geçiriyorsunuz. Kuyruk sallamakta usta olan karınızı onun aklım kurcalamak için gönderiyorsunuz.”

“O benim karım değil,” dedi Black. “Onu görevlendirdiler çünkü ailesel bir ortam içerisinde bulunmam gerekiyordu.”

Margo’nun kafası terliyordu. “Bunu o biliyor mu?” “Hayır.”

“Bu önemli bir şey,” dedi Margo. “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Burada durup sırıtabiliyorsunuz çünkü her şeyin neyle ilgili olduğunu biliyorsunuz.” “Sırıtmıyorum,” diye cevapladı kadım Black. “Sadece düşünüyordum. Şu noktada onu geri getirme şansım olur mu diye düşünüyordum kendi kendime. Kesselman’lar olmalı. Aynı kişiler. Sadece isimlerinde basit bir değişiklik yapılmış. Bunu kimin ayarladığım merak ediyorum doğrusu, isimler konusunda asla iyi olmadım. Belki de bunu keşfettiler. Ama altı yüz ismi takip etmek ve ilgilenmek...”

“Ala yüz,” dedi kadın. “Ne dernek istiyorsunuz?” Ve, içindeki sezgi daha da büyüdü. Çevresindeki dünyanın sınırlandırıldığı hissi. Caddeler, evler, dükkânlar, arabalar ve insanlar. Sahnenin ortasında oturan altı yüz kişi. Eşyalar, oturmak için mobilyalar, yemek pişirmek için mutfaklar, sürmek için arabalar ile çevrili bir sahne. Ve sonra, eşyaların

gerisinde boyanmış bir dekor. Arka tarafa yerleştirilmiş boyanmış evler. Boyanmış insanlar. Boyanmış caddeler. Hoparlörlerden gelen duvarların içine yerleştirilmiş sesler. Sammy, sınıfta tek başına oturuyor, tek öğrenci o. Öğretmen bile gerçek değil. Sadece seri halinde kasetler çalınıyor onun için.

“Bunun ne için olduğunu öğrenecek miyiz?” dedi Margo.

“O biliyor. Ragle biliyor.”

“Bu yüzden radyolarımız yok,” dedi kadın.

“Radyoda öğrenmemeniz gereken şeylere tesadüfen rastlayabilirdiniz.”

“Öyle de oldu,” dedi kadın. “Sizi yakaladık.”

Yüzünü ekşitti. “Bu bir zaman sorunu. Eninde sonunda. Ama bütün beklentimiz buna rağmen onu yeniden bu kurmaca dünyanın içine gömülmüş olarak tutabilmek.”

“Ama onunla birlikte başkası da olmalı,” diye cevap verdi Margo.

“Evet. İki kişi daha var. Bu akşam eve bir çalışma ekibi gönderdik, köşedeki eski iki katlı eve, ama gitmişlerdi. Evde kimse yoktu. Modellerini bırakmışlardı. Ragle’a Sivil Savunma dersi veriyorlardı. Onu, şimdiki zamana götürdüler.”

“Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa gitmenizi isteyeceğim,” dedi Margo.

“Burada kalacağım,” dedi Black kadına.

“Bütün gece. Geri dönmeye karar verebilir. Junie’in benimle gelmemesini tercih edeceğinizi düşündüm. Burada, oturma odasında uyuyabilirim, böylece eğer gelirse onu hemen görürüm.” Ön kapıyı açıp küçük bir bavulu evin içine getirdi. “Diş fırçam, pijamalarım ve birkaç kişisel şey,” dedi, aynı cansız ruhsuz ses ile. “Başınız dertte.” dedi Margo. “Öyle değil mi?” “Sizin de öyle,” dedi Black. Bavulu bir sandalyenin üzerine koyup açtı ve eşyalarını çıkarmaya başladı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu kadın. “Eğer Bili Black değilseniz?”
“Ben Bili Black’im. Binbaşı William Black, Birleşik Devletler Stratejik Planlama Kurulu, Batı Araştırma Bölümü. Aslında, füze saldırılarının hedeflerini belirlemek için Ragle ile birlikte çalışıyordum. Bazı açılardan, ben onun talebesiydim.”
“Yani şehir için çalışmıyorsunuz. Su şirketi için.” Birden ön kapı açıldı, paltosunun içinde Junie Black orada dikiliyordu. Elinde bir saat tutuyordu. Yüzü şişmişti ve kırmızıydı. Açıkça belliydi, ağlamıştı.
“Saatini unutmuşsun,” dedi Bili Black’e, saati ona doğru uzatarak.
“Bu gece neden burada kalıyorsun?” diye sordu titreyen bir sesle. “Yaptığım bir şey yüzünden mi?” Gözlerini Bili’den Margo’ya doğru kaydırdı. “Sizin ikinizin arasında bir ilişki mi var? Olan şey bu mu? Bu kadar zamandır olan bu mu?”
Ne Margo ne de Bili hiçbir şey söylemediler.
“Lütfen bana açıklar mısın?” dedi Junie.
“Tanrı aşkına şunu keser misin? Eve git,” dedi Bili. Burnunu çekerek, “Tamam, sen ne dersen öyle olsun. Yarın evde olacak mısın, yoksa bu sürekli bir durum mu?”
“Sadece bu gece için,” dedi Black.
Kapı, Junie’nin arkasından kapandı.
“Nasıl bir baş belasıysa,” dedi Bili Black.
“Hala inanıyor,” dedi Margo. “Senin karın olduğuna.”
“Yeniden yapılandınlana kadar buna inanmaya devam edecek,” dedi Bili. “Sen de öyle. Şu anda ne görüyorsan onu görmeye devam edeceksin. Islah etme tamamen burada, mantık dışı bir seviyede. Sistemlerinizin içinde yer etmiş durumda.”
“Berbat,” dedi kadın.
“O, bilmiyorum. Daha beter şeyler var. Bu sadece hayatlarınızı kurtarmak için bir çaba.”

“Ragle da koşullandırılmış mı? Geri kalanlarımız gibi?”
“Hayır,” diye cevapladı Black kadını, pijamalarının içinde divana uzanmış haldeyken. Margo, aşırı parlak renkleri, çiçekleri ve parlak kırmızı renkli yaprakları fark etti. “Ragle biraz daha farklı bir konumda. O, bize bütün bunlar için fikri veren kişi. Kendisini bir ikilemin içerisinde buldu, bunu çözebileceği tek bir yöntem vardı, o da geri alma psikozuna girmesiydi.”
Bu sözlerinden sonra Margo onun gerçekten çıldırmış olduğunu düşündü.
“Bir sükûnet fantezisinin içerisine geri çekildi,” dedi Black, bir yandan da Junie’nin bırakıp gittiği saati kurarak.” “Savaştan önceki döneme götürüldü. Çocukluğuna; ellilerin sonlarına, küçük bir çocuk olduğu zamana.”
“Anlattıklarının tek bir kelimesine bile inanmıyorum,” dedi Margo direnerek. Ama hala onu dinliyordu.
“Böylece onun, kendi stresten uzak dünyasında yaşamasına olanak tanıyacak bir sistem bulduk. Nispeten, stressiz, dernek istiyorum tabi ki. Ve hala füze saldırılarını önceden harita üzerinde işaretlemeye devam ediyor. Bunu, omuzlarında hiçbir yük olmadan yapabiliyor. Bütün insanlığın hayati. Bunu bir oyun içinde, bir tür gazete yarışması dâhilinde yapabilirdi. Aslında, bu bizim uyarımızdı. Bir gün, Denver’daki genel merkezlerine gittiğimizde bizi “Bugünkü bilmecemi neredeyse bitirmek üzereydim,” diyerek selamladı. Bundan aşağı yukarı bir hafta sonra, tam boy bir inziva fantezisi sahibi oldu.
“O gerçekten benim ağabeyim mi?” diye sordu Margo.
Black ne diyeceğini bilmedi, durakladı. “Hayır,” dedi sonunda.
“Benimle bir ilişkisi var mı?
“Hayır,” dedi Black gönülsüzce.
“Vic benim kocam mı?”

“Ha...ha..., hayır.”
“Hiç kimsenin hiç kimseyle herhangi bir ilişkisi var mı?” diye sordu Margo.
Kaşlarını çatarak, “Ben...” dedi Black. Sonra dudaklarını ısırdı ve “Sen ve ben evliydik. Ancak, senin kişilik yapın Ragle’ın ev halkının bir parçası olmaya daha iyi uyuyordu. Her şeyin pratik bir temelde ayarlanması gerekiyordu.”
Bu sözlerden sonra, her ikisi de bir şey söylemediler. Margo yalpalayarak mutfağa yürüdü ve refleksvari bir harekede masaya oturdu.
Bili Black benim kocam, diye düşündü. Binbaşı Black.
Oturma odasında kocası, kanepenin üstünde bir battaniyeyi açıyordu. Bir yastığı kabarttı ve gece için yatacağı yeri hazırladı.
Oturma odasının kapısına gelip, “Bir şey sorabilir miyim?” dedi Margo.
Başını salladı Black.
“O gece banyoda Vic’in aradığı ışık kablosu nerede biliyor musun?”
“Vic, Oregon’da bir bakkaliye dükkânı yönetiyordu. Kablo muhtemelen ordadır. Ya da oradaki dairesindedir,” dedi Vic.
“Sen ve ben ne kadar zamandır evliyiz?”
“Ala yıldır.”
“Çocuk?” diye sordu kadın.
“İki kız. Dört ve beş yaşındalar.”
“Peki ya Sammy?” Sammy odasında uyuyordu ve kapısı kapalıydı. “Onun hiç kimseyle ilişkisi yok mu? Sadece, işe alınan bir çocuk mu, bir parçayı dolduran bir sinema aktörü gibi mi?”
“O, Vic’in oğlu. Vic ve karısının.”
“Karısının ismi ne?”
“Onunla hiç karşılaşmadın.”

“Mağazadaki Teksaslı o iri kız değil herhalde?”
Black güldü. “Hayır. Betty ya da Barbara isminde bir kız, ben de onunla hiç karşılaşmadım.”
“Ne karmaşa,” dedi Margo.
“Öyle,” dedi Black.
Mutfağa döndü ve yeniden oturdu. Bir süre sonra, Black’in televizyonu açtığını duydu. Aşağı yukarı bir saat kadar dinleti müziği dinledi ve sonra televizyonu kapattığını, oturma odasının ışığını söndürdüğünü ve kanepenin üzerindeki battaniyenin alana girdiğini duydu Margo. Sonradan, o da mutfak masasında gayri ihtiyarı bir şekilde uyuyakaldı.
Onu, telefon uyandırdı. Bili Black’in oturma odasında dört döndüğünü ve telefonu bulmaya çalışağmı duyabiliyordu.
“Koridorda,” diye seslendi halsizce.
“Merhaba,” dedi Black.
Mutfak lavabosunun üstündeki duvarda asılı duran saat, Margo’ya saatin üç buçuk olduğunu söylüyordu. Tanrım, diye düşündü.
“Tamam,” dedi Black. Telefonu kapattı ve oturma odasına geri döndü. Margo dinliyordu. Onun giyindiğini, eşyalarını bavula tıkıştırdığını ve sonra ön kapının açılıp kapandığını duydu. Bırakmışa. Gitmişti.
Bekleme yok, diye düşündü Margo gözlerini ovup uyanmaya çalışırken. Kendini gergin hissediyordu, üşü-yordu ve titriyordu. Ayaklarını fırına doğru uzattı ve ısınmaya çalıştı.
Geri gelmeyecekler, diye düşündü. En azından, Ragle gelmeyecek. Veya Black bekleyecekti.
Yatak odasından Sammy sesleniyordu, “Anne, anne!”
Kapıyı açtı ve “Ne oldu?” diye sordu.
Yatağın içinde oturmuş halde sordu Sammy “Telefondaki kimdi?”
“Hiç kimse,” dedi. Odaya girdi ve eğilip örtüyü çocuğun

üstüne çekti. “Uykuya dön,” dedi.
“Babam daha eve dönmedi mi?”
“Henüz değil,” dedi Margo.
“Vay,” dedi Sammy, arkasına yaslanıp uykunun derinliklerine dalarken. “Belki bir şeyler çalmışlar ve şehri terk etmişlerdir.”
Yatak odasında kaldı. Çocuğun yatağının köşesinde oturmuş sigara içerken kendini uyanık kalmaya zorluyordu.
Döneceklerine hiç inanmıyorum, diye düşündü. Ama her ne olursa olsun bekleyeceğim. Durum bu.
“Onlar haklıydı diyerek ne dernek istiyorsun?” diye sordu Vic. “Şehirleri, hastaneleri ve kiliseleri bomba-lamaları doğruydu dernek mi istiyorsun?”
Ragle Gumm, Lunar sömürgecilerini ilk duyduğu günü hatırladı. Federal bölükleri yaylım ateşinde tutmuşlar ve çoktan lunatikler diye çağrılmaya başlanmışlardı. Hiç kimse fazla şaşırmamıştı bu olaya. Lunatiklerin çoğu tatmin olmamış kişiler, istikrarsız genç çiftler, hırslı genç adamlar ve kanlarından oluşuyordu. Bazılarının çocuğu vardı ancak hiçbiri mal mülk ve sorumluluk sahibi değillerdi. Ragle’ın ilk tepkisi onlarla savaşmak isteği olmuştu. Ama yaşı buna engeldi. Ve gönüllü olmak için çok daha değerli bir şeyi vardı.
Onu ve takımını füze saldırılarını önceden tahmin edip yerlerini haritada belirlemek, grafikler yapmak ve öngörü modellerini oluşturmak, istatistiksel araştırmalar yapmak üzere konumlandırdılar.
Binbaşı Black, füzelerin hedeflerini önceden harita üzerinde belirleme işini öğrenmeye parlak bir kişisel heves duyan biriydi ve Ragle’ın komutan muaviniydi, ilk yıl her şey gerektiği gibi devam etti ama sonra sorumluluğun ağırlığı Ragle’ın moralini bozmaya başladı. Bütün hayatların ona bağlı olduğu hissi. Ve bu noktada askeriye onu dünyanın dışına çıkarmaya karar verdi. Onu bir uzay gemisine

bindirdiler ve Venüs'teki yüksek düzeydeki hükümet yetkililerinin gidip vakit ayırdıkları sağlık merkezlerinden birisine götürdüler. Venüs'teki iklim ve belki de sudaki mineraller, ya da yerçekimi, kimse tam olarak emin olmazdı, kanseri ve kalp problemlerini geliştirmekte oldukça faydalı oluyordu.

Hayatında ilk kez kendini dünyayı terk ederken buldu. Uzaya yolculuk ederken, gezegenler arasında. Yer çekimsiz ortam. Onu tutan en büyük bağ çözülmüştü. Davranışları belirleyen madde evrenini tutan asıl güç. Heisenberg Birleşmiş Alan Teorisi bütün enerjiyi, bütün fenomenleri tek bir tecrübeye bağlardı. Şimdi, uzay gemisinde dünyayı terk ederken, şimdi bu tecrübeden bir diğerine geçiyordu; saf özgürlük tecrübesi.

Ne olduğunu hiçbir zaman bilemediği bir ihtiyacının cevabı olmuştu bu tecrübe. Bilinçaltında derin huzursuz bir özlem, her zaman bütün hayatı boyunca içinde olan ama asla ifade edilmeyen. Seyahat etme ihtiyacı. Göç etmek.

Ataları göç etmişlerdi. Göçebe olarak ortaya çıkmışlardı, çiftçi değillerdi, aksine yiyecek toplayıcılarıydılar Batıya Asya'dan gelen. Akdeniz'e geldiklerinde buraya yerleşmişlerdi çünkü dünyanın kenarına ulaşmışlardı, gidecek hiçbir yer kalmamıştı. Ve sonra, yüzlerce yıl sonra başka yerlerin var olduğuna dair bilgi edindiler. Denizlerin ötesindeki topraklar. Kuzey Afrika'ya sonuçsuz kalan göçleri sayılmazsa daha önce denizleri aşmak gibi bir tecrübeleri olmamıştı.

Sandallarla sular üstünde yapılan bu göç onlar için korkunç olmuştu. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikirleri yoktu. Ama bir süre sonra aynı göçü bir kıtadan diğerine doğru tekrarladılar. Ve bu onları bir süre tuttu, çünkü yeniden dünyanın kenarına ulaşmışlardı.

Bundan önceki hiçbir göç bunun gibi değildi. Hiçbir tür, hiçbir ırk için. Bir gezegenden diğerine yapılan göç. Bu nasıl

aşılabilirdi ki? Şimdi bu gemilerde son sıçrayışı yapıyorlardı. Hayatın her evresi göç ediyordu, seyahat ediyordu. Bu evrensel bir ihtiyaçtı, evrensel bir tecrübeydi. Ama bu insanlar nihai safhayı bulmuşlardı, onlar bunu bildikçe hiçbir başka tür veya ırk bunu bulamayacaktı.
Bunun minerallerle, madenlerle ya da kaynaklarla, bilimsel ölçümle hiçbir alakası yoktu. Ne keşifle, araştırmayla ne de kazançla. Bunlar sadece bahanelerdi. Gerçek sebep bilinçli zihinlerinin dışında yatıyordu. Eğer yapmak zorunda olsaydı, bu gereksinimi şekillendiremezdi, onun tamamen tecrübe etmiş olsa dahi. Hiç kimse yapamazdı. Bir içgüdüydü, en basit eylemdi aynı zamanda da, en soylu ve en karmaşık olandı. Aynı zamanda her ikisi de geçerliydi bu gereksinim için.
Ve en ironik olan ise, insanların, Tanrı'nın onların uzayda seyahat edeceklerinden hiç bahsetmediğini söylemeleriydi.
Lunatikler haklılar, diye düşündü. Çünkü onlar bunun maden çıkarma imtiyazlarının ne kadar kazançlı olabileceği ile hiçbir ilgisi olmadığını biliyorlardı. Luna'da sadece madencilik yapar gibi görünüyorduk. Bu politik ya da etik bir soru değildi. Ama birisi sana soru sorduğunda cevaplaman gerekirdi. Biliyormuş gibi görünmen gerekirdi.
Venüs'teki Roosevelt Sıcak Kaynaklarda bir hafta boyunca sıcak mineralli sularda banyo yaptı. Sonra onu geri getirdiler. Ve bundan kısa bir süre sonra, zamanını çocukluğunu düşünerek geçirmeye başladı.
Babasının oturma odasında oturup gazete okuduğu ve çocukların televizyonda Kaptan Kangaroo'yu izledikleri barış içindeki günleri düşünüyordu. Annesinin yeni Volks\vagen'larını kullandığı ve araba radyosunda yayınlanan haberlerin savaşla ilgili olmadığı ama ilk dünya uydularından ve termonükleer güç ile ilgili ilk umutlardan

bahsedildiği zamanları. Termonükleer enerji, sonsuz enerji kaynağı için.
264
Büyük grevlerden ve ekonomik bunalımlardan ve bunların sonrasında gelen iç ihtilaftan önceki zamanlan.

Bu son anisiydi. Zamanını “elliler” hakkında düşünerek geçiriyordu. Ve sonra, kendini birden geçmişte ‘ellilerde’ buluverdi. Bu ona dehşet bir olay gibi göründü. Nefes kesici bir mucize. Sirenler, c.c. binaları, çatışma ve nefret, TEK MUTLU DÜNYA yazılı çamurluk şeritleri hepsi tek bir seferde ortadan kaybolmuştu. Bütün gün boyunca etrafında dolaşıp duran üniformalı askerler, bir sonraki füze saldırısının korkusu, baskı ve gerginlik, her şeyin ötesinde herkesin hissettiği şüphe yok olmuştu. Büyüdükçe büyüyen bir gaddarlık tarafından kamufle edilen iç savaşın suçu. Kardeş kardeşe karşı. Aile kendisine karşı.

Bir Volkswagen geçti ve sonra park etti. Gülümseyen çok hoş bir kadın arabadan indi ve “Eve gitmeye hazır mıyız?” dedi.

Satın aldıkları araba makul küçüklükte, diye düşündü. Çok iyi bir alışveriş. Yüksek ikinci el değeri var.

“Hemen hemen ” diye cevapladı annesini.

“Eczaneden birkaç bir şey almak istiyorum, ” dedi babası arabanın kapısını arkalarından kaparken.

Elektrikli tıraş makinelerinde kampanya var, diye düşündü annesi ve babasının Emie’nin Alışveriş Merkezi’nin eczane departmanına doğru yürümelerini izlerken. Çalışıp çalışmamasına bakılmaksızın eski tıraş makinenizi yedi buçuk dolara sayıyoruz. Hiçbir kaygı yok, sadece alışverişin keyfi.

Başının üzerinde parlak tabelalar. Değişen reklâmların renkleri. Parlaklık, görkem. Park alanında, pastel renkli arabalar arasında dolandı. Tabelalara uyuz uyuz baktı,

vitrinlerdeki yazıları okudu. Avusturya filtre kahvesi altmış doku£ sent. Aman Tanrım, diye düşündü. Nasıl bir alışveriş.
Bakışları eşyalar, arabalar, insanlar, tezgâhlar ürerinde dolaştı. Bakacak ne kadar da çok şey var diye geçirdi içinden. İnceleyecek ne kadar çok şey. Neredeyse bir sergi.
Bakkaliye departmanında bir kadın bedava peynir tattırıyordu. O yöne doğru yürümeye başladı. Tepsinin ürerinde peynir parçalan vardı. Kadın tepsiyi herkese ulatıyordu. Hiçbir şey için bir parça bir şey. Tahrik. Tereddüt ve mırıltı. Mağaraya girdi ve kendi bedava tadım parçasına doğru ulandı, titriyordu. Kadın ona gülümsedi ve sordu;
“Ne dersin?”
“Teşekkür ederim, ” dedi.
‘Hoşlanmak?” diye sordu kadın. “Ailen alışveriş yaparken burada farklı mağaralarda dolaşmaktan?”
“Elbette, ” diye cevapladı kadını peynirini büyük bir iştahla yerken.
“Bekli de burada ihtiyaç duyabileceğin her şeyin olduğum hisset mendendir? Büyük bir mağara, bir süper market, içinde komple bir dünya var. ”
“Ben de öyle tahmin ediyorum, “diyerek kabul etti kadının söylediklerini.
“Öyleyse korkulacak bir şey yok, ” dedi kadın. ‘Endişe duymaya gerek yok. Rahatlayabilirsin. Burada, huzur bul. ”
“Bu doğru, ” dedi kadının sorularından dolayı biraz içerleyerek. Yemek tepsisine bir kere daha baktı.
“Şu anda hangi departmandasın?” diye sordu kadın.
Etrafına baktı ve eczane departmanında olduğunu gördü. Diş macunu tüpleri, magazinler, güneş gözlükleri ve el kremi kavanozları arasındaydı.
Ama yemek bölümündeydik, diye düşündü şaşkınlık içinde. Bedava yiyecek tanıtımlarının olduğu yerde. Sakızların da

şekerlerinde bedava tadımlık örnekleri var mı? Bu çok iyi olurdu.

 “Görüyorsunuz ” dedi kadın. “Onlar size, zihninize hiçbir şey yapmadılar. Siz kendi kendinizi geriye döndürdünüz. Şimdi bile sadece okuyarak geriye döndünüz “Şimdi kadının bedava peynir tadımlıklarıyla dolu tepsisi yoktu. “Benim kim olduğumu biliyor musunuz?’’ diye sordu kibar bir sesle.

“Çok tamdık geliyordunuz” dedi. Durakladı, çünkü anımsayamıyordu.

“Ben Bayan Keitelbein’im, ” dedi kadın.

“Evet, öyle,"diye onayladı kadını. Kadından uzaklaştı. “Bana yardım etmek için çok şey yaptınız ”dedi kadına, minnettar hissederek.

“O şeyin içinden çıktınız ” dedi Bayan Keitelbein. “Ama bu Zaman aldı. Üzerinizdeki gerilim çok fazlaydı. Geçmişe doğru sürüklenme. ”

Cumartesi öğleden sonra kalabalığı her tarafında kaynaşıyordu. Ne kadar da hoş, diye düşündü. Bu Altın Çağ. Hayatta olmak için en iyi zaman. Umarım ki her zaman bu şekilde yaşayabilirim.

Babası, Volkswagen’den başıyla onu yanına çağırdı. Elleri paketlerle doluydu. “Hadi gidelim, ” diye seslendi babası.

'Tamam, ” dedi. Ama hala merak içindeydi, her şeyi izliyordu, her şeyin yanından geçip gitmesini hiç istemiyordu. Park alanının köşesinde rengârenk bir kâğıt kümesi vardı. Buraya atılmış ambalaj kâğıtları, kartonlar ve kâğıt torbalardı bunlar. Zihni şablonlar oluşturdu, buruşmuş sigara paketleri ve milkshake kutularının kapakları. Ve bu döküntünün içinde değerli bir şey de yatıyordu. Katlanmış bir dolarlık banknot. Buraya diğerleri ile birlikte atılmıştı.

Eğildi, onu döküntüden ayırdı ve katlarını açıp düzeltti. Evet, bir dolarlık banknottu. Birisi tarafından kaybedilmiş,

muhtemelen uzun, çok uzun zaman önce.
“Hey, bakın ne buldum, ” diye bağırdı anne ve babasına, yanlarına arabaya doğru koşarken.
Aralarındaki konuşmaya ara verdiler ve “Onu alabilir mi? Bu doğru olur mu?” diye kaygılandı annesi.
“Sahibini bulmamızın imkânı yok, ” dedi babası. ‘Elbette, sen de kalabilir. ” Çocuğun saçlarını okşadı.
“Ama onu kazanmadı ki, ” dedi annesi.
“Onu buldum,” dedi Ragle Gumm şarkı söyler gibi, elinde banknotu tutarak.” Onun nerede olabileceğini hesapladım, onun orada bütün o pislikle birlikte olduğunu biliyordum. ”
“Şans, ” dedi babası. “Haftanın herhangi bir günü, yolda yürürken kaldırımda para bulan arkadaşlarım var. Ben asla yapamam. Bütün hayatımda boyunca da bir olukta on sent dahi bulamayacağıma dair bahse girerim. ”
‘Ben yapabilirim, ” dedi Ragle Gumm neredeyse şakıyarak. “Nerede olduğunu bulabilirim, nasıl yapılacağını biliyorum. ”
Daha sonra, babası kanepede dinlenip, ikinci Dünya Savaşı hakkında hikâyeler anlatıyor ve Pasifik mevkisindeki konumundan bahsediyor. Annesi mutfakta bulaşık yıkıyor. Evdeki sükûnet...
“Bir dolarınla ne yapacaksın?” diye sordu babası.
“Yatırım,” dedi Ragle Gumm. ‘Böylece daha çok param olacak. ”
‘Büyük iş adamı?” dedi babası. “Kurumsal vergileri unutma. ”
“Çok param olacak zaten, ”diye cevapladı babasını kendine güvenle. Babasının yaptığı gibi arkasına yaslandı, dirseklerini kırıp kollarını başının arkasına koydu.
Hayatinin en mutlu anlarının tadını çıkardı.
“Ama neden bu kadar kusurlu?” diye sordu Bayan Keitelbein’e. “Yemek arabası. Çok müthiş bir araba, ama...”
“Onu bir kere sürmüştünüz,” dedi Bayan Keitelbein.

"Evet," dedi. Ya da en azından öyle sanıyorum. Çocukken." Ve o noktada hatırladı, arabanın varlığını hissedebiliyordu. "Los Angeles'ta," dedi. "Babamın arkadaşlarından birinde maketi vardı."

"Görüyor musunuz, bu her şeyi açıklıyor," dedi kadın.

"Ama hiçbir zaman üretime geçilmedi. Hiçbir zaman, el yapımı safhasının ötesine geçemedi."

"Ama senin ona ihtiyacın vardı," dedi Bayan Keitelbein. "O senin içindi."

"Tom Amca'nın Kulübesi," dedi Ragle Gumm. Vic, ona Ay Kulübünün Kitabından bütün broşürleri gösterdiği zaman, Ragle'a bu kusursuz biçimde doğal görünmüştü. "Bu kitap benim zamanımdan bir asır önce yazılmıştı. Gerçekten antik bir kitaptı."

Bayan Keitelbein dergideki makaleyi aldı, Ragle'a uzattı ve "Bir küçüklük hakikati," dedi. "Hatırlamaya çalışın."

Burada, makalede, kitapla ilgili bir satır vardı. Kitabın bir kopyasına sahipti ve onu defalarca okumuştu. Yıpranmış siyah ve sarı cildi, karakalem benzeri resimleri kitabın kendisi kadar çarpıcıydı. Yeniden kitabın ağırlığını avuçlarının içinde hissetti, kâğıt ve kumaşın tozlu sert baskısını. Kendini dışarıda avlunun gölgelerinde ve sakinliğinde hisset, kokladı ve gözlerini metin üzerinde sabitledi. Kitabı odasında tutuyordu ve tekrar tekrar okuyordu çünkü o sabit bir esastı ve değişmiyordu. Kitap onda kesinlik hissi uyandırıyordu. Kitabın her zaman olduğu gibi orada olmaya devam edeceğine güvenebilmesini sağlayan bir histi bu. Kitabın ilk sayfasına renkli kalemlerle yaptığı işaretler, karaladığı baş harfleri bile değişmeden duracaktı.

"Gereksinimlerinizle ilgili olan her şey," dedi Bayan Keitelbein. "Güvenliğiniz ve konforunuz için neye ihtiyacınız varsa. Neden kusursuz olmalı ki? Eğer Tom Amca'nın

Kulübesi çocukluğunuzun bir gereksinimiyse, o da dâhil edilmeli.”
Bir hayal gibi diye düşündü. İyi olanları salda, istenmeyenleri dışla.
“Radyolar işi bozuyorsa, o zaman radyo olmaz,” dedi Bayan Keitelbein. “Ya da en azından olmaması gerekir.”
Ama böylesine doğal bir şey, diye farkına vardı. Arada bir radyoyu gözden kaçırıyorlardı. İçinde oldukları yanılsamada radyonun olmadığını unutuyorlardı. Böylesine önemsiz şeylerde yanılsamaya devam ediyorlardı. Hayalleri devam ettirmekteki tipik zorluktu bu... Tutarlı olmakta başarısız olunuyordu. Masada oturup bizimle poker oynarken, Bili Black kristal ile çalışan radyo alıcısını görmüştü ama hatırında kalmamıştı. Bu çok sıradandı. Kayda değer bir şey değildi, kafası çok daha önemli bir sürü şeyle doluydu.
Sabırlı tarzında devam etti Bayan Keitelbein; “Böylece sizin için bir dünya yarattıklarını ve sizi içine yerleştirdiklerini anladınız. İçerisinde işinizi kuşku duymadan başka şeylerle oyalanmadan ya da yanlış tarafta olduğunuzu idrak etmeden yapabileceğiniz güvenli kontrol altında bir çevre.
“Yanlış taraf? Saldırıya uğrayan taraf!” dedi Vic öl-düresiye bir sinirle.
“Bir iç savaşta,” dedi Ragle. “Her taraf yanlıştır. Bunu çözmeye çalışmak beyhude bir çabadır. Herkes kurbandır.”
Aklı başında zamanlarında, onu makamından alıp Eski Şehre koymadan önce, Ragle bir plan geliştirmişti.
Notlarını ve kâğıtlarım dikkatlice bir araya getirmiş, eşyalarını paketlemiş ve terk etmeye hazırlanmıştı. Dolambaçlı bir şekilde bir grup, Ortabatı’daki bir toplama kampındaki bir grup Kaliforniyalı lunatikle başarmıştı. Bu kişilerin sadakatleri aldıkları tutum değiştirme eğitim dozlarından henüz etkilenmemişti ve Ragle gerekli talimatları onlardan aldı. St.

Louis'de belirli bir günde ve belirli bir zamanda özgür, henüz saptanmamış bir lunatikle buluşacaktı.
Ama asla oraya ulaşamadı. Buluşmadan önceki gün, kontak kişisini yakalamışlar ve ondan bilgileri almışlardı. Ve olan olmuştu.
Toplama kamplarında, ele geçirilen lunatikler sistematik bir beyin yıkama işlemine maruz kalıyorlardı. Ama tabi ki bu işlem bu şekilde adlandırılmıyordu. Bu yeni çizgiler içerisinde bir eğitimdi, kişinin kişisel önyargılarından, kötü biçimlenmiş inançlarından, nörotik saplantılarından ve sabit fikirlerinden kurtulmasını sağlayan yeni çizgiler içerisinde bir eğitimdi. Kişinin olgunlaşmasını sağlıyordu. Bu bilgiydi. Bu eğitim sonunda kişi daha iyi bir insan oluyordu.
Eski Şehir kurulduğunda ve insanlar oraya girip oradaki hayatin bir parçası haline geldiklerinde kamplarda uygulanan tekniğe maruz kaldılar. Gönüllü olmuşlardı. Ragle Gumm hariç hepsi. Bu teknik, Ragle'ın geçmişe dönme sürecinin son öğelerini hızlandırmaya yaradı.
İşe yaramasını sağladılar; diye düşündü. Ben geçmişe dönmeye çalıştım ve onlar da beni takip ettiler. Beni gözaltında tuttular.
"İyisi mi bunu iyice düşün. Taraf değiştirmek büyük bir şeydir," dedi Vic.
"O kararını çoktan vermişti," dedi Bayan Keitelbein. "Kararını üç sene önce vermişti."
"Seninle gelmeyeceğim," dedi Vic.
"Bunu biliyorum," dedi Ragle.
"Margo'yu; kendi öz kardeşini mi terk edeceksin?" "Evet," diye cevapladı Vic'i.
"Herkesi terk edeceksin."
"Evet," dedi.
"Yani, bizi bombalayıp hepimizi öldürebilirler." "Hayır," dedi.

Çünkü gönüllü olup, kendi işini bırakıp Denver'a çalışmaya gittikten sonra sadece hükümetin üst düzey yetkililerinin bildiği asla aleniyete dökülmeyen bir şey öğrenmişti. Bu çok iyi saklanmış bir sırdı. Lunatikler, Luna'daki sömürgeciler, savaşın ilk haftasında anlaşmaya varmayı kabul etmişlerdi. Sadece sömürgeleştirmenin ileri safhalarda devam etmesi ve çarpışmalar durduktan sonra lunatiklerin cezalandırılmaması konularında ısrarcı olmuşlardı. Ragle Gumm olmasa, Denver'daki hükümet bu şartları kabul ederdi. Füze saldırılarının tehdidi yeterliydi. Lunar sömürgecileri hakkında halkın görüşleri daha öteye gidemezdi. Üç yıl savaş ve her iki tarafında maruz kaldığı bu kadar zarar fark yaratıyordu.

"Sen bir vatan hainisin," dedi Vic. Kayınbiraderine gözlerini dikti. Ama ben senin kayınbiraderin değilim, diye düşündü Ragle. Biz akraba değiliz. Eski Şehirden önce onu hiç tanımıyordum.

Evet, diye düşündü. Onu tanıyordum. Boyd, Oregon' da yaşarken. Orada bir bakkaliye dükkânı işletiyordu. Taze sebze ve meyvelerimi ondan alırdım. Her zaman beyaz önlüğü içinde patates sandıkları çevresinde dolaşır, müşterilere gülümser, ürünlerin çürümesinden, ziyan olmasından endişe ederdi. Birbirimizi tanıyorduk.

Kız kardeşim de yoktu üstelik.

Ama onları ailem olarak görmeliyim, diye düşündü çünkü iki buçuk sene boyunca Eski Şehir'de onlar ve Sammy gerçek bir aile olarak yaşamışlardı. June ve Bili Black komşularıydı. Onları terk ediyorum, ailemi, akrabalarımı, komşularımı ve arkadaşlarımı terk ediyorum. İşte bu iş savaş dernekti. Bir anlamda savaşın en idealist şekliydi. En kahramanca haliydi. Çok fedakârlık az ameli avantaj anlamına geliyordu.

Bunu yapıyorum çünkü doğru olduğunu biliyordum. Önce vazifem gelir. Başka hiç kimse, Bili Black, Victor Nielson,

Margo, Lowery, Bayan Keitelbein ve Bayan Kesselman, hepsi kendi vazifelerini yerine getiriyorlardı. İnandıkları şeye sadıktılar. Ben de aynısını yapmaya niyetliyim.

Elini sallayıp, Vic'e, "Hoşça kal," dedi.

Vic'in suratı cansız gibiydi, Ragle yokmuş gibi davranıyordu.

"Eski Şehre geri mi döneceksin?" diye sordu Ragle.

Vic kafasını salladı.

"Belki seni yine görürüm," dedi Ragle. "Savaştan sonra," Savaşın fazla uzun süreceğine inanmıyordu. "Eski Şehri koruyup korumayacaklarını merak ediyorum," dedi. "Merkezinde ben olmadan."

Vic döndü, Ragle'dan uzağa eczanenin kapısına doğru yürüdü. "Buradan çıkmanın bir yolu var mı?" diye sordu yüksek sesle arkası Ragle ve Bayan Keitelbein'e dönük olduğu halde.

"Dışarıya bırakılacaksınız," dedi Bayan Keitelbein. "Sizi karayolunun üzerinde indireceğiz, oradan Eski Şehre gidecek bir yol ayarlayabilirsiniz."

Vic, kapının yanında kaldı.

Bu bir ayıp, diye düşündü Ragle. Ama bir süredir yöntem buydu. Bu yeni bir şey değildi.

"Beni öldürür müydün?" diye sordu Vic'e. "Eğer öldürebilseydin?' '

"Hayır," dedi Vic. "Her zaman yeniden bizim tarafa geçme şansın var."

"Hadi gidelim," dedi Ragle Bayan Keitelbein'e. "ikinci seyahatiniz," dedi kadın. "Dünyayı yeniden terk ediyorsunuz."

"Bu doğru," dedi Ragle. Başka bir lunatik gruba burada katılıyordu.

Eczanenin pencerelerinin ardında arka tarafından bir şekil yana yattı ve fırlatma pozisyonu aldı. Alt tarafından gazlar fışkırdı. Yükleme platformu üstüne geldi ve kenedendiler. Yan

yolda geminin bir tarafında bir kapı açıldı. Bir adam kafasını kapıdan dışarı uzattı, göz kırptı ve gecenin karanlığında görebilmek için zorlandı. Sonra renkli bir ışık yaktı.
Renkli ışıklı adam, dikkat çekecek kadar Walter Keitelbein'e benziyordu. Nitekim, o Walter Keitelbein'di.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN SUNDU